

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Clementis XII. ab Anno V. usque ad X.

Luxemburgi, 1748

Anno Decimo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75393)

juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se iuvare ullo modo posse, sed ipsas præsentis literas ab illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum, inviolabiliter observari, sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, aliosve quoslibet quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublati eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Quibuscumque
e non ob-
stantibus.

§. 4. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & inferis habentes, illis alias in suo robore permanens, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Dat. die 24
Julii 1739.
An. IX.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 24. Julii 1739. Pont. nostri Anno IX.

CCLXII.

Confirmatio Decreti Capituli Generalis Ordinis Eremitarum S. Augustini super prohibitione receptionis de Mulati, & Mestizi in Fratres Provinciæ Mexicanæ ejusdem Ordinis.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

In Capitulo
Generali A-
riminen. ap-
probato
Decretum,
quo cavetur
recipi in Or-
dine Mula-
tos, & Me-
stizos.

§. I. **E**xponi Nobis nuper fecit dilectus filius Ignatius Padilla frater expresse professus, & in Sacra Theologia Magister, ac i rovinciæ Mexicanæ Ordinis Eremitarum S. Augustini Procurator, quod in Capitulo Generali dicti Ordinis nuper in Civitate Ariminen. celebrato inter alia Decreta a Ven. Fratre Nicolao Episcopo Iſclano tunc dicti Ordinis Magistro Generali condita, approbatum fuit illud tenoris, qui sequitur, videlicet: Cum compertum sit, summum dedecus nostræ Religionis inferri, si ex ignobili vulgo ad illam admittantur, qui in sæculo suis inhonestis, & depravatis moribus despectum communem merentur, cujuscumque sunt omnes illi, qui vulgo Mulatos, & Mestizos, appellantur, nimisque indecens existimetur, quod illi Animarum, Regimini incumbentes, superiorum sedes occupare finantur; Strictè præcipimus sub poenis a nostris Constitutionibus 2. part. Cap. 1. n. 4. & 8. contra inhabiles recipientes, ut tales imposterum ad habitum Religionis non admittantur: Si vero contra hoc Decretum recipi aliquando contigerit, irritam, & nullam ipso facto receptionem, & Professionem fore declaramus: Non enim est animus Religionis illos admittere, & veluti filios habere, quos Respublica Sæcularis tanquam infamiæ nota affectos contemnit, & ob propriam vilitatem ab officiis honorificis excludit. Quapropter omnibus in futurum Religionem ingressuris ante receptionem ad habitum, & Professionem, hoc nostrum mandatum notificari præcipimus. Similiter prohibemus dictos Mulatos, & Mestizos (si qui in dicta Provinciæ jam fuerint admissi) deinceps ad officia cum cura animarum assumi sub poenis ipso facto incurrendis nullitatis electionis, aut nominationis, & quoad eligentes, & nominantes, pri-

vationis vocis activæ, & passivæ per decennium, quod olim respectu ad dictos mulatos præceptum a nostro Prædecessore Fulgentio Travalloni in suis Decretis anno 1688. pro dicta Provinciæ expeditis.

§. 2. Cum autem sicut dictus Ignatius Nobis subinde exponi fecit, ipse Decretum huiusmodi, quo firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolicæ Confirmationis nostræ patrocinio communi summopere desideret.

§. 3. Nos ipsum Ignatium specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus ejus nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, Decretum præinsertum, ac omnia, & singula in eo contenta a prædicto Nicolao Episcopo, & Magistro Generali condita, & a Capitulo generali prædicto approbata, auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, omnesque, & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, dicta auctoritate supplemus, & sanamus.

§. 4. Decernentes, easdem præsentis literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum plenissime suffragari, & ab eis respectu inviolabiliter observari, sic in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon Provinciæ, & Ordinis prædictorum etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum inferis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 6. Augusti 1739. Pont. nostri Anno X.

Confirmatio Censurarum Sixti V. ac nonnullarum Ordinationum pro Bibliotheca Vaticana Apostolica.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. I. **D**ignissimam Regibus ipsis ac Principibus, ethnicæ quoque superstitionis viris visam per omnes ætates, etiam antequam Evangelii lux in tenebris illuxisset, curam colligendi libros, & Bibliothecas instituendi, quo priorum temporum res gestas, & illustria vestustatis monumenta ab interitu eriperent, atque in longam ad factorum celebritatem, hominum laudi, & exemplorum splendori, necnon instituendis populis consulendum posteritatis memoriam, eruditionemque propagarent; laudatissimo studio, ac sollicitudine incredibili non modo adæquare, sed superare etiam Romani Pontifices Prædecessores nostri

Procurator
Ger. Ord-
nis huiusmo-
di Decretum
petit confir-
mari.
Petitis an-
nuit Cle-
mens.

Præsentium
Literarum
firmitas.

Derogatio
contrario-
rum.

Dat. die 6.
Aug. 1739.
An. X.

CCLXIII.

Studium
Romano-
rum Pontifi-
cum in
Libris con-
quirendis ad
Religionis
decus, &
prædium.

adlabora-

Constructa
Bibliotheca
Vaticana.Hæc a Cle-
mente XII.
Aula Libris,
Vasis fictili-
bus, Numis-
matibus, &
certis pro-
ventibus au-
dia.Pro firmio-
ri ejus statu,
atque ordi-
ne nonnullas
stabilendas
leges decer-
nit.Inscriptio a
Sixto V. Por-
tæ Bibliothecæ
supposita.

adlaborarunt, atque in iis præsertim undique con-
quirendis libris, & Codicibus, qui ad Catholicæ
Religionis decus, præsidium, & incrementum
conducerent.

§. 2. Quo factum est, ut Apostolica Bibliotheca
ab iisdem non sine magnis sumptibus, & labo-
ribus instructa, semper insignis post varias tempo-
rum vices, in Vaticanis demum ædibus, unde Vati-
cana pariter nuncupari capit, collocata, atque
ibidem a se. re. Sixto V. itidem Prædecessore nostro
excitata a fundamentis elegantioris formæ, ditio-
risque structuræ mole, in salubriorem splendidio-
remque locum translata, ceterarum omnium Bi-
bliotheca um nobilissima, & celeberrima habeatur.
Hanc quidem aliis Aulis, armariis, pluteis, Co-
dicibus, libris, picturisque per se. re. Paulum V.,
Urbanum VIII., Gregorium XV., Alexandrum
VIII., & Clementem XI. pariter Prædecessores
nostros adauctam, haud excipiendis, & adservan-
dis impressis Codicibus, quibus coemendis non me-
diocrem pecuniæ summam nos quoque contui-
mus, satis esse considerantes, primum quidem
alia insigni aula, Armariis, pluteisque constructis
anno 1732. ampliavimus, deinde vero quampluri-
mis Hetruscæ vetustatis fictilibus vasis super arma-
ria ipsa affabre dispositis ornavimus, tum etiam tre-
centa viginti octo aurea, argentea, & ærea anti-
quorum Græciæ, & Egypti Regum, ac RR. Im-
peratorum maximi moduli numismata suis singula
ad majus spectantium commodum custodiæque se-
curitatem mobilibus circulis æreis inauratis innexa,
in eadem Bibliotheca curavimus reponenda, tum
demum octoginta scuta monetæ Romanæ in sin-
gulos annos in perpetuum eidem Bibliothecæ
pro emendis Charta, Calamis, Pergameneis,
aliisque hujusmodi necessariis rebus ab Apostoli-
co Palatio nostro perfolvenda assignavimus, ut
pecunia illa, quæ ex redditibus ex Abbatia ei-
dem Bibliothecæ addita provenientibus exigitur,
ad coemendos dumtaxat libros, & Codices
erogetur, necnon præterea quascumque expen-
sas pro specularibus, Armariis, pluteis,
clavibus, pavimentis, parietibus, tectis, portis,
fenestris, ceterisque rebus tam in ipsa Bibliotheca
quam in ædibus eidem annexis, sive reparan-
dis, sive de novo faciendis necessariis ab eodem
Apostolico Palatio fieri mandavimus.

§. 3. Quoniam autem diuturna experientia
compertum est, omnia, quæ per summam indu-
striam, maximos sumptus, assiduos labores com-
parata, ac providis etiam ordinationibus alias
disposita fuerunt, sæpe per hominum incuriam,
ac temporum injurias, nisi accurate custodian-
tur, novique legibus opportune iterum, atque
iterum confirmantur, sensim posthabita, ac
neglecta, deinceps distrahi, atque ad interitum
perduci. Et nos qui privatam, dum adhuc in mi-
noribus essemus, Bibliothecam nobis contru-
entes, quo meliori potuimus, ordine cavimus, ne
quidquam imposterum deperiret, in hac Sacro-
sancti Apostolatus specula plane immerentes per
divinæ bonitatis abundantiam constitutos, ma-
xime decet, ut majori sedulitate, ac vigilantia
omnes Apostolicæ auctoritatis, providentiæque
nostre partes ad perpetuam ejusdem Vaticanæ
Bibliothecæ tutelam, præsidiumque, ac rectum
ordinem collocemus.

§. 4. Hinc est, quod nos prædicti Sixti Præde-
cessoris vestigiis inherentes ipsius Sixti tam in-
scriptionem ad dexteram Portæ Bibliothecæ præ-
dictæ suppositam hic ad perpetuam memoriam in-
scripsimus, quæ est tenoris sequentis videlicet: Six-
tus V. Pontifex Maximus Bibliothecam Aposto-
licam a Sanctissimis prioribus illis Pontificibus,
qui Beati Petri vocem audierunt, in ipsis adhuc
surgentis Ecclesiæ primordiis inchoatam, pace Ec-
clesiæ reddita Laterani institutam, a posteriori-
bus deinde in Vaticanum, ut ad usus Pontificios
paratior esset translata, ibique a Nicolao V. au-

ctam, a Sixto IV. insigniter excultam, quo Fidei
nostre, & veterum Ecclesiasticæ disciplinæ ri-
tuum documenta omnibus linguis expressa, & alio-
rum multiplex Sacrorum copia librorum conserva-
retur ad puram, & incorruptam Fidei, & doctri-
næ veritatem perpetua successione in nos derivan-
dam, toto Terrarum Orbe celeberrimam, cum
loco depresso, obscuro, & insalubri sita es-
set, aula perampla, vestibulo, cubiculis, circum,
& infra, scalis, Porticibus, totoque edificio a
fundamentis extructo, subfelliis, plateisque di-
rectis, libris dispositis in hunc editum, perluci-
dum, salubrem, magisque opportunum locum ex-
tulit, picturis illustribus undique ornavit, libera-
libusque doctrinis, & publicæ studiorum utilitati
dicavit an. 1587. Pontificatus IV. : quam ejusdem
Decretum ad ævum quoque appositum tenoris,
qui sequitur: Sixtus Quintus Pont. Max. Perpetuo
hoc Decreto de libris Vaticanæ Bibliothecæ
conservandis, quæ infra sunt scripta, hunc in
modum sancita sunt, inviolateque observentur.
Nemini libros, Codices, volumina hujus Vati-
canæ Bibliothecæ ex ea auferendi, extrahendi,
aliove asportandi non Bibliothecario, neque Custodi-
bus, scribisque, neque quibuscumque aliis cujuscumque
Ordinis, & Dignitatis, nisi de licentia Summi
Romani Pontificis scripta manu facultas esto. Si
quis secus fecerit, libros, partemve aliquam ab-
stulerit, extraxerit, erepserit, raperitque, con-
cesserit, corruerit dolo malo, illico a Fidelium
communione ejectionis, maledictus, anathematis
vinculo colligatus esto; a quoquam præterquam
Romano Pontifice, ne absoluitur -- non solum
quoad libros, Codices, Volumina tunc tempo-
ris ab ipso Sixto Prædecessore in eadem Biblio-
thecam illata, & recondita tenore præsentium
Apostolica auctoritate confirmamus; verum etiam
quoad omnes, & singulos Codices, manuscrip-
tos, libros impressos, volumina, numismata,
vasa, statuas, & quæcumque alia, sive quæ a
Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, ac
nobis ipsis, & quibuscumque personis cujuscumque
status, gradus, & conditionis quocumque tem-
pore hæcenus donata, & emptæ, sive in posse-
rum, ut præmittitur, donanda, & emenda, & in
eamdem Bibliothecam invehenda, dummodo ta-
men postquam illuc invecta fuerint, in Indicibus,
seu Syllabis librorum, rerumque Bibliothecæ præ-
dictæ descripta, & adnotata reperiantur, tenore,
& auctoritate paribus sub iisdem poenis & cen-
suris a Sixto prædicto Prædecessore inflictis ex-
tendimus, & ampliamus.

§. 5. Præterea ne Apostolicæ providentiæ, or-
dinationis, ac regulæ alias sapientissime constitu-
tæ, lapsu temporis cum ejusdem Bibliothecæ de-
trimento in destitutum abeant, non solum om-
nes, & singules leges pro recta administratione,
& conservatione tum a prædictis Romanis Pontifi-
cibus Prædecessoribus nostris, tum a S. R. E. præ-
dictæ Cardinalibus pro tempore existentibus Bi-
bliothecariis, seu ejusdem Bibliothecæ Protecto-
ribus præscriptas, dummodo iis, quæ mox sta-
tuenda sunt, non adversentur, iterum renova-
mus, & confirmamus, & quatenus opus sit, de
novo ferimus, & promulgamus, verum etiam
tenore, & auctoritate similibus statuimus, & in
posterum perpetuis futuris temporibus servari
mandamus.

§. 6. I. Ac primum quidem omnia, & singula
per alias nostras in simili forma brevis literas in de-
putatione tam Primarii, quam Secundi Custodis
expe litas cuilibet ipso si inuncta juxta earumdem
literarum seriem, & tenorem omnino præsentur.

§. 7. II. Antequam utriusque Primarii scilicet,
& Secundo ejusdem Bibliothecæ designato Custodi-
per S. R. E. prædictæ Cardinalem Bibliotheca-
rium, seu ejusdem Bibliothecæ Protectorem pro
tempore existentem in ipsa Bibliotheca detur, si-
ve seorsim, sive conjunctum muneris demandati

Leges in an-
tecessum la-
tas perpetuo
præcipit ob-
servari.Jubet ea
prostat, quæ
Custodibus
mandata
sunt.Inventarium
faciendum,
& subscri-
bendum a
Custodibus
in adeunda
muneris pos-
sessoriæ.

Indicum
Claves pe-
nes Custodes
semper sint,
rerum vero
quæ exteris
hominibus
inspicienda
exhibentur
Conservato-
ribus tradi
possunt.

Nemini pa-
teat aditus
ad Biblio-
thecam nisi
statutis die-
bus &c. horis.

Quibus die-
bus Ministri
Bibliothecæ
ad eam non
accedunt, u-
nus Confer-
vatorum ad
eam accedat
pro rebus be-
ne disponen-
dis.

Ministri ne-
gligentes a
Cardinale
Protectore
admonendi.

Codices
præstantio-
res non con-
ferendi &c.
nisi de licen-
tia Summi
Pontificis.

Collationes
vero non fa-
ciendæ, ni-

possessio, conficiatur Repertorium, seu Inventarium omnium, & singularium rerum, ac librorum in prædicta Bibliotheca existentium, de quibus omnibus, & singulis, cum opus fuerit, ipsi Custodes omnimodam reddere tenentur rationem. Repertorii, seu Inventarii huiusmodi tum ab altero Custode, a quo possessio adeunda est, tum a Tabellione, seu Notario ejusdem Tabellionis, seu Notarii, alterum in Archivio Bibliothecæ prædictæ custodiendum, semel pro uno Custode factum (nova tamen earundem rerum, librorumque præcedente recensione, additaque aliarum fortasse rerum, & librorum de novo illatarum, & illarum accessione) eodem pariter modo subscribatur ab altero Custode, & Tabellione, seu Notario in possessionis huiusmodi additione.

§. 8. III. Claves Indicum, seu Syllabarum Codicum manuscriptorum, librorum impressorum, aliarumque rerum sit penes utrumque Custodem, exceptis Clavibus eorum Armariorum, in quibus solita vetustatis monumenta exteris hominibus inspicienda, admirandaque exhibentur, hæc quidem Claves ad effectum huiusmodi, & eorundem hominum ceterorum commodum Conservatoribus vulgo Scopatori ad ipsorum Custodem arbitrium tradi possunt. Verum, ut longior in aperiendis, occludendisque tot Armariis, in quibus tam diversa Codicum, librorum, rerumque pulcherrimarum copia recondita est, mora auferatur, & major rerum ipsarum custodia habeatur, in unum, aut plura Armaria conferantur, recondanturque ea scilicet, quæ ut præmittitur, spectanda sunt.

§. 9. IV. In Bibliothecam aditus, vel accessus, quemadmodum usque ad hanc diem mos tenet, unicuique iis de mane dumtaxat pateat diebus, in quibus Custodes, Scriptores, alique Ministri suis manibus funduri per integrum trium horarum spatium interesse debent, quo sane tempore elapso, omnes, ac præsertim externos quoscunque homines abire jubeatur.

§. 10. V. Præter dies in Indiculo per dilectum filium nostrum Angelum Mariam S.R.E. Cardinalem Quirinum nuncupatum modernum Bibliothecæ prædictæ Protectorem approbato, actypis edito, & in Aula, quæ dicitur Scriptorum, proposito descriptos, in quibus omnes, ut præfertur, Ministri matutinis horis ad ministerii sui oneribus faciendum satis Bibliothecam adire tenentur, alter tantum Conservatorum, seu Scopatorum in reliquis diebus feriatis, tam de mane, quam post meridiem per hebdomadam, sive alternis diebus illuc accedat, ut inspicat an omnia bene se habeant, eaque disponat, quæ ad tutam rerum omnium custodiam necessaria sunt.

§. 11. VI. Si contingat, quemcumque ex antedictis ministris nulla legitima causa impeditum ea, quæ par est, frequentia, ac debita sedulitate per statos dies Bibliothecæ non adesse, aut officio suo non satisfacere, certior fiat Cardinalis Bibliothecarius, seu Protector, qui delinquentem admoneat.

§. 12. VII. Ob ingentem copiam Codicum linguæ fere omnibus manuscriptorum tum diurni temporis notis, tum rerum abditarum singularitate insignium, quibus præter libros typis impressos propter multiplicium, elegantiumque editionum præstantiam plurimi habitos, cumulatam Bibliotheca Vaticana reperitur, cum factum sit, ut undique concurratur ad exempla ex ipsis autographis sive exseribenda, sive aliunde sumpta cum iisdem conferenda, variantibusque lectionibus illustranda, id nullo pacto nisi de Romani Pontificis pro tempore existentis facultate in scriptis data permittatur, dummodo descriptio, sive Collatio huiusmodi non foret de rebus non tam gravis momenti, tunc enim facultas, solitis tamen obstricta legibus, penes custodes dumtaxat esto. Verum nolumus, imo expresse prohibemus, descriptiones collationesque prædictas, facta etiam, ut præmit-

titur, describendi, conferendique potestate, fieri iis diebus, in quibus non solum sunt in Bibliotheca Feriæ, verum etiam uterque Custos fortasse aberit, ab altero enim eorum tradendi sunt Codices manuscripti, qui sub utriusque Custodia, ut præmittitur, habentur.

§. 13. VIII. Utrique Custodi, sicut injungimus, ut nullo pacto finant, scriptores, atque alios Bibliothecæ Ministros per dies Bibliothecæ muneribus additos in alia quæcumque, præter ea ad ejusdem Bibliothecæ utilitatem conducentia, & proficua ministeria incumbere, ita eorundem arbitrio relinquimus, ut si expediens censuerint, alicui ex scriptoribus opus publica luce dignum fortasse aggresso interdum in diebus etiam huiusmodi in illo dumtaxat adornando immorari indulgeant. Prodest enim Bibliothecæ, ut eos habeat scriptores, qui non venales, & mercenarios pro aliis, sed præclaros ingenii labores ad publicam utilitatem conferant.

§. 14. IX. Collationes, descriptionesque quæcumque, sed præsertim ex Codicibus manuscriptis faciendæ in eadem ante Bibliothecam Aula in Custodum scriptorumque conspectu fiant, ne manuscripti Codices quovis modo corrumpantur, aut folia lacerentur, vel decerpantur. Quæ super re a Custodibus omnem requirimus, iisdemque injungimus diligentiam.

§. 15. X. De manuscriptis omnibus Codicibus alio quacunque ex causa transferendis, & cuiusque, commodandis Sixti prædicti Prædecessoris Sanctionem sub iisdem poenis, & censuris renovamus. De libris vero excusis eadem prorsus ratio, & consuetudo usque ad hanc diem retenta, firma remaneat.

§. 16. XI. Cum erronea hæreticorum, aliorumque Auctorum scripta, ac libros pro eorum perpetua damnatione in Seriniis S. R. E. reservari mandasset Concilium Romanum Anno septingentesimo quadragesimo septimo, sub Sanctæ Memoriz Zacharia Romano Pontifice itidem Prædecessore nostro celebratum, ac propterea in eadem Vaticana Bibliotheca magna codicum, librorumque huiusmodi suppellex recondita reperiatur. Nos per alias pariter nostras in simili forma Brevis litteras perpetuis futuris temporibus valituras, quas tenore præsentium iterum confirmamus, satis consulimus, quoad Custodes, aliosque Bibliothecæ prædictæ infervientes, quoad externos vero nemini, nisi cui ab Apostolica hac S. Sede facultatem impertitam fuisse constiterit, aut legendi, aut describendi codices, librosque prohibitos, copia fiat.

§. 17. XII. Insignibus Bibliothecis detrimentum, atque interitum ex incuria custodiæ a furibus, & ab ignibus allatum fuisse memores, præcipimus, ut accurate Portæ, Fenestræque occludantur, neque unquam ignes facique in Bibliothecam prædictam deferantur, minus vero notis tempore Codices, volumina, libros, ceteraque inibi contenta cuiusque personæ cujusvis auctoritatis, & conditionis adhibitis luminibus ostendere quivis audeat.

§. 18. XIII. Quod antiquis antequam Typographica ars inventa esset, in more positum erat, ut res majoris momenti perpetuæ memoriæ ad posterorum utilitatem consignandæ in membranis, pergamenisque chartis potissimum scriberentur, unde quæcumque illustrium Virorum pauca habemus, monumenta vetustatem temporumque injurias vicerunt, in Bibliotheca Vaticana, quæ præ ceteris ob ingentem Codicum in membranis, pergamenisque Chartis tam scite exaratorum multitudinem maxime commendatur, quantum fieri potest retineatur; cum sive exempla ex vetustissimis in vili charta descriptis Codicibus nondum impressis, atque adeo blattis, tincisq; corrosis, ne pereant, instauranda, sive nova auctorum opera ceteroquin luce dignissima, quomodocumque lucem non visura, sunt describenda.

Horum arbitrio dandum Ministris, ut publice incumbant utilitati.

Collationes &c. in Custodum conspectu faciendæ.

De Codicibus commodandis Sixti prædicti servanda.

Codicum, Librorumque prohibitorum inviolandum a Rom. tantum Pontifice danda facultas.

Ignes, facisque nec de nocte in Bibliothecam inducendæ.

Opera majoris momenti in pergamenis scribenda.

1739.
Officio Scri-
ptoris vacan-
te Candidati
per concur-
sum proban-
di.

In emendis
Libris ad-
ditiones præ-
fationes com-
paranda.

Cardinali-
bus Biblio-
thecæ datæ
facultas
alias oppor-
tunas facien-
di leges.

Præfentibus
Literis per-
petuam datæ
firmitatem
Pontificæ.

Dat. die 24.
Aug. 1739.
An. X.

COLXIV.

Alias prohi-
bitum Cano-
nicis hujus
Ordinis sub
pœna priva-
tionis officii
gestandi fi-
ditiam Cœ-
sariem.

§. 19. XIV. Præterea in deputatione cujusvis Scriptoris in posterum faciendâ omnino reſtituatur, ac ſervetur conſuetudo pauci ab hinc annis interrupta, candidatos nimirum ſcriptoris officium ambientes per plurimum concuſum, ut dicitur probandi, perfecte ne linguam, cujus munus obituri ſunt præter linguam latinam in qua debent omnes eſſe non mediocriter verſati, calleant; politiori etiam, elegantioriſque ejuſdem linguæ præter latinam pariter, ſilo manuque in exarando præſtanti-
ores ſint.

§. 20. XV. In emendis quoque libris editiones elegantiores, correctioresque juxta dignitatem, auctoritatemque Vaticanæ Bibliothecæ undique conquirantur, atque ii maxime libri adhibita omni diligentia comparentur, qui ad Orthodoxæ Religionis præſidium, ſubſidiumque ſalutares, & proficui exiſtunt, nec tamen omittantur libri aliarum bonarum artium, ac doctrinarum, ut Bibliotheca Apoſtolica omnium celeberrima magis magisque in dies increſcat, & adaugeatur.

§. 21. XVI. Cetera denique ſi quæ in futurum novis per temporum vices legibus, ordinationibusque indigere compertum fuerit, ordinanda reſtingimus moderno, ac pro tempore exiſtentibus S. R. E. Cardinalibus Bibliothecariis, ſeu Bibliothecæ laudatæ Protectores, quos etiam rogantes, ſiſdem inſimul committimus, & mandamus, ut debitam, fidelemque omnium, & ſingularum legum, ordinationumque per eaſdem præſentes noſtras literas præſcriptarum executionem, & obſervantiam curent, promoveant, atque ab iis, quorum intereſt, fortiter, ſuaviterque exigant.

§. 22. Decernentes eaſdem præſentes literas, & in eis contenta quæcumque ſemper firma, valida, & efficacia exiſtere, & fore, ſuoſque plenarios, integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore quæcumque ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniffime ſuffragari, & ab eis reſpective inviolabiliter obſervari, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter, vel ignorantiter contigerit attentari. In contrarium facientibus non obſtantibus quibuſcumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcatoris die 24. Auguſti 1739. Pontificatus noſtri Anno X.

Confirmatio Ordinationis Abbatis Generalis Ordinis Canonicorum Regularium S. Antonii Viennensis, ſuper prohibitione geſtandi ſiſtitiam Cœſariem.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

§. 1. **E**Xponi Nobis nuper fecit dilectus Filius Petrus Verger modernus Procurator Generalis Ordinis Canonicorum Regularium S. Antonii Viennensis, pro parte etiam dilectorum Filiorum Nicolai Gaſparini Abbatis Generalis, & Definitorum dicti Ordinis, quod alias ad auferendum abuſum, qui inter nonnullos prædicti Ordinis Canonicos Regulares irreperere ceperat, utendi ſiſtitia Cœſarie vulgo *Parucca* illamque publice geſtandi, die 20. Aprilis 1715. tunc exiſtentes Abbas Generalis, & Definitores Ordinis prædicti ſub pœna formalis inobedientiæ per ſuum Decretum prohibuerunt, ne Canonici Regulares prædicti Ordinis crinitie prædictæ uterentur, quod a Capitulo generali ejuſdem Ordinis Anno 1720. celebrato, confirmatum fuit adjecta in dicto Capitulo pœna privationis cujuſcumque dignitatis, & officii dicti Ordinis per transgreſſores, ſeu inobedientes incurrenda, & ſubinde per aliud Decretum a Definitorio Ordinis huiusmodi die 14. Septemb. 1727. editum primodictum Decretum renovatum remanſit,

§. 2. Insuper his non obſtan, cum abuſus huiusmodi ſenſim magis, magisque in dies augeri videatur d. Nicolaus Abbas Gen. die 11. Jan. proxime præteriti de eorundem Definitorum unanimi voto, & aſſenſu novam ea ſuper re ordinationem edidit, qua præmiſſa non ſolum confirmavit, & innovavit, verum etiam de novo intimavit, decernens in contravenientes pœnam ſuſpenſionis ipſo facto incurren., eidemque pœnæ ſubjiciens Canonicos Regulares prædictos cœſarie huiusmodi utentes, niſi illam intra terminum unius anni depone-
rent, prout continetur in ejuſdem Nicolai Abbatis Generalis ordinatione, tenoris, qui ſequitur, videlicet: Nicolaus Gaſparini Dei, & S. Sedis Apoſtolicæ gratia Abbas Inclitæ Abbatie S. Antonii Viennensis, necnon Canonicorum Regularium S. Auguſtini Ordinis ejuſdem S. Antonii Magni Abbatis Superior Generalis. -- Ad ſupremum Sancti Ordinis noſtri regimen, imparibus licet meritis, Divina id jubente Providentia vocati; Sacrum religioſæ diſciplinæ depoſitum illibatum, atque inviolatum ſervare, occurrentibus difficultatibus non deteriti, alacri animo, toto affectu, & tota mentis contentione intendimus, atque erecta in Deum fiducia ſemper intendimus: illudque præcipue conſiderantes, Nobis præter commune omnibus Paſtoribus vigilantie curam, impoſitum eſſe onus factam rectam cuſtodiendi laudabilem Reformationis noſtræ, elapſo ab hinc circiter ſeculo inſtitutæ, formam. Verum prohi dolor / ubi primum ex hac noſtra laborioſa ſollicitudine fructum aliquem Nos accepturos ſperamus, ſæpe comperimus, malum hominem non deſiſtere, quominus pravi operis ſemina jaciât, quæ bonum ſemen obruunt. Mala autem ſemina vocamus abuſus, & corruptelas identidem renaſcentes; quos quidem eradicare eo magis ſtudere debemus, quo abundantius repullulant. Quis vero inter huiusmodi abuſus invaleſcentem in dies quorundam Canonicorum noſtrorum morem non computet, a biſſo naturali capitis præſidio, comas ſibi adſciti-
tias comparandi ſub vano, vel ſalutis corporalis conſervandæ prætextu, germani capillitii ſupplendæ raritatis, vel etiam, ut nonnulli ajunt, proprii commodi gratia? Nam præterquam, quod hac nimium delicata agendi ratione, videntur vel-
le Perſonarum Sœcularium habitum, qua potis eſt via, æmulari, inſimique proinde ſcandalum ponunt, præter id inquam, cogitare deberent illi, non decere Homines Religioſos, præſertim-
que Reformatos tantam in curanda cute cautio-
nem adhibere, cum per profeſſionem ſuam his vitæ commoditatibus quantumvis licitis per nun-
tium remiſerint. Sed quorſum Profeſſionis Religioſæ obligationes commemoramus? Quandoquidem conſtat Canonibus Sacris, & Pontificiis Sanctio-
nibus vetitum eſſe viris omnibus Eccleſiaſticis, ne textilem Cœſariem capiti circumponant, quas certe Regulas mandatis Episcoporum quamplu-
rium renovatas palam eſt vigere multis in Dioceſibus.

Hunc porro, quem inſectamur, abuſum ſublatum cupiens Venerabile Definitorium Decretum ediderat vigefima Aprilis die anno 1715. quo ſub pœna formalis inobedientiæ interdicebantur apud nos ſiſtitia capillamenta (Gallice *Perruques*) Quam legem confirmavit Generale Capitulum anni 1720. Seſſ. 13., imponens præterea transgreſſoribus pœnam privationis cujuſcumque Dignitatis, & officii in ordine decreto Venerabilis Definitorii ſub data 14. Septembris anni 1727. dein renovatam.

Attamen non ſine intimo cordis mœore advertimus, plures e Canonicis noſtris tam gravis, & tam ſæpe iterati præcepti immemores eſſe, vel forte, quod pejus eſt, ipſum parvi pen-
dere.

Hac igitur de cauſa de RR. PP. Definitorum conſilio, & aſſenſu unanimi, ne videamur ſilen-

1739.
Ab Abbate
Generali re-
novata anti-
qua Statuta
additæque
pœna ſuſ-
penſionis
contra in-
obedientes.

tio nostro subditorum fovere inobedientiam, imo, ut etiam recrudescenti malo fortiora opponamus medicamenta, hocce presenti mandato innovamus, & denuo intimamus Decreta tum Venerabilis Capituli Generalis, tum Venerabilis Definitorii supra laudata, & insuper jubemus, ut nemo ea transgredi ultra audeat, aut comas adscititias, vulgo *Perruques* dictas assumat, sub poena suspensionis ipso facto incurrendae. Circa eos autem, qui hujusmodi comis seditis, seu Perrucis nunc utuntur, decernimus, ut nisi eas deposuerunt intra annum a praesentium intimatione computandum, simili suspensionis poenae exemplo subiaceant, stricte injungentes omnibus, & quibuscumque respective Domorum Nostrarum Superioribus, ut praesens decretum in Oratorio publice legi, in libris insinuationum inseri, ac sedulo observari curent, nosque de praedictorum executione certiores faciant. Datum apud S. Antonium Viennensem die 11. Januarii anni millesimi septingentesimi trigessimis noni. N. Gasparini Abbas Generalis S. Antonii. De mandato praefati Rmi Abbatis generalis S. Boudet. Def. Secr. loco + Sigilli.

Dictam Legem sub variis praetextibus inobservatam a nonnullis auctoritate Apostolica communiti petit Procurator Generalis.

§. 2. Quoniam autem, sicut dilectus Petrus Procurator generalis nobis subinde exponi fecit, Ordinario praefata ad regularis disciplinae maintenancem necessaria debita executioni adhuc demandata non fuit, ex eo, quod quidam ex praedictis Canonicis Regularibus, sive in hac Alma Urbe Nostra, seu in Avinionen. aliisque Civitatibus existentes, sub fictis, & ementitis, vel saltem vanis, & subtilibus praetextibus caesarie hujusmodi utendi licentiam a nobis, seu nostris, & Sedis Apostolicae Nunciis reportaverint, quod cum Religiosae modestiae, regularique observantiae contrarium, tum nihil sapius nihilve strictius tum a Sacris Canonibus tum per Concilium Tridentinum, ordinisque praedicti statuta praecceptum existit, dedecetque viris regularibus eo uti ornamento. Proinde dictus Petrus Procurator Generalis Ordinationem praedictam per Nos confirmari, ac in praemissis opportune indulgeri, providerique per nos plurimum desideret.

Eam itaque confirmat Clemens.

§. 3. Nos ipsam Petrum Procuratorem Generalem specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes, & a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, supplicationibus suo, & eorumdem Abbatis Generalis, & Definitorum nomine Nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, praefertam Ordinationem a memorato Nicolao Abbate Generali de unanimi dictorum Definitorum voto, & assensu, ut praefertur, factam cum omnibus, & singulis in ea contentis auctoritate Apostolica tenore praesentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adiciamus, omnesque, & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet intervenerint, dicta auctoritate supplemus, & sanamus, necnon quascumque licentias, & facultates gestandi Caesariem praedictam per quoscumque dicti Ordinis Canonicos Regulares tam a Nobis, quam a Nostris, & Sedis praedictae Nunciis, seu a quibuscumque aliis sub quavis causa, ratione, & praetextu obtentas, & pro tempore obtinendas, per praesentes auctoritate, & tenore praedictis annullamus, cassamus, & irritamus, viribusque, & effectu evacuas, ac annullatas, cassatas, & irritas, ac nullius roboris, & momenti fore, & esse declaramus.

Sicque in perpetuum praecipit observari.

§. 4. Decernentes easdem praesentes literas, & in eis contenta quaecumque firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad

quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissime suffragari, & ab illis respective inviolabiliter observari; sique in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarium Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & d. Sedis Nuntios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & diffiniri debere: ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus praemissis, ac Constitutionibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 9. Septemb. 1739. Pontificatus nostri Anno X.

Contraria tollit.

Dat. die 9. Sept. 1739. An. X.

Confirmatio Regularum pro Monachis Graecis Melchitis nuncupatis Congregationis S. Joannis Baptista in Soairo in Monte Libano, Romae degentibus ad S. Mariam in Dominica, quae Ecclesia cum omnibus dependentiis eisdem conceditur.

CCLXV.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

SOL Justitiae Jesus Christus Fidei nostrae Auditor, & consumator, qui sicut aquila provocans ad volandum pullos suos, & super eos volitans expandit alas suas, & assumptis eos, atque portavit in humeris suis, Gallinae quoque similitudinem congregantis sub alas pullos suos assumere voluit, inter praecipua divinae caritatis ornamenta Catholicae Ecclesiae Sponsae suae legata hoc praeceteris in fine commendare dignatus est, ut tanquam communis omnium fidelium mater ex universis, quae sub Caelo sunt, nationibus filios ad ipsius sinum accurrentes amantissime exciperet, ac foveret. Ea propter Romanae Ecclesiae Summi Pontifices Praedecessores nostri, quos suos in Terris Vicarios usque ad consumationem Saeculi constituit Pastorum Princeps, ejusdem exemplis ea, quae decet, veneratione semper obsequentes, non solum Populos e remotissimis, ac distitis Regionibus ad omnium Ecclesiarum Matrem, & Magistrum venientes benignissime complexi sunt, verum etiam in omnes orbis Terrae partes Apostolicos viros, qui undique conquirent, allicerent, atque ad ipsam deducerent filios, mittere consueverunt. Nos autem quibus nullum est jucundius solatium, quam, ut Romanae Ecclesiae per spirituale connubium Nobis desponsae, eos etiam demus filios, qui licet alibi nati, hic tamen instituti, ad fratres suos communi matri conciliandos aliquando pergant, nunquam omisimus, quin laudatissima eorumdem Praedecessorum nostrorum studia consecraremur.

§. 1. Enimvero inter alios diversarum nationum dilectos filios, quibus in hac Alma Urbe nostra, & alibi opportuna Apostolicae benignitatis comoda impertiti sumus, dilectis itidem filiis Monachis Graecis Melchitis dictis Congregationis Sancti Joannis Baptista in Soairo in Monte Libano, qui e Phoenicia, sive Syria Romam appulerunt,

Procuramus.

Ecclesia S. Mariae in Dominica Monachis Soaritis data.

Ecclesiam

Regulas ii
sibi consti-
tuunt.

Monachi
post studia
parati esse ad
obeundas
Missiones.

Qualitates
requirendae
in Monachis
Romani ab
Abbate Ge-
nerali mit-
tendis.

Unus ex
Cardinali-
bus Congre-
gationis de
Propaganda
Fide huic
Monasterio
datur in Pro-
tectorum.
Juramen-
tum a Mona-
chis studen-
tibus pre-
stendum.

Tempus mo-
re per sin-
gulos Mona-
chos in hoc
Monasterio
facienda.

Ecclesiam Sanctae Mariae in Dominica, seu Domnica vulgo della Navicella de dilecti filii nostri Nicolai S.R.E. Presbyteri Cardinalis Coscia nuncupati ejusdem Ecclesiae Titularis consensu, die 23. Julii anno 1734. concessimus. Ecclesiae vero adjectarumque eidem parvarum adium, rerumque Sacrarum, & prophanarum possessionem illi die 29. ejusdem mensis, & anni adierunt.

§. 2. Interea temporis nonnullas sibi Regulas pro debita juxta eorumdem Institutum regularis disciplinae observantia praescripserunt, quas cum dilectus pariter filius noster Ludovicus S.R.E. Praefatus Presbyter Cardinalis Belluga nuncupatus accurate perpenas probasset, Apostolicae etiam auctoritatis nostrae confirmatione dignas existimavit, earumdem autem tenor est, qui sequitur videlicet.

Regulae pro Monasterio S. Mariae in Domnica Monachorum Graecorum Melchitarum Congregationis Sancti Joannis in Soairo nuncupatae.

§. 3. I. Cum hoc Monasterium S. Mariae in Domnica a Sanctissimo Domino nostro Clemente XII. Pontifice Meximo, ad propagandam, conservandamque Religionem Catholicam Romanam apud Melchitas Graeci Ritus in Syria Monachis Catholicis ejusdem Nationis Congregationis S. Joannis in Soairo concessum sit, dabit operam ejusdem loci Abbas, ut ex Monachis, quos de familia perpetuo habere debet, nonnulli Religiosi ad literarum studium deligantur, qui eo completo, prompti, paratique sint ad eas Missiones obeundas, ad quas illos S. Congregatio de Propaganda Fide mittendos judicabit.

§. 4. II. Oneratur conscientia Abbatis Generalis, ne Romam mittat, nisi Monachos jam profectos, singulari pietate ornatos, moribus integerrimis praeditos, & optima corporis valetudine instructos: ii vero, qui ad studia erunt designati, nec sint aetate minores annis duodeviginti, nec majores annis quadraginta. Omnes praeterea debent, vel esse Sacerdotes, vel ad Sacerdotium aetate a Sacris Canonibus praescripta, hic in Urbe ab Episcopo Graeci Ritus promoveri.

§. 5. III. Unusquisque dimissorias Abbatis Generalis secum deferre teneatur, quae statim Eiusdem Dño Protectori erunt exhibendae. Is autem semper erit unus ex Cardinalibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, cujus directioni, ac regimini tam Monachi, quam Monasterium praefatum S. Mariae in Dominica subiaceat.

§. 6. IV. Simul ac Romam pervenerint, expleto mense spiritualibus exercitiis, decem, vel octo dierum spatio diligenter incumbant: quibus peractis, qui ad studia sunt destinati, coram Abbate juramentum praestent juxta formulam hic appositam, exhibendum posse in proprio Autographo Sacrae Congregationis de Propaganda Fide. -- Ego N. N. Monachus professus Congregationis Monachorum Graecorum Melchitarum S. Joannis in Soairo nuncupatae juro, & promitto in manibus R. P. N. N. Abbatis Monasterii S. Mariae in Dominica, me ab hoc Monasterio non discessurum neque discedere curaturum mediate, vel immediate per me, vel per interpositam personam, nisi ex legitima causa admittenda ab Eiusdem, ac Rmo Dño Cardinale Protectore. Insuper pro fide Catholica propugnanda ad eum locum sine repugnantia me iturum, ad quem a Sacra Congregatione de Propaganda Fide destinatus fuero. Sic me Deus adjuvet, & haec Sancta Dei Evangelia.

§. 7. V. Tam studentes, quam ceteri Monachi ultra octo annos in praedicto Monasterio morari non poterunt. Quodsi aliqua urgeat necessitas, & ratio exposculet, ut aliquis eorum vel perpetuo, vel ad aliquod certum tempus, ultra octo illos annos, moretur, facultas omnino ab Eiusdem Protectore petatur, excepto Abbate, cujus mora in hoc Monasterio, vel regressus in Syriam a Generali Abbate dependet.

§. 8. VI. Omnes sint subiecti Abbati Generali in Syria residenti, itemque Abbati, qui ab eodem in praedicto Monasterio constituitur. Abbas autem ad hoc Monasterium destinatus patentes suas literas Eiusdem Protectori exhibebit. Nec Abbati vero, nec aliis liceat aliquem Monachum in Syriam, nondum completis octo annis, absque facultate, & consensu Eiusdem Protectoris dimittere.

§. 9. VII. Omnes diligenter observent Regulas, & Monasticas Constitutiones, quae apud reliquos ejusdem Congregationis Monachos Graecos Melchitas in Syria vigent, & solent observari. Praeterea servent Ritus Graecum a S.R.E. approbatum juxta Decretum Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, tam quoad Sacram Liturgiam ac divina officia, quam quod jejunia.

§. 10. VIII. Monasterii Abbas Monachos de rebus omnibus necessariis provideat, & in iis, quae ad victum, & vestitum spectant, quoad fieri poterit, consuetudinem ceterorum Syriae Monasteriorum sequatur.

§. 11. IX. Doceantur Monachi praeter linguam Arabicam, & Graecam, etiam Superiores scientias, videlicet Dialecticam, Philosophiam, ac Theologiam tam Moralem, quam Polemicam. Quod si contingat, ut aliquis idoneus ad linguam latinam habeatur, permittat Abbas, ut ille in Monasterio ultra annos praescriptos, alterum annum, vel duos etiam commoretur, habita tamen Eiusdem Protectoris facultate.

§. 12. X. Lectiones tum linguarum, tum scientiarum in publico loco sunt habendae per quinque dies qualibet hebdomada, exceptis diebus festis, necnon vacationibus, quas Eiusdem Protector describi in Catalogo jubebit; horis quidem antemeridianis per horam cum dimidio; horis vero pomeridianis per unam horam: ita tamen, ut horarum canonicarum in Choro ab omnibus simul pensum quotidianum persolvatur.

§. 13. XI. Prohibentur Lectores, & Studentes vel se se a quotidianis lectionibus eximere, vel domo diebus sibi ad studium statutis, sub quocunque praetextu, vel causa exire, nisi post completas lectiones, absolutasque ceteras exercitationes die illa peragendas. Primo Monasterii tamen necessitate permittitur Abbati Sacerdotes studentes ad Sacram Liturgiam celebrandam extra domum destinare ad summum duos per hebdomadam, ita ut in sequenti alii duo primis succedant.

§. 14. XII. Studentes officiis distractivis non onerentur, ut puta Procuratoris, Cellarii, & similibus, quae studiis literarum obesse credantur.

§. 15. XIII. Quolibet semestri publicum habeatur examen circa cujusque studentis profectum coram Abbate, ceterisque Monachis Sacerdotibus: Semel in anno Eiusdem Protector una cum R. P. D. Secretario Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, vel hic solus una cum aliquo linguae Arabicae, & Graecae perito, necnon scientiarum, quibus Monachos operam dare contigerit, visitare Monasterium dignetur, ad expiorandum studentium progressum, atque Monachorum statum agnoscendum.

§. 16. XIV. Omnibus diebus Dominicis singuli studentes per turnum in publico Monachorum Conventu concionem, seu Catechesim, vel solutionem alicujus casus conscientiae, aut difficultatis ex Theologia Polemica habeant.

§. 17. XV. Completis annis octo, nulla interposita mora, Monachi studentes cum consensu Eminentissimi Protectoris, in Syriam ad Abbatem Gener. transmittantur; illosque idem Abbas generalis in illo Monasterio collocabit, prout magis expedire in Domino judicabit.

§. 18. XVI. Peregrini Graeci Melchitae, qui ex Syria Palestina, & Aegypto ad Urbem, sacra loca visitaturi, ecedunt, juxta religiosae hospitalitatis regulam ad triduum excipiantur.

Cui Monachi, & Abbates subiecti esse debeant.

Regulae, & Ritus imbi observandi.

Cura Abbatis de Monachis.

Studia, quibus incumbere debent.

Methodus Studiorum praescripta.

Tempore Lectionum domo egredi nemo debet nisi exurgente necessitate.

Studentes officiis distractivis non onerandi.

Visitatione Monasterii per Eminentissimum Protectorem, & Secretarium S. Congregationis de Propaganda faciendae.

Quolibet die Dominico habenda Catechesis.

Completo Studiorum cursu Monachi in Syriam transmittendi.

Hospitalitas servanda.

1739.
Approbatio
Regularum
per Card.
Belluga.

§. 19. Nos infrascripti Regulas istas Monachis Græcis Melchitis Congregationis S. Joannis Baptiste in Soaito nuncupatæ apud Ecclesiam S. Mariæ in Dominica habitantibus præscriptas, diligenter, accurateque perpendimus. Cumque nihil contineant, quod orthodoxæ fidei, bonis moribus, aut disciplinæ monasticæ adversetur, dignas judicamus, quæ literis Apostolicis confirmantur. In quorum fidem hac die 3. Augusti 1739.

Ludovicus Cardinalis Belluga.

Ipsi Monachi eas confirmari petunt.

§. 20. Quoniam Monachi prædicti nobis nuper exponi fecerunt, ipsi prædicta omnia, & præinsertas Regulas, quo firmitus subsistant, & servantur exactius, Apostolicæ confirmationis nostræ munimine corroborari summopere desiderant: Nobis propterea humiliter supplicari fecerunt, ut non solum sibi in præmissis opportune providere, verum etiam emolumenta eidem Ecclesiæ addicta sub titulo simplicis Beneficii, seu Canonatus dilecto pariter filio Francisco Clementi Ceccarini Presbytero collati, & per eum de præsentibus ipsi post ejusdem Francisci Clementis obitum nunc pro tunc in perpetuum assignare de benignitate Apostolica dignemur.

Præstat Pontifex, & Monasterio unit Beneficium simplex alias in eadem Ecclesia etc.

§. 21. Nos ipsos Exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existant, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati concessionem memoratæ Ecclesiæ S. Mariæ in Dominica, seu Dominica eidem Monachis Græcis Melchitis de consensu dicti Nicolai Cardinalis & Titularis cum omnibus, & singulis rebus, & suppellectilibus tam sacris, quam profanis in ea existentibus, ædiumque Ecclesiæ prædictæ annexarum, & connexarum, nec non possessionem præmissorum omnium a Monachis prædictis captam, & Regulas præinsertas auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, illisque inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, omnesque, & singulos juris, & facti defectus, si qui desuper quomodolibet inter venerint, supplemus, & sanamus, dictosque Monachos donec, & quousque ibidem remanserint, & Ecclesiæ prædictæ inservierint, in locum ejusdem Francisci Clementis, quoad possessionem præfati simplicis Beneficii Ecclesiastici, seu Canonatus nuncupati dictæ Ecclesiæ annexi post Francisci Clementis prædicti obitum in omnibus, & per omnia auctoritate, & tenore prædictis substituimus & subrogamus. Ceterum volumus, ut fructus, redditus, & proventus dicti Beneficii, donec, & quousque ipse Franciscus Clemens vixerit, illi persolvantur, & Monachi prædicti, non nisi post obitum hujusmodi, seu renunciationem, aut cessionem Beneficii hujusmodi per memoratum Franciscum Clementem ad eorum favorem faciendam, dicti Beneficii possessionem apprehendere, illiusque bonorum, ac dictorum fructuum, reddituum, & proventuum administrationem suscipere, gerere, & exercere possint, & valeant, nec alicui licitum sit post obitum Francisci Clementis prædicti in illo se ingerere, seu de illo disponere.

Præsentium
Literarum
firmitas.

§. 22. Decernentes easdem præsentibus literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & diffiniri debere, ac irritum, & inane, quidquid secus super his a quoquam qua-

vis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 23. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit piæ memoriæ Pauli II. & aliorum Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum de rebus Ecclesiæ non alienandis, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, ac dictæ Ecclesiæ, & Beneficii etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanens, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 14. Septembris 1739. Pont. nostri Anno X.

Dat. die 14.
Sept. 1739.
An. X.

Confirmatio nonnullorum Decretorum pro Collegio Anglorum nuncupat. de Urbe.

CCLXVI.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

Apostolica hæc Sancta Sedes, ut quales ad Animarum salutem, & Dei gloriam Christi Ministros, & Dispensatores Ministeriorum Dei optat, tales sibi formaret integerrimos, atque Christiano Populo exhiberet, in Tridentina Synodo statuendum curavit, ut in omnibus Ecclesiis Cathedralibus, ubi reddituum, locorumque conditio, patiebatur, Adolescentium Collegia, sive Seminaria, ex quibus experientia Magistris compertum erat, quanta Catholica Ecclesiæ utilitas extitisset, instituerentur, atque insimul ratio, qua erigantur, erectaque Ecclesiasticis Institutis erudiantur, consultissime traderetur.

§. 1. Hinc Pius IV. se. re. alique subsequentes Romani Pontifices Prædecessores Nostri, ut ceteris Antistitibus exemplo præirent, ac faciem præferrent, quamplurima in hac Alma Urbe præsertim, atque alibi a fundamentis excitata tum pro omnium indiscriminatum, tum pro nonnullarum seorsim Nationum dumtaxat commodo Collegia, & Seminaria, atque instructa saluberrimis etiam legibus, ac regulis communire studuerunt. Quoniam autem omnia sanctissime constituta, nisi advigiletur, ut eadem quo ab initio statuta spiritu, atque iidem deinceps, quibus dum primus in virtutibus proficiendi ardor fervebat disciplina studii, servata sunt, imposterum custodiantur, lapsu temporis, sensim in desertum abire conspiciuntur, ut non solum facta, tactaque semper consisterent, verum etiam stabiliiori observantia firmarentur, iidem Prædecessores nostri consueverunt, nonnullos interdum deputare diligentissimos Inspectores, qui Collegia, seu Seminaria hujusmodi etiam legum, regularumque præscriptarum observantissima adcentes, abusus, si qui forte irrepsissent, tollerent, novis, quas opportunitas, ac ratio suaderent indicendis, legibus collabentem disciplinam instaurarent, & quæcumque ad virtutum incrementum proficua, & magis necessaria perspexissent, præscriberent, præciperentque.

§. 2. Nos vero luculentissimis eorumdem Prædecessorum Nostrorum vestigiis insistentes, quantum cum Domino potuimus, nostras quoque hanc in rem partes conferre non omisimus, ac post-

Quare statuta in Concilio Tridentino seminario erectio.

Aliorum exemplo diversa Nationum Collegia a Pontificibus constructa, & proberum Virorum visitationi commendata.

Duobus Cardinalibus demandata Collegii Anglicani de Urbe visitatio.

quam

quam nonnulla alibi Collegia creximus, salutaria etiam Apostolica providentia remedia ceteris huius Almae Urbis praedictae Collegiis adhiberi volumus, quae quidem ne ab Ecclesia S. Thomae, & Collegio Anglorum de Urbe nuncupat. defiderari pateremur, Dilectis filiis nostris Joanni Antonio de Via, & Dominico Riviera Presbyteris S. R. E. Cardinalibus ac dilecto filio Magistro Philippo de Montibus nostro, & Apostolica Sedis Notario Protonotario nuncupat. & Congregationis Vener. Fratrum nostrorum S. R. E. praedictae Cardinalium Propagandae Fidei praepositorum Secretario ab anno 1739. tale officium commisimus.

Decreta ab
eis lata.

§. 3. Qui sane pro singulari sapientia, religionis zelo, charitate, & dexteritate, inuncto muneri cum cumulatissime fecissent satis, nonnulla pro recta rerum omnium administratione, & stabilitate ediderunt Decreta, tenoris, qui sequitur videlicet:

Decreta Sacrae Visitationis Apostolicae Ecclesiae S. Thomae, & Collegii Anglorum de Urbe.

De Ecclesia.

Repara-
tiones fa-
cienda.

§. 4. Cum ex inscripto lapide de Consecratione Ecclesiae constet, ut in quolibet anno V. Kalen. Octobris celebretur commemoratio, signa consecrationem denotantis, temporis antiquitate quasi penitus deleta renoventur.

Reaptentur Lacunaria, & Testa, quorum portio ad meridiem vergens decliviori casu depressatur, renovatis Tignis pluviali aqua marcidis.

Ligneum Altare S. Sabini Episcopi ex lapidibus construatur, & Altare SS^{mi} Crucifixi in lateribus restauretur.

Antiphonaria, librique Chorales rubris obtegantur membranis, & Oricalehi muniantur fibulis.

Dealbentur Tabulae Chorum dividentes a mensula Ecclesiae supraposita, in cuius extremitate erigitur Sacellum Beatae Mariae Virginis dicatum, quod decentiori forma custodiendum decernimus.

Liber reti-
nendus pro
adnotandis
nominibus
mortuorum.

Cum ex Bulla Eugenii Papae IV. concessum fuerit Ecclesiae Jus tumulandi, retineatur liber, in quo nomina defunctorum, eorumque tumulationis dies adnotentur, ne impofterum ambigendum sit de privilegio nuper in Iudicium revocato a Parocho S. Stephani de Cacco.

De Sacratio.

Sacrae Sup-
pellectiles
renovanda.

§. 5. Conficiatur infra mensem Inventarium sacrarum Suppellectilium, & Linteaminum, descriptis etiam argenteis valis, & officium Custodis sit omnia in suo ordine disposita non minus fideliter, quam perpolite asservare.

Addantur armaria, ut lineae, & sacra suppellex commodius extendatur, quod si angustia Sacarii non omnia custodienda patiatur, ex Superioribus cubiculis unum pro dicto usu occupetur.

Planetae viridis, & violacei coloris cum duobus manipulis & stolis albis renoventur.

Officium
Praefecti Sa-
crarii.

Praefectus spiritus sit etiam Praefectus Ecclesiae, & Sacarii, & omnia, quae ad utrumque pertinent, accurate disponat; Et quolibet mense, confecto Catalogo Missarum, & Orationem dicendarum, in qualibet recurrentis mensis hebdomada, de eorum adimplemento diligenter inquirat.

De oneribus perpetuis.

Singulis Le-
gatorum sa-
ti facien-
dum oneri-
bus.

§. 6. In conficienda nova Tabella onerum Missarum in Sacratio destinanda adnotetur Missa perpetua elapsis mensibus relicta ab Equite Thoma Deheram juxta declarationem faciendam

a Sacra Congregatione Concilii, & infra duos menses doceatur de adimplemento omnium legatorum; Praeterea in libro Missarum scribatur proprio celebrantium caractere non tantum dies, verum etiam Altare, in quo, & pro quibus fuerit celebratum.

De Hospitio Peregrinorum.

§. 7. Nemo excipiat Hospitio, nisi sit Anglicus, & Catholicus, praebatque literas testimoniales Vicariorum Apostolicorum Angliae, & Romae venerit devotionis causa.

Qui sint
Hospitio
excipiendi,
& quoto
tempore.

Peregrini nobiles per triduum, ignobiles per dies octo alantur, sicut & Sacerdotes, licet nobilitate fulgentes; in reliquis observentur antiqua Hospitii Statuta, & Decreta Cardinalis Francisci Barberini Senioris.

In elemosynis, quae laudabili consuetudine quotidie ex mensa reliquiis per Cyffulas egenis partiuntur, Familias pauperum Anglorum praependendas mandamus.

De Valetudinario.

§. 8. In quolibet Valetudinarij cubiculo exiguum habeatur Tintinnabulum, ut infirmi per ejus sonitum commode vocare possint Curatorem aegrotantium.

Ad invisendos infirmos non adeant simul omnes ejusdem Camerae Alumni, sed tantum duo, vel tres, hora recreationis, arbitrio eorumdem infirmorum de licentia P. Ministri.

De Bibliotheca.

§. 9. Augeantur aequo sumptu libri controversiarum Catholicorum Auctorum, haereticas praecipue Anglorum opiniones refellentium.

Distribuantur dies, quibus per classes separatim Alumni uti valeant Bibliotheca, ne ad eam turmatim accedant.

Nemo libros sine licentia Patris Rectoris in scriptis obtinenda in proprium cubiculum deferat & nacta facultate, tradat Bibliothecae Custodi licentiae schedulam, adnotando sub ea proprio caractere nomen suum, & librum sibi commodatum.

De Archivio.

§. 10. Infra tres menses ordinatim disponantur scripturae, & libri relative ad generalem Indicem in Archivio repertum, & juxta quem fuerunt olim diligenter retenti.

De Collegio.

§. 11. Porta clathrata introsum Atrii a Janitore clausa custodiatur, ne per eam discurrentibus Alumnis per deambulacrum, ad vestibulum pateat aditus.

Alumni neque morentur, neque accedant ad vestibulum, neque extraneos in Collegium, multoque minus in cubicula admittant absque licentia P. Rectoris, seu Ministri.

De Cubiculis Alumnorum.

§. 12. Ordo cubiculorum ita disponatur, ut cubicula unus camerae sint prorsus distincta, atque sejuncta a cubiculis Alumnorum alterius Camerae.

Cum de more in quolibet semestri immutanda sint per sortes Alumnorum cubicula, eis vetitum sit Tabulas pictas, aliasque Imagines praeter illas retineri solitas, muris figere, ne per glutinamentum, sive clavorum foramina dealbati parietes deformentur.

Eisdem pariter Alumnis Sociorum introductio in cubacula, atque comestibilium retentio sine licentia Superiorum sit omnino vetita.

Non liceat Alumnis studii tempore, & horis somno assignatis e cubaculis egredi, & cura sit Patris Ministris per se ipsam, vel per alium diu, nocturne non modo cubacula, sed etiam armaria Alumnorum sapientius explorare.

De Officiis.

§. 13. Officialis cujuscumque officinae, & praesentium Custos cellae vinariae, & obsonator huiusmodi retineat, in quo dietum, & distinctum adnotetur introitus, & exitus rerum, ad quamlibet ex officinis spectantium, ut computa a Patre Rectore, vel Collegii Rationatore semper, & quandoque exigi possint.

De Convivio.

§. 14. Dum per Alumnos in prima mensa epulatur, rigorosum observetur silentium, ut pabulo Sacrae, & Ecclesiasticae lectionis manducantes spiritum reficiant.

Nulla penitus differentia inter sit mensam PP. Societatis in Collegio degentium, & mensam Alumnorum; Quinta, & Septima Feria una addatur portio, ut prandium, suam singulis hebdomadae diebus quantitatem conformem habeat; Solemnioribus autem festis una ex multis portionibus de more dari solitis subducatur; merendae autem, quae diversis anni temporibus praebentur, omnino tollantur; Arbitrio tamen P. Rectoris relinquatur facultas concedendi merendas, dum autumnalibus vacationibus Monte Portii Alumnus rusticantur, & denique praeter jentaculum, prandium, & Coenam vetitum sit quid minimum Cibi, vel potus sive ruri, sive in Urbe Alumnis suppeditare.

De Administratoribus Collegii.

§. 15. Administratio, & gubernii cura in Anglicano exercenda Collegio, cum provide fuerit a Gregorio XIII. PP. Societatis Jesu commissa; idcirco a Superioribus d. Ven. Societatis destinantur quinque Religiosi Sacerdotes, & quatuor Fratres Laici, quibus Collegii cura sit demandata, neque praefixus numerus quovis praetextu absque speciali facultate S. m. Protectoris augeretur, neque minueretur, ne per incrementum Religiosorum numerus Alumnorum decrescat, vel per detrimentum necessarii deficient officiales.

Ex Sacerdotibus constituatur Rector, Minister, Praefectus spiritus, & duo Magistri; ex Laicis janitor, distributor, obsonator, & Socius P. Rectoris. Praeterea duo adsint Praefecti Sacerdotes Saculares, & quatuor famuli stipendio conducti, nempe Coquus, & ejus Adjutor, Sartor, & Sutor.

De Rectore.

§. 16. Cum non modo Rectoris officium sit ea, quae ad domesticam Collegii disciplinam, sed etiam quae ad rectam reddituum administrationem pertinent, exercere, in quo maxima requiritur solertia ad compescendas Ministrorum Oeconomiam exercentium fraudes, atque incuriam, ex quibus Collegium non leve tulit detrimentum, ideoque statuimus, ut imposterum deputandi sint Rectores Itali, dummodo tamen ex PP. Societatis non adsit Anglicus, qui diu in Italia versatus reperitur idoneus ad officium Rectoratus exercentium, sed cum P. Henrici Sheldon zelus, & industria in dicto officio nobis innoteat, confirmandum esse duximus per aliud triennium, & ultra quatenus expedire videbitur.

Injungimus Rectori pro tempore existenti omnia ad suum munus spectantia, & in praesentibus

Decretis per nos sancita, accurate, & diligenter adimplere, & suo exemplo ceteris praesse, ut unusquisque a Deo ad Evangelicum opus Apostolici Instituti vocatus, suum munus, de quo erit Deo rationem redditurus, quam diligenter absolvat.

De Ministro, & Praefecto Spiritus.

§. 17. Patris Ministris vigilantiae committitur, ut ab Alumnis Constitutiones, nec non Decreta in praesenti Apostolica visitatione circa eorum disciplinam exarata, adamussim observentur; Et Praefecti spiritus sit, nedum illos solida pietate imbueret, sed etiam in quolibet mense speciali instructione eis proponere, quae Missionario decent, & quae sint virtutes excolendae, & quae vitia a vinculae Christi cultore praecipue vitanda.

De Magistris.

§. 18. Duo sint in Collegio Magistri, unus controversiarum, & Sacrae Scripturae, alter Theologiae Moralis; Lectiones vero proponendae aptentur speciali Instituto Anglicae missionis, ad quam per Jus jurandum fuerunt alumni feliciter vocati.

Magister controversiarum sit etiam Praefectus studiorum & sedulo inquireat de profectu studentium, atque eos particularibus exercent disputationibus suis congruis temporibus praefinendis.

Magister Theologiae Moralis habeat onus repetendi Lectiones in Collegio Romano auditas a Logicis, & Metaphysicis.

De Laicis, & Famulis.

§. 19. Fratres laici, & Famuli singillatim observent ea, quae disponuntur in Instructione decretis adiacenda.

De numero Alumnorum.

§. 20. Licet ex Bulla foundationis praescribatur numerus quinquaginta Alumnorum, quibus addendi sunt alii duo ex legatis Hugi Orvens, & Bernardini Pippi, attamen cum praesentes Collegii redditus ad alendum praescriptum numerum minime sufficiant, pro nunc ad 50. tantum comprehensis duobus Alumnis legatariis reducimus.

De admittendis, & de methodo observanda in admissione Alumnorum.

§. 21. Nemo admittatur inter Alumnos, nisi sit Anglicus Catholicus, & qui natus fuerit in externa regione, saltem a Patre Anglo sit genitus.

Admittendi humaniores calleant litteras, ut illico ad Logicam studium valeant incumbere, & cum hac sanctione a Bulla, & Regula foundationis praescripta saepe sapientius non sine maximo Anglicae Missionis detrimento, recessum fuerit, ideoque districte jubemus, ne imposterum Juvenes in Alumnos quavis de causa recipiantur, nisi humanarum litterarum studia abolverint.

Cum optimus Juvenum delectus non parum ad assequendos uberrimos Religiosae Institutionis fructus proficiat, summa itaque in electionibus faciendis diligentia adhibeatur; & infra scriptam methodum observandam mandamus.

Rector per annum antea Eminentissimum Cardinalem Protectorem, penes quem tota sit electionis potestas, certiorer, quae loco fuerint sequenti anno vacatura, ut expeditis per eum literis ad Vicarios Angliae, pro habendis novis Alumnis, committat examen, juxta formam praescriptam a Decretis Cardinalis Barberini senioris; Si vero Vicarii Apostolici optatis juvenibus careant, tum ab Esno Protectore Alumni ex Collegiis Duaci, & Audunapoli exquirantur.

Ad praefectos candidatos expediantur literae

nomi-

Qualitates
admitten-
dorum.

Anteapro-
bandi per
aliquot men-
ses.

Numerus
Patrum Soc.
Jesu Colle-
gio in servi-
tium.

Rector ex
Italis desu-
mendus.

nominationis subscriptæ ab Eñio Protectore, & ejus sigillo munitæ, quibus electi Romam venientes labente autumno, ingressum in Collegium obtinebunt, verum priusquam in Alumnos excipiantur, per quatuor, aut sex menses in probatione manebunt, quo tempore officium sit Rectoris, Ministri, & studiorum Præfecti de moribus, indole, ingenio, valetudine, & vocatione sedulo inquirere, ut si quis minus idoneus reperiatur, cum assensu Eñii Protectoris statim dimittatur.

Elapso probationis tempore in Alumnos coop-tandi per spirituales exercitia de juramento præstando a Præfecto Spiritus triduo instruuntur, quibus absolutis, Juramentum ab Alexandro VII. præscriptum coram Patre Rectore præsent sub-scribendo ulterius formulam prædicti Juramenti, cujus exemplar S. Congregationi de Propaganda Fide servandum tradatur.

De Alumnorum Dimissione, & Viatico.

§. 22. Alumno, qui studiorum cursum compleverunt, & ad Sacrum Presbyteratus Ordinem fuerunt evecti, priusquam ad Angliæ Missionem expediantur, deputatis Examinatoribus ab Eminenti-ssimo Protectore coram P. Rectore diligenti sub-jiciantur examini, & idonei reperti, ad Missionarii munus subeundum, literis Commendatitiis di-cti Eminenti-ssimi Protectoris ad Vicarios Aposto-licos directis, muniantur, atque in Angliam designato itinere, nec non soluto arbitrio Eminenti-ssimi Protectoris Viatico scutorum quadragin-ta mittantur.

Caveant Alumno ita dimissi, & Angliam profecturi, ne in exteris vagentur regiones, minulque a jurata vocatione quovis prætextu, etiam melioris boni defleant; Quapropter recto trami-te & expedite ad exercendam Missionem se con-ferant, Vicariisque Apostolicis se fiant, eorum mandatis in Evangelico Ministerio accurate ob-temperando.

Cum vero nonnulli ex Alumnis sibi male sua-deant Missionis juramento satisfacere, si apud Mo-nasterium Anglicarum Conventus, & Monasteria in Belgio existentia confessorii munus suscipiant: maturo hac de re per nos habito examine necessa-rium duximus declarare, quod cum Collegii In-stitutum consuleret voluerit Missionibus peragen-dis in Anglia hæretica pravitate laboranti, præ-dictum munus tanquam in externa, & Catholica re-gione exercitum a recta Collegii institutione decli-nat. Vicariis tamen Apostolicis relinquimus facul-tatem eligendi Alumnos in Confessorios prædicto-rum Conventuum, & Monasteriorum, dummodo alii deficiant idonei Presbyteri, qui tali munere perfungantur, & de hac facultate prædicti Vica-rii Apostolici certiores fiant.

De Alumnorum Gubernio.

§. 23. Alumno omnes in duas pro nunc partian-tur cameras, & earum cuilibet præsit Sacerdos sæ-cularis, qui tanquam Præfectus Cameræ vigili-cura, & prudentia eam moderetur, nec finat quid-piam minus modeste, & pie redolere, & si quid corrigendum duxerit, omnia sincere, & fide-liter Rectori, & Ministro patefaciat.

Inter utramque Cameram, quovis tempore etiam autumnalis rusticationis, nullum inter sit com-mercium, quod si Alumnus Cameræ aliquid con-ferre habeat cum Alumno alterius Cameræ, im-petrata prius licentia P. Ministri, seu Rectoris, at-que ei exposita causa coram Præfecto Cameræ Alumno postulati, Italice alloquatur.

Præfectus Cameræ in allocandis Alumnis extra Collegium curam adhibeat, ne immodeste turmatim, & nimis velociter incedant, & ne deviant a locis ante egressum a Patre Ministro desig-natis.

Constitutiones per nos noviter editæ de Alum-norum disciplina fideliter observentur, & si quid dubium, aut omisum in illis inveniatur, in levio-ris tantum sit in Rectore facultas interpretandi, atque adiciendi, neque Alumno quovis prætextu ab ejus Judicio audeant divertere.

De Alumnorum Pietate, & Studiis.

§. 24. Cum in pietate, & studiis reposita sit spes Evangelici fructus ex Alumnorum educatio-ne præmaxime optati; ideoque districte præcipi-mus, ut omnia pietatis officia laudabiliter introdu-cta sedulo, & accurate compleantur, & pro ratio-ne studiorum nova statuantur methodus, per quam nedom Alumno in Scholis Romani Coll-gii Logi-cam, Metaphysicam, Theologiam speculativam, linguasque Græcas, & Hebraicas percipiant; ve-rum etiam in Collegio privatas habeant lectiones Sacræ Scripturæ, Controversiarum, & Theolo-giæ Moralis peculiari eorum Instituto accommo-datas. Qua de re duo in Collegio habeantur Ma-gistri, qui quotidianis lectionibus, & congruis disputationibus Scholares exercent, atque eos ad Missionis officium idoneos reddant, & ordo lectionum repartendarum imposterum observan-das præscribatur.

De Convictoribus.

§. 25. Nemo uti Convictor recipiatur, nisi Viaticum in manibus Patris Rectoris pro discessu deponat, & anticipate alimenta persolvat, & om-nia quæ de Alumnorum victu, vestitu, & disci-plina sancita sunt, indiscriminatim præter jura-mentum Missionis observare promittat.

De statu temporali Collegii.

§. 26. Exhibeantur in mense Martii cujuslibet anni computa Eñio Protectori, qui cum animad-versionibus sui Ratiocinatoris ea transmittat ad Se-cretarium Sacræ Congregationis de Propaganda Fide, ad effectum examinandi statum Oeconomi-cum in particulari Congregatione constituenda ex Eñis, & Rm's Cardinalibus Præfecto, & Pro-rectoribus Regnorum Angliæ, Scotiæ, & Hiber-niæ cum Secretario prædictæ Congregationis.

Insuper ad evitanda damna Collegii redditibus per Administratores stipendio conductos grave nimis illata, necessarium duximus præscribendo annexere modum, quo sit imposterum Oeconomi-ca administratio a prædictis officialibus exer-cenda.

Jentaculum, quod per abusum suppeditari con-sueverat famulis Eñiorum Cardinalium Sacræ Con-gregationis Immunitatis ad Festum S. Thomæ Can-tuariensis convenientium, omnino tollatur.

Tandem cum parum proficiat novas condere leges, nisi in praxim disposita reducantur, & in memoriam sæpe sæpius revocentur. Propterea P. Rectori injungimus, ut infra sex menses de adim-plemento in hac Apostolica Visitatione præscri-ptorum, Eñium Cardinalem Protectorem cer-tiorem reddat, atque bis in anno cum interventu omnium Ministrorum, & Officialium decreta, & Instructiones per Nos modo statutas mandet tem-pore prandii legendo promulgari.

Et ita salvo &c. Datum 11. Maii 1736. T. A. Cardinalis de Via Visitator Apostolicus. D. Car-dinalis Rivera Visitator Apostolicus: Philippus de Montibus Secretarius Congregationis de Pro-paganda Fide a secretis. Ex audientia SSm'i die 16. Septembris 1739. : SSm'us supradicta omnia approbavit, & literas confirmatorias in forma Bre-vis expediti mandavit: Philippus de Montibus.

§. 27. Præsertim autem decreta cum proficua, ac salutaria probavissimus, quo firmitus subsistant, & servantur exactius, auctoritate Apostolica

Rector in-tra sex men-ses debet docere de adimple-mento hu-jusmodi De-cretorum.

Eadem con-firmat Pon-tifex.

Servanda-
que ubique
statuit.

Contraria
tollens.

Dat. die 28.
Sept. 1739.
An. X.

CCLXVII.

Ad tollen-
dos abusus
Provinciae
Lusitanae Ur-
banus VIII.
suo Brevis.

Cavit Re-
ligiosus ejus-
dem Pro-
vinciae ad a-
liam transire
absque Pro-
vincialis li-
centia.

tenore praesentium approbamus, & confirmamus, apostolicae firmitatis robor iisdem adiciamus, ac omnes, & singulos juris, & facti defectus si qui desuper quomodolibet intervenerint, sanamus, & supplemus.

§. 28. Decernentes eadem decreta, ac praesentes literas firmas, validas, & efficaces existere, & forte, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, plenissime suffragari: Sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 29. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 28. Septembris 1739. Pont. nostri Anno X.

Breve Urbani VIII. quo Provinciae Lusitanae Ord. Fratrum Minorum S. Francisci de Observantia Reformatum nuncupatorum Fratribus prohibetur transitus ad alias Provincias ejusdem Ordinis, studendi causa, extenditur ad Provinciam Sancti Antonii in Brasilia ipsius Ordinis.

CLEMENS PP. XII.

Ad futuram rei memoriam.

§. 1. **E**xponi Nobis nuper fecit dilectus filius Emanuel a Resurrectione Frater expresse professus, necnon Minister Provincialis Provinciae S. Antonii in Brasilia Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia Reformatum nuncupatorum, quod alias, ut nonnulli abusus, qui in Provincia Lusitana S. Antonii ejusdem Ordinis, ex qua primordiale Provincia dismembrata fuit, irrepleant, tollerentur, emanarunt a se. rec. Urbano PP. VIII. Praedecessore nostro quaedam literae in simili forma Brevis expeditae tenoris sequentis, videlicet:

§. 2. Urbanus Papa VIII. Ad futuram rei memoriam. Exponi Nobis nuper fecit dilectus filius Berardus de Martyribus Minister Provincialis Provinciae S. Antonii Ordinis Minorum S. Francisci Reformatum nuncupatorum Regni Portugalliae, quod permulti dictae Provinciae Fratres Reformati hujusmodi ad illius Praelatos Superiores recursum habent, ut ab eis licentias se ad studendum extra dictam Provinciam conferendi obtineant, non sine gravi aliorum Fratrum Reformatum ejusdem Provinciae, in qua sunt studia, detrimento, & perturbatione. Quoniam vero, sicut eadem expositio subijungebat, ignari licentias hujusmodi procurant, quo licentius, & liberius vivunt, & cum maximo Ordinis eorumdem Fratrum Reformatum dedecore, postmodum in eodem habitu incedunt. Nobis propterea idem Berardus Minister Provincialis humiliter supplicari fecit, ut in praemissis opportune, ut infra provide de benignitate Apostolica dignemur. Nos igitur eundem Berardum specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, quod de cetero nullus dictae Provinciae Frater Reformatus hujusmodi extra eandem Provinciam studendi

causa absque pro tempore existentis dictae Provinciae Minister Provincialis licentia, & consensu se se conferre ullatenus possit sub excommunicationis poena, eo ipso incurrenda, Apostolica auctoritate, tenore praesentium interdicimus, & prohibemus. Volentes, & expresse mandantes, ut in eventum, in quem aliquis Frater Reformatus hujusmodi literas Apostolicas ad hunc effectum obtulerit, & habeat, ille eidem Provinciae, in qua studebit incorporetur, & habitum praefatae dumtaxat, non autem illius, in qua prius erat, & Provinciae gestari solum deferat, dictaque prioris Provinciae, a qua exivit, habitum praeteritum reassumere, & in ea amplius recipi nequeat; ac decernentes praesentes literas validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, & ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Ordinibus, & Provinciarum hujusmodi etiam juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; Privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores praesentibus, pro plene, & sufficienter expressis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad effectum praesentium hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die 20. Decembris 1742. Pont. nostri Anno XX. M. A. Maraldus.

§. 3. Quoniam autem dicti abusus de praesentibus in primordiale Provincia vigent, & nonnulla inconvenientia, & incommoda experiantur, ipse Emanuel Minister Provincialis eisdem literas ad favorem dictae Provinciae Lusitanae a praedicto Urbano Praedecessore editas ad suam Provinciam per nos extendi plurimum desiderat. Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportune providere, & ut infra indulgere, de benignitate Apostolica dignemur.

§. 4. Nos igitur ipsum Emanuelem Ministrum Provinciale specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium negotiis, consultationibus Episcoporum, & Regularium praepositorum, ad quos supplicem libellum nobis porrectum remisimus, consilio, praesentibus ejusdem Urbani Praedecessoris literas ad favorem Provinciae Lusitanae ejusdem Ordinis, ut praefertur, editas, omniaque in illis disposita, auctoritate Apostolica tenore praesentium ad eandem Provinciam S. Antonii in Brasilia extendimus pariter, & ampliamus.

§. 5. Decernentes easdem praesentes literas, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respectu inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, &

Provincia-
lis Brasiliae
ad suam
Provinciam
hoc statu-
tum extendi
petit.

Petitis an-
nuo Cle-
mens.

Sicque in
perpetuum
servari pra-
cipit.

Contraria
tollit.

Ord-

Ordinationibus Apostolicis, necnon Provinciae, & Ordinis praedictorum etiam Jramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanfuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earumdem praesentium literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 30. Septembris 1739. Pont. nostri Anno X.

Transumptis danda fides.

Dat. die 30. Sept. 1739. An. X.

CCLXVIII.

Irritatio Electionis Petri Joannis Meindarts in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem, qui Censuris irritatus, suspensusque declaratur, addita prohibitionem se in Archiepiscopum consecrandi, eaque exercendi, quae sunt Ordinis.

CLEMENS PP. XII.

Dilecti Filii salutem, & Apostolicam benedictionem.

Dolet Clemens inter Fideles Belgas irrepressibile nonnullos in Religione perduelles.

§. 1. **M**agna Nos pro supremi pastoralis officii munere tenet sollicitudo, & salutaris metus, ne in commissum tenuitati nostrae Domini gregis Ovile intrent in vestimentis ovium lupi rapaces, edantque stragem eo majorem, quo subdole, & incautus illatam. Qua quidem solitudine vehementius angimur, & consistamus, cum vos illuc vocati in sortem Domini ante oculos nostros obversamini, undique ab iis circumventi, qui vobiscum veluti in eadem familia degentes, animos vestros non solum veneno depravatae doctrinae dolose inficere, verum & inaniter Archiepiscopo sibi constituto, per speciem adumbratae hujusce dignitatis, in fraudem inducere conantur. Quamquam enim experti didicimus, fidem vestram, tamquam aurum igne probatum, puram illibatamque manere; vobisque esse persuasum, quidquid est Ecclesiasticae Hierarchiae, nonnisi in angulari lapide, atque in Apostolicae Petrae soliditate fundatum erigi ac stare posse. Tamen, ut pro paterna caritate, qua vos amantissime complectimur, longius a vobis instructa fraudis periculum amoveamus, ac diligentius aeternae salutis vestrae cautum sit; Apostolici Ministerii Nostri esse duximus, vos edocere, quid a Nobis, ut haec paucorum perduellium inverecunda protervitas prorsus profligetur, actum fuerit; & quid a vobis, ut eam fugiatis, ac detestemini, praestari debeat.

Electionem Petri Meindarts in Pseudo-Archiepiscopum Ultrajectensem jam improbaverat.

§. 2. Igitur ubi molestissimus nuntius ad Nos pervenit, aliquos factiosos Clericos, qui se fuisse, atque insolenter jactant Canonicos Ultrajectensis Capituli ab annis supra centum extincti, eo temeritatis devenisse, ut feceri quotidie magis ad dentes, & veterem seditionem recenti crimine cumulant, ausi fuerint die secunda proxime praetiri mensis Julii in Ultrajectensem Pseudo-Archiepiscopum nefarie eligere quemdam Petrum Joannem Meindarts, Pastorem, ut adjunt, Leovardiae, quamquam aperte scirent, istiusmodi execrabile facinus, ab Apostolica Sede nefandum, irritum,

inane declaratum fuisse, deletum, abjudicatum. Nos illico Praedecessorum nostrorum, Saeculorumque Legum morem, atque exempla sequuti, hanc modo iteratam, illegitimam, sacrilegamque electionem, tradita Nobis e Caelo potestate, rescidimus, abrogavimus, nullius roboris, vanamque renuntiavimus; Eundem vero Petrum Joannem, & quoquoque ficto e mentitoque Canonicorum Ultrajectensium nomine in ipsum suffragia contulerunt, eique adherentes, favorem, opem, consilium, consensum praestiterunt, & illius partes sectantur, fovent, tuentur, auctoritate Omnipotentis Dei excommunicavimus, anathematizavimus, atque ab Ecclesiae communione segregatos, ac prorsus Schismaticos habendos, & vitandos esse constituimus, indiximus, & declaravimus.

§. 3. Mandamus propterea, districteque interdiximus eidem Petro Joanni sub poena Excommunicationis ipso facto sine alia declaratione incurrendae, ne audeat Jurisdictionem ullam, aut pro animarum regimine auctoritatem sibi arrogare, vel pro suscipiendis Ordinibus Dimissorias Literas dare, Pastores, Missionarios, Ministros, Deservitores, aut alios, quocumque nomine nuncupentur, ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, quovis etiam necessitatis praetextu, constituere, ac deputare.

§. 4. Simul quoque palam edicimus, & declaramus, omnes & singulas antedictorum Officiorum deputationes pro animarum regimine, quocumque nomine jam factas, aut fortasse faciendas, cum omnibus inde sequutis, prorsus irritas esse, nulliusque roboris, ac momenti. Rursus eidem Petro Joanni praecipimus, atque inhibemus, ne sub simili Excommunicationis poena audeat Episcopalem Jurisdictionem, quam profecto nunquam adeptus est, exercere.

§. 5. Qui vero per ipsius Literas Dimissorias fuerit Ecclesiasticis Ordinibus initiatus, noverit suspensionis vinculo se obstrictum, atque irregularitatem praeterea obnoxium, si susceptos Ordines exercuerit.

§. 6. Vobis autem, Dilecti Filii, & quibuscumque aliis etiam Episcopali, & Archiepiscopali Dignitate fulgentibus omnino, ac sedulo injungimus, vetamusque, ne praemonstratum Petrum Joannem pro vero Ultrajectensi Archiepiscopo habeatis, & agnoscat, neve cum eodem ullo pacto, praesertim in Divinis communicetis, aut ab ipso, aut ab aliis per ipsum perperam deputatis Sacramenta, aut Ordines accipere, vel ullo modo illi, aut illis, parere audeatis; immo eosdem tanquam alienos, Sanctae Sedis contumaces, mandatisque Apostolicis refragantes averfari & vitare praecipimus.

§. 7. Praeterea sub poenis canonicis, atque etiam indignationis nostrae interdiximus, ac severe prohibemus omnibus cujuscumque Catholicae Ecclesiae Archiepiscopis, & Episcopis, ne antedictum Petrum Joannem frustra electum Archiepiscopum consecrare audeant. Cui pariter sub eisdem poenis indicimus, atque imperamus, ne se a qualicumque Antistite consecrandum praebeat, utpote inaniter, & nullo pacto Archiepiscopali Dignitate donatum; qua sane illicita ac nefaria consecratione tot reliquas subiret Canonicas poenas, & nihilo minus ab omni suscepti Episcopalis ejusdem Ordinis exercitio suspensus maneret.

§. 8. Itaque, Dilecti Filii, mandata haec nostra in spiritu filiorum adoptionis accipientes, iis exequendis navate libenter operam, ac fortiter averfati versuti factiosorum ingenia, quibus nihil suavius est seditionis tumultu, perturbataque Religione; debita simul obedientia prosequuti Supremum Patrem familias, unice prospicientem vestrae felicitati, date documentum, filios lucis Vos esse, nec habere cum iis rem velle, consuetudinem, societatem, qui ambulant in regione umbrarum.

In ei adherentes latum anathema.

Ipsi interdicit ea facere, quae sunt Ordinis sub poena excommunicationis.

Episcopalemque adire jurisdictionem.

Ab eo factis initiati, suspensioni, & irregularitati obnoxii.

Cum eo nullo modo communicandum.

Vetitum ne se ullatenus consecrare faciat, latis poenis in id attentantes.

Adhortatio ad Catholicos.

mortis, ac præter pestilentis doctrinæ tenebras, quibus obruuntur, ea denique mentis cæcitate laborare incipiunt, ut præcos non unius Sectæ Hæreticos imitati, fidei Archiepiscopi nomen in suos inducere aggrediantur; Contra vero cum fidei grege conjuncti, verique Pastoris vocem audientes, per sinceræ Fidei, Religionis, pietatis pascua eo pervenire contendite, ubi quantum Seductores isti se deceperint, quam rectum vos tenueritis æternæ salutis iter, læti beatique comparietis. In cujus auspiciis Apostolicam Benedictionem Vobis, Dilecti Filii, peramanter impertimur. Dat. Romæ &c. die 6. Octob. 1739. &c.

COLLIX.

Ut Tertiarii quorumvis Ordinum Regularium Tertio Ordini B. Mariæ de Monte Carmelo adscripti, Indulgentiis, & gratiis spiritualibus promiscue uti valeant.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proemium.

DE salute Domini gregis curæ nostræ divinitus commissa paternæ charitate solliciti coelæ Indulgentiarum thesauros, quibus illicti ad Ecclesias, & pia loca frequentanda, & pietatis opera exerceunda magis incitentur, libenter erogamus.

In hoc Ordine jam a multo tempore admitti Tertiarii.

§. 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit dilectus filius Vincentius a Conceptione Frater expresse professus, ac Procurator Generalis Ordinis B. Mariæ de Monte Carmelo Discalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniæ, quod in quamplurimis ex Conventibus Ordinis, & Congregationis hujusmodi in Indiis existent. vigore privilegiorum eidem Ordini a se. re. Nicolao V., & Bonifacio VIII. Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris concessorum, & a re. me. Sixto IV., & Clemente itidem VIII. pariter Prædecessoribus nostris confirmatorum tertius Ordo ejusdem B. Mariæ erectus, & institutus reperitur.

Nonnulli sunt infimul Tertiarii S. Francisci.

§. 2. Verum quia nonnulli ex Tertiariis Ordinis S. Francisci in Oppido Civitate nuncupato de Toluca Mexican. Diocesis dicto tertio Ordini B. Mariæ denuo adscripti fuerunt, dubium excitatum fuit, an Tertiarii utriusque Ord. hujusmodi Indulgentiis, privilegiis, & gratiis spiritualibus promiscue frui possint: & licet primord. Ord. Superiores nullam in hac re difficultatem haberent, nihilominus Tertiarii ejusdem Ord. S. Francisci non solum contradicere, verum etiam ex eorum libris omnes illos, qui tertio Ordini B. Mariæ hujusmodi adscripti erant deleri ausi fuerunt. Quare re dicti Tertiarii B. Mariæ ea de causa ad Ven. Fratrem modernum Archiepiscopum Mexican. recursum habuerunt, qui auditis rationibus hinc inde deductis, consideransque charitatem, piamque devotionem Christianissimorum erga Regulares Ordines non esse restringendam, sed omnibus ad animarum salutem mediis amplificandam, mandavit Tertiarios B. Mariæ prædictos reintegrandos, & Tertio Ordini S. Francisci, unde delati fuerant, iterum ascribendos esse.

Procurator Gener. Carmelitarum supplicat pro nova Pontificia declaratione favore dictorum Tertiariarum.

§. 3. Quamvis autem mandatis hujusmodi prædicti Tertiarii S. Francisci paruerunt, tamen dictus Vincentius Procurator Generalis ad auferendas perturbaciones, ac confusiones, quæ ea super re in posterum exoriri possent, adscriptos tertio Ordini S. Francisci, seu cuicumque alio Tertio Ordini regulari, qui Tertio Ordini Beatæ Mariæ hujusmodi adscribi desideraverint, omnibus Indulgentiis, privilegiis, & gratiis spiritualibus eorum respective Ordini concessis promiscue frui posse per nos declarari plurimum desiderat. Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut in præmissis opportune providere, & ut infra indulgere de benigntate Apostolica dignaremur.

§. 4. Nos igitur piis ejusdem Vincentii Procuratoris Generalis votis hac in re quantum cum Domino possumus benigne annuere volentes, eumque Vincentium Procuratorem Generalem a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium duntaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, omnibus, & singulis Tertiariis cuicumque Tertii Ordinis regularis, qui inter Tertiarios dicti Tertii Ordinis B. Mariæ de Monte Carmelo adscribi desideraverint, ac Regulas, statuta, & conditiones pro dictis Tertiariis B.M. de Monte Carmelo præscripta adimpleverint, omnibus, & singulis Indulgentiis, privilegiis, & gratiis spiritualibus Tertio Ordini B. M. hujusmodi concessis, promiscue una cum aliis Indulgentiis, privilegiis, & gratiis prædictis eorum Tertio Ordini, in quo adscripti reperiuntur concessis, frui, & gaudere possint, & valeant, nec Tertiarios hujusmodi ab eorum respective tertio Ordine, in quo adscripti fuerint, propter suam inter Tertiarios B. Mariæ adscriptionem deleri unquam posse, auctoritate Apostolica tenore præsentium concedimus, & indulgemus, ac declaramus.

§. 5. Decernentes easdem præsentis literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suoque plenarias, & integros effectus fortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, plenissime suffragari, sique in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & desiniri debere, ac irritum, & inane, quidquid secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dictorum, aliorumque Ordinum etiam Juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum hac vice duntaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, quod earumdem literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ubique tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscat. die 23. Novembris 1739. Pont. Nostri anno X.

Nonnulla in Constitutione, quæ incipit: *In supremo Justitia Solio*: contra homicidas pro Ecclesiastica Ditione jam edita, ad Dominium, & Ditiones tam Terræ firmæ, quam Regni Corsicæ, & Insulæ Capriæ Reipublicæ præfatæ respective extenduntur.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. **A**lias nos per nostras sub Plumbo expeditas literas nempe 4. Kalen. Febr. an-

1739. Clemens declarat eodem promiscue frui gratiis Ordinum.

Sicque firmiter servari præcipit.

Contraria tollit.

Transumptis fidem addit.

Dat. die 13. Nov. 1739. An. X.

CCLXX.

In Constitutione laudanda.

no In-

1739.

1739.

ta confirma-
tae leges, &
pœne a
Summis
Pontificibus
latæ contra
homicidas.

no Incarnationis Dominicæ 1734. Pontificatus Nostri Anno Quinto ad compescenda, & coerceda, atque ab hac Alma Urbe, toraque in temporalis S.R.E. ditione penitus avertenda, & eliminanda homicidia, quæ a viris sanguinum divini, humanique Juris oblitis, incredibili cum immanitate in dies magis, magisque increbescente sapissime patrari non sine gravissimo paterni animi nostri dolore, ac merore inaudiveramus, Constitutionem, quæ incipit: *In supremo Justitiæ Solio*: promulgavimus, in qua posuimus omnes, & singulas Constitutiones a se. re. Pio II., Paulo II., Sixto IV., Julio II., Leone X., Julio III., Pio IV., Pio V., Gregorio XIII., Sixto V., Gregorio XIV., Clem. VIII., Innocentio XI., Innoc. XII., ac Benedicto XIII., & quibusvis aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris adversus homicidas saluberrime editas, approbavimus, confirmavimus, & innovavimus, illasque adversus quemcumque non usum, seu contrarium usum, qui quovis modo prætendi, vel allegari potuisset, resistimus, & plenarie reintegramus, quæ deinceps omnino, & inviolabiliter observari præcepimus, & mandavimus.

Abbatum
Fori Privi-
legium ex
Patentibus.

§. 2. Inter cetera in eadem Constitutione contenta, hæc præscripta erant, tenoris, qui sequitur: Et quoniam experimento compertum est, administrationem, ac cursum rectæ, & expeditæ Justitiæ, qua Reipublicæ salus præcipue innitur, summo opere obturbari, vel ab excessivo numero privilegiatorum vulgariter: *Patentati*: nuncupatorum, vel a minus recta intelligentia Privilegiatorum concessorum, proinde falsis, firmisque remanentibus decretis, & resolutionibus, quæ temporibus se. pariter rec. Urbani PP. VIII., & dictorum Innocentii XI., ac Innocentii XII. Prædecessorum, aut alias quodcumque ea super re emanarunt, volumus, quod privilegium Fori nemini quovisumque Privilegiatorum hujusmodi tam in Urbe, quam in reliquo Statu Ecclesiastico prædictis (officialibus, aliisque privilegiatis a Congregatione pro tempore existentium ejusdem S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum, ac Ministris necessariis actu inservientibus Archiepiscopis, Episcopis, ac Ordinariis prædictis, eorumque Curis dumtaxat exceptis) pro crimine homicidii suffragetur, sed dicti privilegiati, quatenus Clericali charactere insigniti, Ecclesiasticæ, & quatenus laici fuerint seculari jurisdictioni subjaceant. Reservantes nobis facultatem declarandi quinam, quotque esse debeant veri familiares dictorum Archiepiscoporum, Episcoporum, & Ordinariorum, ac Officialis necessarii Curis Ecclesiasticis, verum, & actuale servitium præstantes.

Statuta forma animad-
vertendi in
Clericos.

§. 3. Insuper quia ex illis etiam, qui in sortem Domini vocati sunt, quique aliis irreprehensibilibus, & ab omni culpa, & macula immunis vitæ, ac virtutum exemplo præluere deberent, aliqui interdum reperiuntur adeo suæ vocationis immemores, ut impellente humani generis hoste pluribus etiam homicidiis manus suas cruentare non perhorrescant. Nos perverforum quorumcumque malitiæ obviandum esse non indulgendum probe intelligentes; ad istorum quoque frænamandam pervicaciam perpetuo itidem iteravimus, quod Clericus primæ Tonsuræ nullum Beneficium Ecclesiasticum obtineat, tametsi conditiones Clericis hujusmodi a Concilio Tridentino præscriptas servaverit, ac fervet pro duobus tamen homicidiis animo deliberato, ac præmeditato per eum patrat, privilegio fori, & canonis in odium tanti excessus, & ad aliorum terrorem exatur, & ut incorrigibilibus omnino seculari potestati subiciatur, ab ea tanquam Laicus legitimis poenis plendus: Clericus quoque in Minoribus Ordinibus constitutus, nec præscripta a Concilio Tridentino servans, tam celebres, quam conjugatus in causis homicidii dicto privilegio fori non gaudet, eo-

que privatus remaneat, neque a proprio Episcopo, seu Ordinario reperi, minisque habitum Clericalem, quem indigne abiecit reassumere possit post totaliter expiatam admitti delicti poenam. Declaratio autem, an reus ante patratum homicidium requisita a Concilio Tridentino servaverit, ad Episcopum, aliumve loci Ordinarium omnino spectet, non retardata iterum delinquentis assecuratione facienda etiam per Judicem laicum nomine Ecclesiæ, qui illum pariter Ecclesiæ nomine ad illius dispositionem retinere possit, ac debeat, donec dicta declaratio prodierit, quacumque diversa, ac etiam contraria juris Canonici, & Apostolicarum Constitutionum dispositione, seu interpretatione, necnon consuetudine haud refragante.

§. 4. Porro cum idem Benedictus Prædecessor animadvertens homicidia hujusmodi suo etiam tempore increbescere, nec minus quam alia facinora in celebri Constitutione didi Gregorii XIV. etiam Prædecessoris, quæ incipit: Cum alias: recensita publicæ quieti officere, pro commissi sibi Apostolici officii debito per prædictam suam Anno Incarnationis Dominicæ 1725. sexto Idus Junii, cum initium est: Ex quo Divina: evulgatam Constitutionem laicos animo præmeditato, ac deliberato, proximum suum interficientes, ac Ecclesiasticæ immunitatis beneficio excluderet, & repulerit, ac pro exclusis, atque repulsis haberi voluerit: Nos ob gliscentem in dies quorundam Ecclesiasticorum nequitiam, qui nulla proprii status habita ratione, non raro in adeo nefarium, detestandumque crimen prolabantur, ipsorum Gregorii, & Benedicti Prædecessorum Constitutionibus, quas supra confirmavimus, atque innovavimus, inherentes, & quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum reos, immunitate Ecclesiastica nequaquam juvari, iterum decernentes, eandem Benedicti Prædecessoris Constitutionem, Laicos animo præmeditato, ac deliberato proximum suum, sicut præmittitur, interficientes, a beneficio immunitatis Ecclesiasticæ excludentem, ad ipsos Ecclesiasticos cujuscumque gradus, & Ordinis existant in Urbe, ac universa ditione Nobis, & Sedi Apostolicæ mediate, vel immediate subiecta homicidium animo similiter præmeditato, ac deliberato patratantes extendimus quoque, & amplius, dummodo tamen causa admitti per eos homicidii ab illorum Judice Ecclesiastico competente cognoscatur, & ab eo, si rei reperti fuerint, citra poenam Sanguinis, ad præscriptum Sacrorum Canonum condigna puniatur animadversione.

Sanctum
Ecclesiastica
immunitate
non gaudere
illos, qui
doloso, &
præmedita-
to animo
quemquam
occiderint.

§. 5. Ulterius ad varias Doctorum, qui ejusdem Benedicti Prædecessoris mentem quoad Personas in dicta ejus Constitutione comprehensas interpretari, & explicare voluerunt, sententias, & opiniones dirimendas, declaramus homicidii reos natu minores viginti quinque, majores vero viginti annis tam Laicos, quam Clericos, atque omnes, & singulos sive Laicos, sive Clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori præbuerint, ex quorum singulis pravis actibus homicidium evenerit, in dicta Benedicti Prædecessoris Constitutione comprehensos esse, ac deinceps censeri debere, eamque quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus, ita scilicet, ut illorum extractio e loco immuni, atque traditio Curie Seculari quoad Laicos ad ejusdem Curie Secularis requisitionem fiat a Curia Ecclesiastica, & Clerici ab ipsa Curia Ecclesiastica ex officio omnino extrahantur juxta normam infra dicendam.

Data methodus ex-
trahendi
reos ex loco
immuni.

§. 6. Item declaramus omnes, & singulos prædictos tam Laicos, quam Ecclesiasticos, qui in Urbe, & ditione præfatis ex causa, & occasione homicidii etiam in rixa commissi cum armis, seu instrumentis suapte natura aptis ad occidendum inquisiti, & processati, vel in contumaciam bahnniti,

Immunitate privati ex
causa homicidii con-
demnati in
contumaciam.

Deverfimo-
de agendum
in extractio-
ne loco im-
muni fecun-
dum quali-
tatem perfo-
narum, &
delicti.

& condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale, vel ad propriam defensionem immunitatis prædictæ beneficio minime etiam gaudere.

§. 7. Utque reorum ratione homicidii ut præferatur, excepti, inquisitorum, seu bannitorum, & in contumaciam condemnatorum extractio ab Ecclesiis, aliisque locis immunibus, atque traditio suo cuique Judici competenti legitimis modo, & forma a Curia Ecclesiastica fiant. Volumus, & ordinamus, ut quotiescumque Judici Ecclesiastico competenti innotuerit aliquem Laicum, seu Ecclesiasticum ex causa homicidii excepti inquisitum, atque processum ad Ecclesiam, seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate, ac Personæ recitate subministrata vel acquisita suppetant indicia, quæ ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc idem Iudex Ecclesiasticus ex officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit Clericus, sin vero Laicus, postquam a Curia Sæculari requisitus fuerit, ac ipsius delinquentis extractionem ab Ecclesia, seu loco immuni implorato etiam ad hoc quatenus opus sit auxilio brachii Sæcularis, & cum interventu Personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, devenire teneatur; Extractumque ad suos, si tuti, & securi fuerint, sin minus ad Curia Sæcularis Carceres asportari, ibique sub tuta custodia detineri curet, & faciat.

§. 8. Ubi vero ex processu informativo desuper conficiendo quoad inquisitum nondum condemnatum dictus Iudex Ecclesiasticus ex acquisitis, seu subministratis indicibus, ad torturam tantum sufficientibus ab extracto homicidium a prædicta Benedicti Prædecessoris, & hac nostra Constitutionibus exceptum patratum fuisse cognoverint, ad declarationem, quod scilicet de casu ita excepto consistet, progrediatur; Extractumque, si Laicus sit, Ministris, & Officialibus Curia Sæcularis; Si autem Clericus, ejus competenti Judici Ecclesiastico tradere, & consignare possit, ac debeat, exactis tamen, receptisque in actu traditionis, & signationis hujusmodi a Iudice quidem Sæculari jramento, & ab Ecclesiastico promissione in verbo veritatis de restituendo extractum Ecclesiæ, locove immuni sub poena excommunicationis latæ sententiæ Nobis, & eidem Romano Pontifici pro tempore existenti reservatæ, quatenus extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites juris, & Ordinationum Apostolicarum ei competunt, præfata elidat, & diluat indicia, & si illa minime eliserit, sive diluerit, & delinquens repertus fuerit, Judici suo, scilicet Ecclesiastico in Clericum, Sæculari in Laicum, ut juris esse censuerit, animadvertere liceat.

§. 9. Quoties autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex causa homicidii superius excepti, sive Laico, sive Ecclesiastico agatur, quilibet Iudex Ecclesiasticus, ut præfertur, competens ad illius Laici nimirum, instante Curia Sæculari, & Clerici ex officio extractionem ab Ecclesia, locove immune cum interventu quoque personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, ac traditionem suo respectivo Judici, sicut mox dispositum est, faciendam procedat, solamque sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc sufficere determinamus, ut dictus Iudex Ecclesiasticus ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num istiusmodi sententiæ contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat nec ne? Exactis pariter, & receptis, quatenus consignetur a Iudice Sæculari jramento, si delinquens sit Laicus, ab Ecclesiastico vero si fuerit clericus, promissione ipsam, ut supra restituendi Ecclesiæ, locove immuni sub antedicta poena excommunica-

tionis, si extractus in suis similiter definitionibus ei ad præscriptum prædictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus nullitatem, & injustitiam contumacialis sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit; Quod si id præstare nequiverit, & ex eisdem Sententiæ, & actis rite, & recte gestis Reus repertus fuerit; Iudex ejus competens sententiam exequi, & quando aliquem in poena irrogata excessum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quæcumque declaratio a prædicto Iudice Ecclesiastico facta in Iudicio Ecclesiasticæ Immunitatis super signatione Banniti, & in contumaciam damnati, ejusque denegatione nullatenus deservire, & a nemine allegari possit in alio diverso, ac separato Iudicio, in quo scilicet de præfata sententiæ contumacialis executione postmodum disputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Iudicis Ecclesiastici perinde habeatur, ac si non emanasset, nec ullus exinde serupulus animo Iudicis competentis in cognoscenda, & definienda validitate, seu nullitate, Justitia, seu injustitia ejusdem sententiæ contumacialis ingeratur.

§. 10. Quoniam autem dilecti filii nobiles Viri Dux, & Gubernator Reipublicæ Januæ, Nobis nuper humiliter supplicari fecerunt, ut dispositionem prædictæ Constitutionis nostræ superius insertam, ad Dominium, & Ditiones tam Terræ firmæ, quam Regni Corsicæ, & Insulæ Caprarie eidem Reipublicæ subiectas, in quibus homicidia quoque frequentissima sunt, extendere, & ampliare de benignitate Apostolica dignaremur.

§. 11. Nos igitur ipsos Duces, & Gubernatores specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, eorumque singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatæ existunt ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, & ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino possumus propulandum, exterminandumque advigilantes, prædictam Constitutionem pro universa, ut præmittitur S. R. E. præfata ditione a Nobis factam quoad præinserta in his præfatis literis respective ad Dominium, & Ditiones prædictas ejusdem Reipublicæ Apostolica auctoritate motu proprio tenore præsentium extendimus, & ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter observari præcipimus, & mandamus.

§. 12. Volumus tamen, ut sicut in nostra ditione Ecclesiastica tum extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites juris, Apostolicarum Ordinationum ei competunt, elidat, & diluat indicia, tum solæ sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc sufficiat, ut Iudex Ecclesiasticus ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num sententiæ contumacialis legitime, justeque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat nec ne, tum denique si extractus in suis defensionibus ei ad præscriptum prædictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus nullitatem, & injustitiam contumacialis sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit, ita pariter in Dominio, & Ditionibus prædictis, hæc omnia præmissa ad dispositionem juris, & statuta localia Domini, & Ditionum hujusmodi intelligi debeant.

§. 13. Ac insuper volumus, ut donec, & quousque sive per Nos ipsos, sive per Romanos Pontifices pro tempore existentes declaratio hujusmodi facta non fuerit, ita tantummodo familiares, & officiales excepti intelligantur, & habeantur, quos de jure, & juxta consuetudinem cujuslibet loci usque ad hanc diem pro familiaribus, & officialibus

Dux Januæ hujusmodi Constitutionem ad ditiones Reipublicæ extendi.

Concedit Pontifex quoad ea, quæ huic Constitutioni adjuncta sunt.

Quæ vero de dilatione indiciorum, & sententiæ contumacialis sunt, reducantur ad terminos juris municipalis.

Qui pro Episcoporum familiaribus accipiendi sunt.

habi-

habitos, & deputatos esse, & haberi, ac deputari solitum est.

§. 14. Decernentes easdem presentes literas, & in eis contenta quaecumque semper, & perpetuo firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, atque ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, plenissime observari, sicque, & non aliter in praemissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes, aliosve quoslibet quacumque praeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Obstantibus derogat.

§. 15. Non obstantibus praemissis aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, styli, usus, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Praedecessorum Nostrorum literis, privilegiis, Indultis, & facultatibus quibuscumque etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi acti de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata exprimerentur, & infererentur, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Terminum praesentis ad praefata Constitutionis observantiam inducendam.

§. 16. Volumus autem, ut lapsis viginti quinque diebus postquam praesentes literae per Dominum, & Ditiones praefatas per Ordinarios locorum publicatae fuerint, omnes, & singulos, in Dominio, & Ditionibus praedictis existentes perinde ac si unicuique eorum personaliter, ac nominatim intimatae fuissent. Utque ipsarum praesentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in Iudicio, & extra illud ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae, vel ostensa.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 14. Januarii 1740. Pont. nostri Anno X.

Dat. die 14. Januar. 1740. An. X.

Regi Christianissimo, ejusque Successoribus conceditur indultum nominandi ad Beneficia in Ditionibus Lotharingae, & Bari.

Carissimo in Christo Filio nostro Ludovico Francorum Regi Christianissimo.

CLEMENS PP. XII.

Carissime in Christo fili noster salutem, & Apostolicam benedictionem.

§. 1. **A**lias quidem sc. re. Alex. Papa VII. Praedecessor noster ob eximia clarae mem. Ludovici, dum vixit, Francorum Regis Christianissimi Avi Majestatis tuae in rem Catholicam merita, eidem Ludovico Regi, quoad vixisset, jus ipsi Alexandro Praedecessori, & pro tempore existentibus Romanis Pontificibus suis Successoribus nominandi personas probatas boni nominis, & secundum Sacrorum Canonum dispositionem idoneas ad Cathedrales Ecclesias Metensis, Tullensis, & Virdunensis respective Civitatum ab ipso Ludovico Rege tunc temporis possessarum, quoties illas quibuscumque modis, & ex quorumcumque personis (non tamen per obitum apud hanc S. Sedem) vacare contigisset, per eundem Alexandrum Praedecessorem, suosque Successores praedictos ad nominationem praeficiendas reservaverat, concesserat, & assignaverat, & alias prout in ipsius Alexandri Praedecessoris literis desuper in simili forma a die 11. Decemb. 1664. expeditis.

Alexan. VII. R. gi Franciae nominationem concessit ad Ecclesias Meten., Tullen., & Virdunen.

§. 2. Subinde vero sc. etiam mem. Clemens Papa IX. itidem Praedecessor Noster firmiter in Domino sperans fore, ut tam ipse Ludovicus, quam Successores Reges Christianissimi gloriosis Antecessorum Regum vestigiis inherentes, Religio nem Christianam, & fidem Catholicam tueri, & propagare, dictaeque Sedis Apostolicae honorem, & auctoritatem in universis suis, & ipsorum Regum Successorum Dominiis illibatas conservare omni studio curaturi, atque in nominandis ad infra scripta Beneficia personis, quae vitae integritate, Religione, Fide, & doctrina praestarent, summi studium, summamque diligentiam semper adhibitori, nec suam ipsorum conscientiam ea in re ullo modo ladi forent passuri, amplioremque ipsi Ludovico Regi ejusque Successoribus exercenda erga personas benemeritas Regiae beneficentiae facultatem Apostolica benignitate ducens concedendam, eidem Ludovico Regi, ejusque Successoribus Regibus Christianissimis in unitate Catholicae Fidei, ac Sedis Apostolicae praedicta obedientia perseveraturi, jus nominandi ipsi Clementi Praedecessori, & pro tempore existentibus Romanis Pontificibus Successoribus suis personas probatas bonorum nominis, & sanae, ac secundum Sacrorum Canonum dispositionem idoneas ad quaecumque Beneficia Saecularia, & quorumvis Ordinum regularia in praedictis Meten., Tullen., & Virdunen, Civitatibus, earumque Territoriis Ditioni, & Dominio temporalibus tunc temporis eidem Ludovico Regi subiectis consentientia, quae extra Romanam Curiam quibuscumque modis, & ex quorumcumque personis vacare contigisset, & quorum Collatio, provisio, & omnimoda dispositio eidem Clementi, & Romanis Pontificibus Successoribus praedictis, & dictae Sedi quomodolibet (non tamen ratione obitus apud Sedem eandem) reservata existeret per ipsum Clementem Praedecessorem, ejusque Successores Romanos Pontifices praedictos praeficiendas, & quibus Beneficia huiusmodi respective per dictum Clementem Praedecessorem, suosque Romanos Pontifices Successores praedictos conferri debuissent, motu pari sub certis modo, & forma tunc expressis reservavit pariter, ac concessit, & assignavit, & alias

Clemens IX. huiusmodi concessionem extendit ad omnia Beneficia dd. Diocessum.

prout

Clemens
XII. pari
modo d. jus
ampliat in
Ditionibus
Lotharin-
giz, & Bari.

prout tam in præfatis ejusdem Alexandri, quam in dicti Clementis Prædecessoris literis die 23. Martii 1668. desuper in simili pariter formi Brevis expeditis, quarum etiam tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis haberi volumus, uberius continetur.

§. 3. Nos etiam eorumdem Alexandri, & Clementis Prædecessorum prædictorum vestigiis insistentes, ac Majestatem tuam majorum tuorum Regum Christianissimorum virtutes æmulantem, deque Nobis, atque ipsa S. Sede præclare mereri pergentem paternam charitate complectentes; Motu proprio, ac ex certa scientia nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, eidem Majestati tuæ, ac Successoribus tuis Francorum Regibus Christianissimis in unitate Catholice Fidei, & Sedis Apostolicæ prædictæ obedientiam perseverantibus, jus nominandi Nobis, & pro tempore existentibus Romanis Pontificibus Successoribus nostris, Personas probatas bonorum nominis, & famæ, ac secundum Sacrorum Canonum, & Concilii Tridentini Decretorum dispositionem idoneas, ad quæcumque, & qualiacumque Beneficia Ecclesiastica Sæcularia, & quorumvis Ordinum, Congregationum, & Institutum (non tamen Hospitalia S. Joannis Hierosolymitani) Regularia, etiam si Sæcularia Canonicatus, & Præbendæ, Dignitates etiam post Pontificalem majores in Cathedralibus, ac principales in Collegiatis Ecclesiis, personatus, administrationes, & officia, Regularia vero beneficia hujusmodi, Monasteria etiam Conventualia, & in libris Cameræ Apostolicæ taxata, Prioratus etiam Conventuales, Præposituræ, Præpositus, Præceptoræ, seu Commendæ, & Officia (non tamen claustralia) fuerint, & ad illa consueverint, qui per electionem seu alium quemcumque modum assumi, exceptis tamen Mediano Monasterio vulgo de Moyen Montier nuncupato S. Hidulphi Ordinis S. Benedicti, capite Congregationis Sanctorum Vitoni, & Hidulphi nullius Provinciæ Trevirensis in Lotharingia eidem Apostolicæ Sedi immediate subiecto, cui per alias nostras sub Plumbo pridie Idus Januarii Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo trigésimo, seu alio veriori tempore expeditas literas, quarum tenores præsentibus pro expressis haberi volumus liberam electionem Personæ idoneæ Ordinis, & Congregationis hujusmodi in Abbatem dicti Monasterii præficiendæ expresse concessimus, aliisque si quæ alia sint Congregationum capita Monasteriis, ac Parochialibus Ecclesiis, earumque perpetuis Vicariis, & aliis Beneficiis curam Sacramentalem animarum Parochianorum annexam quomodolibet habentibus omnibus, in ditionibus Lotharingæ, & Barii, quæ Majestati tuæ, & Successoribus tuis Francorum Regibus subiectæ sunt dumtaxat consentientia, quæ extra Romanam Curiam quibuscumque modis, & ex quorumcumque Personis vacare contigerit, & quorum collatio, provisorio, & omnimoda dispositio Nobis, & Successoribus nostris præfatis, & dictæ Sedi quomodolibet (non tamen ratione obitus apud Sedem eandem) reservata existat per Nos, & Successores nostros prædictos, Monasteriis, Prioratibus, aliisque beneficiis præfatis ad nominationem hujusmodi præficiendas, & quibus eadem Monasteria, Prioratus, & alia beneficia prædicta respective, ut præmittitur, per Nos, dictosque Successores nostros conferri debeant, tenore præsentium reservamus pariter, ac concedimus, & assignamus.

Clausulæ
pro concessione hujus
firmitate.

§. 4. Decernentes jus nominandi hujusmodi ad Monasteria, Prioratus, & alia beneficia prædicta tibi, tuisque Successoribus Regibus memoratas ditiones pro tempore possidentibus competere debere, neque sub quacumque quantumvis speciali derogatione comprehendendi, vel ei quovis modo, & ex quacumque causa derogari, & si derogari contingat, id minime suffragari posse, &

nihilominus quascumque Monasteriorum, Prioratum, & aliorum Beneficiorum hujusmodi provisiones, Commendas, & alias de eis dispositiones etiam cum juris nominandi hujusmodi derogatione contra earundem præsentium tenorem etiam per Nos, & Successores nostros prædictos, ac Sedem eandem abique tuis, Successorumque tuorum Regum prædictorum nominationibus etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus quoquo modo pro tempore faciendas, ac desuper conficiendas literas, & inde secuta quæcumque nulla, & invalida, nulliusque roboris, & momenti fore, & esse, teque vel memoratos Reges Successores tuos ad docendum de literis prædictis, seu illas ostendendum, & in eis contenta quæcumque iustificandum minime teneri, sed eisdem præsentibus tantum uti posse, illisque tam in iudicio, quam extra illud stare debere; Sicque & non aliter per quoscumque Judices, & Commissarios quavis auctoritate fungentes etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem S. R. E. Cardinales, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus quibuscumque generalibus, vel specialibus Monasteriorum, & Prioratum, aliorumque Beneficiorum prædictorum reservationibus, seu affectionibus Apostolicis per quoscumque Romanos Pontifices Prædecessores nostros, & Nos, & Sedem eandem quomodolibet factis, seu pro tempore faciendis, necnon Cancellariæ Apostolicæ Regulis editis, & edendis, ac quibuscumque aliis Apostolicis, necnon in Universalibus, Provincialibusque Conciliis editis Generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, ac quorumcumque Ecclesiarum, & Monasteriorum, illorumque Ordinum, etiam juramento, Confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, etiam quavis clausulas, & reservationes in se continentibus per eosdem Prædecessores, ac Nos, & Sedem eandem Ecclesiis, & Monasteriis, illorumque Capitulis, Conventibus, & Ordinibus, aliisque Personis quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia expressio servanda foret, illorum omnium, & singulorum tenores, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & ad verbum infertis habentes, illis alias in suo robore permanfuris ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat consequendum, specialiter, & expresse motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus derogamus, & plene derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 6. Volumus autem, ut tam Tu, quam Successores tui Reges præfati intra sex menses a die vacationis Monasteriorum, Prioratum, aliorumque Beneficiorum hujusmodi computandos, personas idoneas Nobis & pro tempore existenti Romano Pontifici pro collatione, provisione, seu Commenda obtinenda nominare omnino teneamini, & ad Monasteria, seu Prioratus hujusmodi in titulum concedi solita, Clerici Sæculares, vel aliter, quam Monasterii, seu Prioratus, ad quod, seu quem eos per te, vel Successores tuos Reges prædictos nominari contigerit, Ordinis Regulares nominandi, Habitum per Fratres, seu Monachos illius Monasterii, seu Prioratus gestari solitum suscipere, & professionem per eosdem Fratres, seu Monachos emitti consuetam expresse emittere, omnesque & singuli nominati prædicti super Monasteriis, Prioratibus, & aliis Beneficiis quibuscum-

Derogatio
contrario-
rum.

Terminus
constitutus
pro personis
nominan-
dis.

que

que prædictis cujuscunque valoris annui, etiam minimi existant, literas Apostolicas Collationis, provisionis, seu Commendæ respectue sub Plumbo intra alios sex menses a die factæ nominationis computandos expedire, ac Jura Cameræ Apostolicæ, ac aliis propterea debita perfolvere omnino teneantur; alioquin, dictis sex mensibus respectue elapsis, de Monasteriis, ac Prioratibus, aliisque Beneficiis prædictis, ut præfertur, vacantibus per Nos, seu pro tempore existentem Romanum Pontificem libere disponi possit.

§. 7. Volumus pariter, ut Indulto hujusmodi Tibi, ac Successoribus tuis Regibus Christianissimis prædictis, ut præfertur, concessio, Carissimus in Christo filius noster Stanislaus Rex Poloniæ Illustris, ac Lotharingæ, & Bari Dux non minus pietate, quam Orthodoxæ religionis zelo insignis, quoad vixerit libere, ac licite uti possit, & valeat.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 15. Januarii 1740. Pont. nostri Anno X.

Hujusmodi privilegio frui quoque concedit Stanislaus Regem Poloniæ.

Dat. die 15. Jan. 1740. An. X.

CCLXXII.

Confirmatio Regulæ, & Constitutionum Monachorum Maronitarum Ordinis Sancti Antonii Abbatis Congregationis S. Ilaie in Syria.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Primus Diffinitor lujus Congregationis Romanæ venit.

§. 1. **M**ericordiarum Pater, & Deus totius consolationis, qui semper, ac præsertim inter gravissimas Sacrosancti Apostolatus curas, & sollicitudines consolatur Nos in omni tribulatione nostra, ut & ipsi paterna caritate complectentes, eos qui in omni pressura sunt, consolari possimus, ineffabili bonitate sua consolatus est Nos in adventu dilecti filii Petri Hataya Monachi expresse professi, ac primi Diffinitoris Ordinis S. Antonii Abbatis Congregationis Syriae S. Ilaie appellata.

Nomine totius Congregationis Pape porrigit Constitutiones approbandas.

§. 2. Hic autem e Syria, ubi Orthodoxa Catholica Fides inter adversas superstitionis, & hæresis Sectas a Maronitica Natione huic Sanctæ Sedi semper addictissima integerrime colitur, & custoditur, adveniens, Nobis nuper pro parte dilectorum filiorum Simonis Hariddi Abbatis Generalis, & Abrahami Elaf, Bimini Agia, Petri & Pauli Chiami Diffinitorum, atque omnium Monachorum Ordinis, & Congregationis præfat. exponi fecit, quod licet ipsi easdem Constitutiones in nonnullis levibus rebus immutatas, quas per alias nostras in simili forma Brevis die 21. Martii anno 1732. expeditas literas a Nobis approbatas, & confirmatas Dilecti itidem Filii Monachi Syri Maronitæ ejusdem quidem Ord. Sancti Antonii Abbatis, sed Congregationis Montis Libani dictæ observant, deque ipsorum Congregatione S. Ilaie in præfatis literis nostris facta fuerit mentio, tamen, ut fidelem, & constantem, quam eidem S. Sedi profitentur, observantiam, & obedientiam alacrius testatam faciant, & Nationalis Synodi novissime in Monte Libano prædicto celebratæ decreto, in quo præscriptum fuit, ut Monachi omnes Maronitæ suas Constitutiones ab Apostolica Sede præfata approbandas, & confirmandas curarent, parere satagant, Constitutionum hujusmodi, ut præmittitur, jam approbatarum, confirmatarumque pro eadem Congregatione Montis Libani approbationem, confirmationemque pro ipsorum Congregatione S. Ilaie desiderantes, Nobis humiliter supplicari fecerunt, ut sibi in præmissis opportune providere, & de Apostolica benignitate indulgere dignaremur.

§. 3. Constitutiones autem sunt tenoris, sequentis videlicet:

CONSTITUTIONES

Monachorum Syrorum Maronitarum Ordinis S. Antonii Abbatis Congregationis Sancti Ilaie Syriae nuncupata.

PARS PRIMA.

CAP. I.

De Obedientia.

I. **D**ebet Monachus Abbatem suum Christi loco citra omnem disceptationem habere. II. Eidemque in omnibus, peccato excepto, obedire. III. Et illum honore & amore, tum interno, tum externo prosequi. IV. Nihilque eo inconsulto statueret. V. Neque de illius circa Fratres regimine subtiliter investigare. VI. Omnem propriam conversationem, seu bonam, seu minus rectam, illi plane patefacere. VII. Nullas expositiones, sive tractatus habere, aut scribere, neque concionari, aut docere, nisi ipso consulto, atque annuente. VIII. Nec epistolam mittere, aut accipere, quam illi non antea ex hibuerit. IX. Nec illo inconsulto depositum, aut pignus suscipere. X. Neque mutuum quidpiam dare, aut accipere, neque elemosynam erogare, aut petere, nisi illo annuente: servatis tamen juris solemnitatibus, & accepta a legitimo Superiore facultate.

CAP. II.

De Castitate.

I. Monachum oportet omnes sensus suos diligentissime cohibere. II. Atque a faminarum etiam sibi affinium colloquio, & consuetudine abstinere. III. Omnes item omnino feminas ab ingressu sui Monasterii prohibere. IV. Neque cura puero simul habitare. Si quos tamen doceri contigerit, extra Monasterii claustra docendi erunt. V. Omnes denique occasiones castitati noxias amputare atque amovere.

CAP. III.

De Paupertate.

I. Monachum convenit nihil omnino proprium possidere. II. Neque aliquid omnino sibi quasi proprium usurpare. III. Neque suo cordi, aut corpori jungere quidpiam ex bonis parentum, aut consanguineorum; necessitate autem cogente, si bi id præstare intelligat non consanguinitatis jure, sed non secus atque ceteris externis.

CAP. IV.

De Humilitate.

I. Monachum decet primatum nusquam appetere, sed contra aliis ubique cedere, atque novissimum locum tenere. II. Omnes actus, & mores suos externos ad abjectionem & humilitatem componere, & Fratribus ubique deferre. III. Fratres item prævenire verbo, *Parce mihi*, si rei, quæ agitur, natura istud exigit.

CAP. V.

De Fraterna Charitate.

I. Monachum oportet quam diligentissime ea omnia procurare, quæ ad communem concordiam & pacem cum reliquis fratribus conducere intellexerit. II. Debet itaque reverentiam, urbanitatem, comitatemque verbo & opere exhibere Fratribus, non modo Superioribus, sed etiam equalibus, atque inferioribus, & præcipue illis, qui sibi ista præstare detrectant. III. Caveat item accuratissime, ne quempiam condemnet, aut vituperet; neve sibi verbum, gestusve excidat, ex quo audientibus molestia, aut suspicio quævis oriatur. IV. Satagat præterea cor habere mundum a quavis appetitione superioris fortis, ne inde livor, & invidia subrepat, vitium maxime detestandum, & charitati exitiale.

CAP. VI.

CAP. VI.

De Patientia.

I. Monachus debet verbo, & opere se ad patientiam comparare perfectæ mortificationis studio. II. Suborta autem tentatione, æstu iracundiæ agitari perturbare se non sinat; sed longanimitate, & silentio omnem sedare perturbationem studeat. III. Tentationibus atque difficultatibus pressus, ubique Deo gratias agere assuecat.

CAP. VII.

De Habitu Monachorum.

I. Monachus debet habitum nigrum habere. II. Superiorem vestem laneam, cui Sancti Patris Antonii Tau cærulei coloris in sinistro latere sit asurum, adhibeat. III. Zona nigra stricta se cingat; Tyrones vero fune ex pilis caprarum contexto. IV. Zonam non solvat, nec monasticum cucullum deponat, aut aliam vestem, cubiturus, nisi quæ Zonæ subesse non solet. V. In habitu, calceamentis, lecto, & stragulis paupertas servetur.

CAP. VIII.

De mora in Cella.

I. Monachus sine causa cellam deserere non debet. II. Neque secum in illa habitare quempiam permittere. III. Neque Fratris cellam extra ipsius annutum ingredi. IV. Si quempiam ad eum venire contigerit, illo in cella præsentem, jenua peteat, neque occludatur, donec ille abierit. V. Monachi cella ita clausa maneat, ut communi, quæ reliquæ Fratrum cellæ, clave referari valeat. VI. Cellæ munditiam & ordinem euret.

CAP. IX.

De iter agentibus.

I. Monachus non debet sine socio extra claustra abire. Quapropter ante suum e Monasterio egressum, comitem ab Abbate petat. II. Nullum iter suscipiat, nisi de licentia Abbatis. III. De Monasterio non exeat, nisi tempore ab Abbate constituto. IV. Sine literis Abbatis sui de altero in alterum Monasterium non pergat. V. Quodcumque Monasterium intraverit, ejus loci Abbati usque ad suum inde discessum omnino pareat.

CAP. X.

De Mensa.

I. Mensa Monachi cibo obvio & parabili instruitur. II. Bis in die dumtaxat cibum sumere, prandium, scilicet, & coenam, contentus sit. Si quid amplius sumere necesse fuerit, Abbatem consulat. III. Carnibus abstineat; nec illis, nisi ægritudinis causa, vesci fas esto; idque de licentia Abbatis. IV. Hominem sæcularem ad mensam intra Monasterii claustra non adhibeat. V. Ad mensam sine Abbatis licentia non sedeat supra seniores. VI. Mensæ assidens neminem salutet. VII. Post refectionem fas est tantisper animum relaxare, vel in solitario secessu, vel una cum fratribus.

CAP. XI.

De Opere manuum.

I. Monachum oportet operi seu mentali, seu corporali vacare, præsertim si firma corporis valetudine utitur. II. Opus autem Fratribus utile esto. III. Illud vero, nisi de licentia Abbatis, non capiat: sique res ipsa postulat, etiam officinæ, in qua est operaturus, præfectum consulat, ejusque annutum petat.

CAP. XII.

De Silentio.

I. Monachus debet silentium discrete observare. II. Idque tribus præcipue temporibus: a Completorio, nimirum, ad Tertiam dici sequentis; præterea in Ecclesia, atque ad mensam. Et si quid dicendum fuerit, submissa voce dicatur.

CAP. XIII.

De Oratione Mentali.

I. Monachus mane, & vespere orationi mentali ad ferihoram, vel horam vacabit: idque fiat vel post absolutas vocales preces, vel ante, ad Abbatibus nutum. II. Oraturus vel cum aliis Fratribus in Ecclesia conveniat, vel solus in Cella maneat. III. Hujusmodi autem orandi genus non suscipiant, qui laboriosis ministeriis addicuntur, nisi de licentia Abbatis.

CAP. XIV.

De Oratione Vocali.

I. Monachus septem orandi tempora observet juxta Monasterii consuetudinem. Primum, Vespertinum officium sub occasum: deinde Completorium ante cubitum. Tertio, Officium mediæ noctis sub horam propriam. Quarto, Officium Martium simul cum hora Tertia. Postremo officium Sextæ simul, & Nonæ. II. Annæcendæ sunt Completorio Litanie Deiparæ singulis sabbatis, feriis quartis, & in Festis Beatissimæ Virginis Mariæ. Completorio succedit conscientiæ examen ad octavam horæ, quod etiam mane fieri debet post Tertiam. III. Feria quarta, & sexta singuli in Cellas suas secedant sub Vesperam post conscientiæ examen, & Psalmum quinquagesimum manibus in Crucis figuram extensis recitent quinquies. Cæteris vero diebus quinquies Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitent. IV. Pœnitentiales genuflexiones, quas Metanœas vocamus, ad Laudes singuli peragant.

CAP. XV.

De Confessione Sacramentali.

I. Monachus peccata sua Sacerdoti ad confessiones excipiendas constituto confiteri debet: si autem alteri Sacerdoti, Abbatem consulat. II. Idque semel quavis hebdomada saltem præstet. III. Sub ingressum in Religionem generali confessione peccata sua apud Sacerdotem ab Ordinario approbatum deponat, nec recipiatur, nisi exhibita atestatione, quod confessionem Sacramentalem commiserit.

CAP. XVI.

De Sanctorum Mysteriorum Communione.

I. Monachus debet opere, & desiderio perpetuo paratum se præbere ad perceptionem Sanctorum Sacramentorum. II. Eorumque communionem frequentare, atque suscipere diebus Dominicis, & festis de Præcepto. III. Sique in eadem hebdomada plura concurrant festa, propter Sacramenti reverentiam juxta Abbatis consilium in quibuscumque a communione abstineat. IV. Monachus vero Sacerdos Sacrum non omittat unquam, nisi causa ab Abbate probata, vel Confessarii consilio. V. Ob divinorum Mysteriorum reverentiam nullus Monachorum, sive Sacerdos, sive Clericus, sive Laicus Missam celebret, aut divinam Eucharistiam recipiat, nisi aperto capite. VI. Cucullum etiam Monachi omnes capite deponant, dum Sacro interveniunt, cum datur a Celebrante Benedictio in Choro. Ubi demum Sanctissimum Sacramentum in Ecclesia conservatur, quoties ante illud est trans-

eundum,

eundum, caput detegant, & genuflectant. VII. Monachus Diaconus coronam in capite, quam Sacerdos, paulo minorem gesserit, nec Missæ solemni, nisi habitu Diaconi indutus, ministret.

C A P. XVII.

De Modestia.

I. Monachus e Cella egressurus, proprium habitum induat: neque sine eo a quopiam se conspici permittat. II. Memineritque inclinare caput Abbatibus, & Sacerdotibus senioribus, circumstantiis loci atque temporis id exigentibus; juxta traditionem, & ordinem, atque morem Fratrum. III. Abiturus, aut cellam subiturus, aut fores patefacturus, aut clausurus, aut pulsaturus, modestiæ atque silentii memor esto. IV. Charitatem, hilaritatemque cum timore Dei conjunctam in familiari cum Fratribus colloquio præferat. V. In summa intelligat, in omnibus dictis factisque suis sibi modestiæ gravitatisque leges esse servandas.

C A P. XVIII.

De Egritudine.

I. Monachus Deo gratias agere debet in statu egritudinis magis, quam in statu valetudinis, sciens se ad proprium profectum a Domino visitari. II. Inconsulto Abbate corpus affligere, aut vexare non debet. III. Egritudinem præsentens, Abbatem moneat. IV. Pharmacia, & remedia Abbate inconsulto non adhibeat.

P A R S S E C U N D A.

C A P. I.

De Novitiis.

I. Licet Abbati in suo Monasterio Novitios suscipere, atque etiam expellere, de consilio Congregationis Monachorum. II. Novitius non probetur, nisi in Monasterio, in quo plures Monachi degunt, qui & Monasticam Regulam observant, & statutis temporibus canonicas preces, ceterosque Ecclesiasticos ritus peragunt. III. Habitent Novitii in loco a ceteris separato: & curabit Abbas Generalis, ut pro Novitiatu designetur Monasterium determinatum, & in eo locus separatus. IV. Novitiatus ad annum producat, neque quisquam ante expletum hoc spatium ad Habitum admittatur, nisi ex causa a Congregatione Hegumenorum probata. Si vero Novitius expleto anno ad hoc minus idoneus reperitur, omnino dimittendus est. V. Novitius ante expletum ætatis annum sextum decimum non suscipiatur: neque major sit quadragesimo quinto: Pertinet autem ad Congregationem Hegumenorum in hoc casu, si aliunde noverit illum Ordini profuturum, sive in defectu ætatis, sive in excessu dispensare, modo non sit minor annis quindecim. VI. Novitium primo oportet esse Christianis parentibus natum, atque Orthodoxum. Quare si ipse, aut alteruter ejusdem parentum, Christianus non est, aut christianam fidem negavit, vel neophytus ad illam accessit, aut a catholica fide ad sectam hæreticorum transiit, absque licentia Congregationis Generalis a nemine suscipiatur. Qui vero hæreticis aut schismaticis parentibus natus est, ab Abbate Monasterii suscipiendus non est, nisi de licentia Abbatis Generalis. Secundo, si excommunicatus, interdictus, suspensusve ab exercitio sui Ordinis fuerit, ante absolutionem, atque benedictionem proprii Episcopi non recipiatur. Tertio non recipiatur Novitius publice suspectus, vel delatus de criminibus spectantibus ad negotium fidei orthodoxæ, vel de homicidio, aut enormi in re turpi delicto: neque notorie infamis, nisi certa sinceræ poenitentiae signa antea ostenderit, & obtinuerit absolutionem, aut dispensationem a legitimo superiore,

prout de jure. Quarto, nec recipiatur alieno ære obstrictus: neque reddendis de administratione rei alienæ rationibus obnoxius: neque Judicis sententia exilio multatus: nisi creditoribus, & magistratibus satisfecerit. Quinto, nec conjugio ligatus, nisi de consensu conjugis, & facta coram Episcopo separatione. Sexto, nec in Ecclesiastica dignitate constitutus, cui cura animarum annexa sit, nisi in manu sui Prælati illam abdicaverit. Septimo, nec nothus, neque alio vitio laborans irregularitatem inducente, & processum ad sacros Ordines impediende, nisi obtenta ab habente facultatem absolutione, seu dispensatione. Octavo, nec æger corpore, nec morbo cuius obnoxius, nec infans, aut mentis minus compos suæ; sed corpore sanus, & integer sit, & interno externove vitio careat, quo ab Ordinibus suscipiendis, aut exhibendo Fratribus ministerio impediatur. Nono, nec qui in alio Monasterio, aut Ordine professionem emisit, nisi petita a proprio Prælato venia, & nostra Generali Congregatione annuente. Monachi vero, qui sua nobis Monasteria, superiorum permisso, tradiderint, si congregationem nostram optaverint, ad annum sunt probandi, quo peracto, rogatis Congregationis Monachorum de more suffragiis, ad professionem admittantur; locum vero post Monachos, quos invenerunt, obtineant. Qui vero Novitius in alio Monasterio, aut Ordine fuerit, non recipiatur, nisi de licentia Abbatis Generalis. VII. Abbas Monasterii antequam Novitium admittat, exploret circa omnia prædicta: & examen fiat in Congregatione Monachorum. Si Abbas Novitium post præmissum examen admisit, deinde vitium in eo deprehenderit, aut impedimentum quodlibet, continuo illum e Monasterio dimittat. Si vero prædictum examen neglexerit, ab Abbate Generali graviter erit puniendus. Qui autem Novitium susceperit, sciens impedimentum aliquod ex prædictis obflare, ex gradu suo excidat qui id ausus fuerit sine mora, nec ad ullum deinceps in Religione gradum idoneus dignusve censeatur ipse, & omnes Monachi, qui in Congregatione una cum illo interfuerint, ad triennium: quo expleto, a Congregatione Hegumenorum restitutionem obtineant. Novitius vero cum in modum receptus si necdum professionem emisit, e Monasterio expellatur: si autem professus fuerit, res ad Congregationem Hegumenorum devoluta censeatur, quæ cum Rmo Dño Patriarcha, aut legitimo Superiore causam definit. VIII. Debet insuper Abbas de Novitii ætate, indole, scientia, valetudine, causa vocationis ad statum religiosum, & ceteris hujusmodi cognoscere: idque fiat in Congregatione Monachorum. IX. Postquam ergo Abbas cum Monachorum Congregatione admissionem Novitii probavit, tum vero locum a Fratribus separatim illi assignabit, ibique ad octo saltem dies citra habitus mutationem maneat, atque interea Regulas Ordinis, Statuta, & Consuetudines examinet. Et primum Novitius generalem peccatorum confessionem apud Sacerdotem ad excipiendas sæcularium Confessiones ab Episcopo approbatum obeat, atque sacram Communionem percipiat. Postea convocatis Monachis, sive Matutino, sive Vespertino tempore, Abbas Novitium induat Tyronum habitu juxta Ritum Syriacum. X. In quolibet Monasterio habeatur liber, in quo Abbas describat nomen Novitii, cognomen, patriam, diem, mensem, & annum, quo habitum Novitii suscepit. Similiter in codice annotetur dies, in quo professus est, monasticum habitum suscipiendo. Et prædictus liber in Archivio Monasterii reponatur. XI. Tyrocinianus supputandus erit a die, quo habitum Novitii induerit. Et prior tempore potior sit in gradu. At Sacerdos cum, qui Sacerdos non est, præcedit, & Diaconus non Diaconum. XII. Non liceat Abbati, neque aliis exigere, aut accipere a Novitiis quidquam pro ipsorum receptione ad pro-

bationem, sed nec pretium vestis ad probationem necessaria. Si vero Novitius sponte quidpiam Monasterio obtulerit, id porro palam, & in publico conventu fiat, cedatque in communem Monasterii usum. XIII. Novitiorum vestes, resque omnes certo in loco reponantur, postquam in codicem singula relata fuerint, ipso Novitio presente una cum Fratribus; nec ulli liceat inconsulto domino quidpiam ex illis sibi usurpare, aut Monasterio applicare: sed nec ipse Novitius de rebus suis disponere valeat, probatione durante, aut alteri eorum usum cedere, absque Abbatis consensu. Si Novitius ad saeculum redierit, res suas auferre non prohibetur: illas tamen repetere non poterit, quas sponte, & expresse Monasterio donaverit, aut si professio sequuta fuerit. XIV. Novitius ante professionem quovis etiam brevissimo temporis spatio potest de rebus & bonis suis pro arbitrio disponere: post factam vero professionem nullum illi remanet in ea dominium, nec item Abbat, sed illud ad Ordinem statim transire censetur. XV. Currente probationis tempore, ter de Novitio Fratrum suffragia rogentur: & primum quidem expletis Tyrocinii sex mensibus: iterum vero post nonum mensem: postremo post duodecimum, hoc est elapso probationis anno. Si in postrema Congregatione fuerit approbatus, habitum suscipiat, quamvis in geminis prioribus Congregationibus reprobatus fuisset: & e contrario, si in tertia reprobatus fuerit, dimittatur, nec priorum duarum Congregationum ulla ratio habenda erit. XVI. Suffragiis Monachorum approbatus censetur, qui vel unum pro receptione supra medietatem suffragium habet. Si vero suffragia fuerint paria pro receptione, & pro reprobatione, iterum rogentur, sique adhuc paria fuerint, reprobatus censetur. XVII. Si forte Novitius Tyrocinii tempore in grave crimen publicum, & manifestum prolapsus fuerit, re prius cum Congregatione Monachorum communicata, Abbas illum sine mora ejiciat, ita tamen, ut ejus fama apud saeculares, quoad fieri poterit, consulatur. XVIII. Novitius postquam ad suscipiendum habitum in tertia Congregatione approbatus fuerit, Abbas illi habitus susceptionem ad triduum differat: quo intervallo jubeat eundem de statu suo deliberare; utrum scilicet illi placeat vota emittere, aut contra ad saeculum redire. Si evoluto triduo Novitius statuerit Religiosam professionem emittere, & Monachus fieri, ad Ecclesiam adducatur, Fratrum coetu deducente; atque coram Abbate ad Altaris latus affidente genua flectat, duobus saltem Monachis professis praesentibus, & Abbas de ipsius proposito, ac mente illum interroget. Sique habitum petierit, induatur juxta Ritum Syriacum, postquam pronunciaverit hanc Votorum formulam. Ego N. N. promitto, ac voveo Deo Omnipotenti, & Rmo Abbati Generali N. N. ejusque Successoribus, Obedientiam, Castitatem, & paupertatem voluntariam, usque ad mortem, juxta Regulam, & Constitutiones Congregationis nostrae Monasticae. Item promitto, ac voveo, me nullam dignitatem quaesitum, sive in nostra Congregatione, sive extra, nec ambiturum per me ipsum, nec per alios procuraturum, neque subdole aucupaturum, neque etiam acceptaturum, nisi ad id me coegerit imperium Superioris mei, cui tenor obedire. XIX. Si Novitius Ordinem deferuerit, atque ad saeculum fuerit reversus, seu sponte sua, seu Congregationis Monachorum suffragio dimissus, non erit iterum recipiendus, nisi annuente Congregatione Hegumenorum: Sique horum permisso receptus, sponte sua, aut a Congregatione Monachorum dimissus fuerit, nunquam deinceps recipiatur. Qui vero post primam discessionem receptus fuerit, probationis ejus annua die reditus supputetur, nec prioris Tyrocinii ulla ratio habeatur. XX. Si Novitius a proposito resilerit, & ad saeculum fuerit reversus, atque ibi ad Sacros Ordines eundem promoveri contigerit, sine Congreg.

permisso recipiendus non est. XXI. Nec Abbas, nec Congregatio Monachorum suffragia ferre potest pro admissione Novitii ad professionem absque Abbatis Generalis consensu vel expresse, vel tacito, quem ille sine legitima causa negare non debet: & nisi expresse, & nominatim negaverit, dare consensum censendus est. XXII. Cum tempus probationis Novitius expleverit, & professus fuerit, Abbas ad Generalem Abbatem de eodem referat. XXIII. Non permittenda est Novitio promotio ad ullum Ordinem Ecclesiasticum, neque Abbat licet eundem ad Sacram Ordinationem offerre. Qui Novitium ad Sacros Ordines provehi concesserit, a gradu suo excidat, & Novitius ad habitus susceptionem inhabilis censetur. XXIV. Novitius cum Monachis professis suffragium non ferat, neque de rebus ad Ordinem spectantibus interrogetur, neque ullam dignitatem in Ordine habeat, dum probatur, sed ministeriis tantum Monasterii addici potest. Probationis quoque tempore Novitius a Monasterio, in quo ad Tyrocinium admittus fuerit, ad aliud Monasterium non transferatur sine iusta causa, nec sine consilio Congregationis Monasterii, quo transferendus est, & ex permissione Abbatis Generalis. Sic autem translatus, cum tempus probationis expleverit, pro ejus admissione eorum Monachorum suffragia rogentur ubi moratur. XXV. Novitius habitum gerat ab habitu Monachorum professorum diversum, nec ante professionem habitum illorum induat. XXVI. Sacramenta Poenitentiae, & Eucharistiae Novitius quavis hebdomada semel saltem frequentet; neque a Divinorum Mysteriorum participatione prohibendus est sine consilio Patris spiritualis ab Abbate eidem assignati. Et si qui Sacerdos fuerit, a Sacra Oblatione quotidie peragenda suspendendus non est, nisi est, ex causa, & consilio Abbate. XXVII. Si contingat Novitium Clericum Missae intervenire cum altero Superioris gradus, & loci, sive professus ille sit, sive Novitius, Epitrachelion, hoc est, Clericalem stolam non induat, nisi Clericus ille, qui loco, graduque Superior est, illud pariter induerit. XXVIII. Novitium decet silentium tenere praesentibus Abbate, atque Magistro, neque loqui nisi interpelletur, aut ex iusta legitimaque causa: neque cum saeculari, nisi Abbate, & Magistro annuentibus, & alio Monacho praesente. XXIX. Novitius mensa non assideat, nisi iussus ab Abbate, aut seniore inter Fratres. Si contingat ipso sedente praeterire Abbatem, aut Sacerdotem, statim assurgat, & iunctis in Crucis modum supra pectus manibus, submissa cervice, oculisque in terram defixis persilet, donec ille pertransierit. Pari submissione, reverentiaque se gerat, Abbat, aut alio Sacerdote ipsum alloquente, nec nisi iussus assideat. XXX. Novitius ab Abbate, aut a Magistro reprehensus, statim in genua procidat, tacitusque audiat argumentem: nec nisi iussus, pro se verba faciat, aut sibi objecta recellat: nec nisi illo jubente assurgat.

CAP. II.

De Magistro Novitiorum.

I. Magister Novitiorum intelligat rem esse magni momenti sibi commissam: quandoquidem ex prima Novitiorum institutione pendet majori ex parte eorumdem profectus, & spes nostri Ordinis. Curet igitur, ut in dies per studium propriae perfectionis instrumentum aptius ad eos juvandos reddatur. II. Amabilem se praestet: & vitae integritate, ac discretione ita se gerat, ut omnes Novitii ad ipsum in suis tentationibus confidenter confugiant, eique res suas libere aperiant, & ab eo consolationem, & auxilium in omnibus sperent. III. In domo probationis Monasterio conjuncta, vel in Monasterio ipso (nam locum Novitiorum separatim esse magis expediret), Refectorium quidem sit commune, sed mensa aliqua Novitiis designetur post omnes Professos. IV. Magister Novitiorum

privatas tantum poenitentias suis Novitiis imponere poterit; publicas vero, non nisi consulto Abbate. V. Habeat hic idem Magister Novitiorum potestatem ordinariam a Praelatis absolventi a casibus reservatis Novitios suos, nisi Abbati hac facultas aliqua de causa restringenda videretur, vel alteri concedenda: sed statutis anni temporibus, saltem bis in anno, extra ordinem Confessarius Novitiis offerendus est. VI. Magistrum Novitiorum versatum esse oportet in lectione librorum spiritualium, ut deceptiones, quæ in spirituali vita accidunt, intelligat. Novitiis vero eos tantum legendos tradet, quos ad eorum profectum conducere judicabit, quique sint orthodoxi, & ab Ecclesia Catholica non reprobati. Semihoræ vero spatium eosdem docebit Orationem mentalem & vocalem, Doctrinam Christianam, & Regulas, atque Statuta nostri Ordinis: præsertim qua ratione accedere debeant ad Sacramenta Confessionis, & Eucharistiæ; & quomodo horis Canonicis, & Sacrae Liturgiæ interesse eos conveniat. Qui autem literas nesciunt, illos statutus preces recitare docebit. VII. Abbat is est, unum ex Sacerdotibus Monasterii, qui sit præ ceteris morum probitate, & doctrina commendatus, Magistrum Novitiorum designare. Hunc autem si negligentem in Novitiis instituendis, aut minus prudentem in eis corrigendis deprehenderit, pro qualitate culpæ puniat: idque coram Professis, non coram Novitiis fiat. Eum vero ab officio remove non poterit, nisi Congregatione Monachorum consulto.

CAP. III.

De Professis.

I. Postquam Novitius professionem emisit, aliquandiu, Abbatis arbitrio, sive in ministerio Fratrum, sive in studiis literarum exerceatur, ut appareat, an ad Clericorum ordinem promovendus sit, an vero in Laicorum cœtu manere debeat; nemo enim in nostra Congregatione ante Novitiatum ad statum Clericorum, sive Laicorum deputatur, sed omnes indifferenter ad quemcumque statum admittuntur: & solum post peractam professionem, postque edita idoneitatis suæ signa, ab Abbate, consulta Monachorum Congregatione, ad Clericatum, sive ad statum Laicorum designantur. Hac tamen in re conscientia ipsius Abbatis oneratur, ut nimirum, & rationem idoneitatis uniufcujusque habeat, & Monasterii necessitatibus de conveniente numero Sacerdotum, Clericorum, & Laicorum consulat. II. Antequam vero Professus ad statum aliquem determinetur, semper maneat sub custodia, & cura Vicarii Abbatis; & quantum fieri potest, nullum commercium habeat, vel cum Novitiis, vel cum aliis Monachis, nisi cum paribus, & equalibus suis, aut cum iis, qui in eodem ministerio, aut studiis iisdem versantur. III. Quamquam autem aliquis ab Abbate ad statum Clericorum deputatus sit, & Ordinem etiam aliquem Ecclesiasticum acceperit, intelligat tamen, ad ulteriorem gradum sibi aditum nequaquam parere, nisi illum bonis moribus, & comparata ex studiis scientia promeruerit. Abbatis igitur, & Congregationis Monachorum arbitrio relinquitur, ut ipsum ab ulteriore Ordine accipiendo, ad tempus, vel etiam perpetuo arceant: idque potissimum de Ordinibus infra Diaconatum intelligendum est: nam qui servatis servandis ad Diaconatum promotus est, is a Sacerdotio accipiendo nisi urgentissima de causa, nequaquam removeatur. IV. Pari ratione qui diu in ministerio Laicorum deservit, si idoneus postea repertus fuerit, potest ab Abbate, & Monachorum Congregatione ad Ordines etiam majores promoveri; dummodo tamen, postquam ab Abbate ad ministerium laicale additus est, nec literas didicerit, nec libros legierit, nisi ipso consulto.

CAP. IV.

De Clericis studentibus, & Magistris.

I. Nemo ad ordinem Ecclesiasticum promoveatur, nisi ætate in Sacris Conciliis præscripta, aut dispensatione a legitimo Superiore obtenta, & de licentia Congregationis Monachorum, atque Abbatis, qui ordinandum cum literis testimonialibus ad Episcopum loci, aut ad Reverendissimum Dominum Patriarcham mittere debet, tenoris sequentis.

Reverendissime, & Religiosissime Domine Episcopo Civitatis N. aut, Beausissime Patriarcha noster Domine N. Nos Abbas, & Monachi Ordinis S. Antonii Congregationis S. Ioseph Monasterii N. testamur Reverendum Patrem N. Monachum professum nostri Ordinis in legitima ætate constitutum, vel dispensationem ætatis hic annexam habentem & sufficienti doctrina, bonisque moribus præditum, nulloque impedimento irretitum, dignum esse, qui Ordinem N. a Reverendissima Dominatione tua, vel, a Beatitudine tua, accipiat. Quamobrem has ei literas patentes dedimus sigillo Monasterii nostri munitas, & subscriptione nostri Abbatis firmatas, die N. mense N. anno N. Loco Sigilli N. Abbas Monasterii N. II. In libro Monasterii adnotabitur nomen Ordinati, & Episcopi Ordinantis, & dies, mensis, & annus, III. Si quis ex Professis permiserit se ordinari absque licentia Abbatis, & Congregationis Monachorum, negotium ejus ad Abbatem Generalem deferatur, qui illum ab exercitio Ordinis suspendat, aliisque poenis plectat. IV. In quolibet Monasterio clericis ab Abbate magister deputetur, qui eos doceat, & ipsi literas diligenter excolant, quarum ope Choro deservire valeant, & Sacerdotii onera digne ferre, ejusque munera pro dignitate exequi. V. In qualibet Provincia, si fieri potest, unum ex Monasteriis frequentioribus ab Abbate Generali ad excolenda studia designetur, in quo præter Magistrum Grammaticæ, sint etiam alii duo Magistri, alter Dialecticæ, & Philosophiæ, & alter Theologiæ, vel saltem unus Magister post peractam Grammaticæ, Dialecticæ, & Philosophiæ curriculum, Sacram Theologiam exponat, & Dogmaticam præsertim, atque Moralem, juxta methodum ab eodem Abbate Generali præscribendam. Præterea constituatur Præfectus studiorum, cujus cura esse debet, ut tum a Scholaribus, tum ab horum Magistris statutis ordo, & regula studiorum servetur: idemque præerit omnibus actibus literariis, & examinationibus Scholarium. Esti autem ad Abbatem Generalem spectat, tam Præfectum studiorum, quam Magistros prædictos deputare; in mortis tamen aut infirmitatis alicujus eorum casu, Congregatio Monachorum una cum Abbate illius Monasterii, alium in ejus locum subrogare poterit, donec Abbas Generalis consulatur, cujus erit spatium etiam annorum assignare, quo Grammaticæ, Philosophiæ & Sacrae Theologiæ studium perficiatur: distributionem quoque temporis, tam matutini, quam pomeridiani, & vacationes per hebdomadas, & annum; ita tamen, ut neque horarum Canonicarum, Sacrae Liturgiæ tempora, aliaque monastica exercitia a communi Regula, & Constitutionibus præscripta perturbentur, neque vires studentium, aut Magistrorum opprimantur. VI. Quolibet mense disputatio publica fiat, & bis in anno examen. Diebus autem Dominicis habeantur collationes, vel de Sacra Scriptura, vel de Casibus Conscientiæ, aut controversiis in Oriente vigentibus adversus Schismaticos, Hæreticos, & Infideles, juxta directionem Præfectorum studiorum. VII. Syriacam, & Arabicam linguam probe callere curabunt, ut Sacras Scripturas, & Patres, Doctoresque legere, atque interpretari valeant. VIII. Omnia ad studium necessaria subsidia

ab Abbate studentibus procurentur. Studentes vero curent, Primo, ut animi puritatem, & rectam in studiis intentionem habeant. Secundo, ut fervor studiorum non extinguat, aut minuat amorem solidarum virtutum. Tertio, ut iis facultatibus operam dent, eosque audiant Magistros, quos Abbas destinabit. Quarto, ut horas studio tam communi, quam privato attributas diligenter observent. Quinto, ut si Magistros studiorum causa convenire debent, horam certam ab Abbate destinatam habeant, extra quam illorum cellas sine peculiari facultate non adeant. IX. In nostra Congregatione nullus gradus, aut prerogativa Magistris, aliisve debetur; sed solum Abbati Generali, Hegumenis, & Abbatibus Provinciarum, atque Monasteriorum, donec in ea dignitate fuerint: postea Sacerdotibus profectis, juxta tempus professionis: deinde Clericis item profectis: ac postremo Laicis. Abbas tamen Generalis curabit pro laborum, & meritorum ratione tam Magistros, quam alios quoscumque Sacerdotes Monachos remunerari, eos vel Monasteriis praeficiendo, vel ab oneribus, quae junioribus imponi solent, eximendo. X. Nemo ex Monachis librum aliquem, aut tractatum, aut orationem, sive concionem scribat, nisi consulto Abbate, qui opus per se legat, aut alicui ex Magistris legendum committat. Illud autem in publicum prodire, aut typis imprimi non licebit, nisi prius ab Abbate Generali, & Episcopo, aut R^{mo} Domino Patriarcha probatum fuerit.

C A P. V.

De Sacerdotibus.

I. Quae de disciplina religiosa, & instituto nostro servanda omnibus proposita sunt, ea Sacerdotes pro ratione sui gradus sibi praecipue dicta exiliment, & observent. II. Divinum officium niantur attente, devote, & opportuno tempore recitare, & ad Chorum cum ceteris convenire statutis horis. Ceremonias Sacrae Liturgiae, aliarumque Ecclesiasticarum functionum accurate discant, & observent, sintque hac in re uniformes, Patriarchalem Ecclesiam sibi tanquam normam proponentes. Cantus etiam Ecclesiasticos calleant. Sic demum in Liturgia, divinisque Officiis celebrandis pronuntiationem, cantum, & quaecumque aliam exteriorem actionem moderentur, ut non minus aliorum aedificationi, quam propriae devotioni serviant. III. Curam Animarum nemo ex nostris suscipiat, neque in iis, quae Parochorum, aut Episcoporum juris sunt, se immisceat. Si quando autem ab Episcopo, aut Reverendissimo Domino Patriarcha jussus fuerit Abbas Monasterii, ut ipse, vel aliquis Monachorum in Monasterio, aut in vicinis seu remotis locis populum doceat, vel Confessiones audiat, aut alia quaecumque Sacramenta administret, ab eo facultatem in scriptis habere curet. IV. Nemo ad Confessiones nostrorum audiendas accedat, nisi ab Abbate deputatus, qui simul intelligat, quam facultatem ad hoc munus habeat. Saecularium vero nemo Confessiones audiat, nisi obtemperata Episcopi licentia. Perspectos autem unusquisque habeat casus reservatos tum R^{mo} Domino Patriarchae, & Episcopo, tum Abbati Generali. V. In casibus conscientiae, iisque praesertim, qui ad censuras, restitutiones, & casus reservatos pertinent, se se diligenter exerceant, earumque rerum compendia & brevem interrogandi methodum, & contra singulorum peccatorum species remedia salutaria, & sacris praesertim Canonibus, comparare studeant: collationesque de praedictis inter se diebus festis habeant. VI. Confessarii ita audiant poenitentes, ut mutuum aspectum fugiant. Quod si locus non erit hujusmodi, ut tabula Confessarium a Poenitente dividat, manu interposita inter faciem propriam, & Poenitentem, qui ad latus genua flectere debet, id praestabit. In audiendis

vero faminarum confessionibus, severos potius, quam familiares se exhibeant, ita tamen, ut paternam quaedam, & spiritualis gravitas in eis eluceat. Nemini autem petere, aut accipere quidquam liceat, sive ab iis, quorum confessiones audiverint, sive ab aliis, quod in pauperes distribuatur, vel alteri satisfactionis nomine restituatur, in seio & inconsulto Abbate. VII. Qui vocantur ad eos juvandos, qui morti vicini sunt, ea in promptu habeant, quae eo tempore ad salutem animarum usui esse possint. Caveant autem, ne quem sermonem de loco sepulturae in Coemeterio Monasterii eligendo, aut de haereditate, vel elemosyna Monachis relinquenda infirmo injiciant. VIII. Nemo ex nostris ad ullam Archipresbyteri, Periodote, aut Chorepiscopi dignitatem se promoveri sinat sed sacro Presbyteratus Ordine contenti sint omnes etiam Abbates. Si vero R^{mus} Dominus Patriarcha voluerit Abbates benedicere, eam benedictionem recipere poterunt.

C A P. VI.

De Monachis Laicis.

I. Intelligent omnes primum vocationis Monasticae finem esse inservire Divinae Majestati, & propriam salutem procurare, illudque ministerium obire, quod ex obedientia sibi commissum fuerit. Contenti ergo statu laicali, ad quem ipsos Abbas, & Monachorum Congregatio destinaverit, & in praescripto sibi ministerio sic vitam omnem exigant, ut sibi persuadeant se in ea re obsequium praestare Creatori, ob cujus amorem se, ma monasticum induerunt. II. Qui Syriace legere, & canere norunt, divina Officia in Choro statim horis cum ceteris persolvant. Qui vero Arabice tantum, horas diurnas, & nocturnas ad usum laicorum compositas legant. Qui autem legere nesciunt, certum precum, & Psalmorum numerum ab Abbate sibi praescriptum ad singulas horas memoriter recitare discant. Qua in re ministerii uniuscujusque ratio habebitur, ac praesertim eorum qui in laboriosis exercitationibus occupantur, quique vel prima luce Monasterio ad opus egrediuntur, vel usque ad vespeream regredi nequeunt: his enim horarum loco certas preces Abbas constituet privatim recitandas. Omnes tamen, qui legitima causa impediti non sunt, quotidie divinae Liturgiae interfint. III. Postquam sui officii ministeriis satisfecerint, si quid vacui temporis super fuerit, id totum in alias exercitationes spirituales, aut corporales impendant: ejusque rei causa Abbatem adhibent, ut ipsis voluntatem exquirant. IV. Curent peculiari studio, erga omnes Clericos, & praecipue in sacris Ordinibus existentes, respectum, humilitatemque exhibere, idque magis erga Sacerdotalem Ordinem, scientique, quod etiam si professi sint, in sacris tamen functionibus cedere debent Clericis etiam Novitiis Ecclesiastico habitu indutis. V. Quia tamen Patres nostri statu laicali, vel minoribus Ordinibus, aut Diaconatu tantum contenti, Deo servivisse, Fratribusque praefuisse noscuntur; ideo Monachos Laicos, vel Clericos, aut Diaconos scientia sufficienti praeditos, & regimini idoneos, non omnino ab officiis etiam insignibus excludimus, sed posse eos tam ab Abbate Generali, & Congregatione Hegumenorum, quam ab Abbate, & Congregatione Monachorum, atque etiam a Congregatione Generali eligi in Hegumenos, Oeconomos, Procuratores, & Consultores, & ad alias similes dignitates promoveri declaramus; hac tamen salva conditione, ut nunquam in Abbate Generalem, aut Abbatem Provinciae, sive Monasterii, qui Sacerdotes esse debent, eligantur. Qui autem eo, quem diximus, modo electus fuerit Hegumenus, intelligat sibi primum post Sacerdotes locum convenire extra Congregationes, in Congregationibus vero post Hegumenos Sacerdotes, & ante omnes alios etiam Sacerdotes. VI. Caveant

Monachi laici, ne quid sibi capiant, aut alii dent, commodent, mittant, aut quidquam huiusmodi faciant absque expressa licentia Abbatis, aut ejus, qui operi præest. VII. Librum nullum retinere, aut legere iis licebit sine Abbatis licentia, cujus prudentiæ erit eos illis legendos assignare, qui magis ad spirituales ipsorum profectum expedire videbuntur.

CAP. VII.

De ordine domestico, & de honestate extra Monasterium servanda.

I. In unoquoque Monasterio distributio horarum in tabella describatur, & in loco patente ponatur, in qua secundum anni tempora diligenter notentur horæ Chori, idest Vesperarum, Completorii, Nocturni, Matutini cum Tertia, & Sextæ atque Nonæ; item Hora Liturgiarum privatarum, & solemniarum. Item hora prandii, & cœnæ: denique hora operis manuum, seu ministeriorum, aut studii, & hora, qua Fratres cubitum eunt, usque ad signum, quo excitantur. II. Ab Abbate constituitur Monachus, sive Vicarius, sive alius quicumque, cujus officium erit tempore Orationi, & reliquis exercitiis assignato observare, num omnes iis vacent: item observare omnia, quæ ad honestatem, & decentiam externam, pertinent, Ecclesiæ, & Monasterium in locis publicis perlustrando, & si quid inconveniens deprehenderit, ad Abbatem referat. III. Ad mentem habeatur lectio. Silentium autem nunquam ab Abbate dispensetur. Si quem vero extraneum Ecclesiasticum, aut secularem contigerit ad Monasterium divertere, ipse Abbas solus, vel adhibito aliquo alio Monacho, pro illius viri dignitate, poterit simul cum illo cibum sumere, idque si fieri poterit, extra Refectorium: alioquin vel ante, vel postquam Monachi in Refectorio cibum sumpserint. IV. Cum Monachus de Monasterio exire non debeat, nisi loco adhibito, quem sibi Abbas assignaverit, advertat Abbas, ut sic focios accommodet, ne focii graves sint, aut molesti, neque nimis familiares, aut suspecti. V. Nisi necessitas coegerit (quæ tamen ab Abbate erit cognoscenda, & probanda) Monachi, ad ministeria, sive ad studium intra Monasterium addicti, de Monasterio egredi non permittantur, nisi bis in hebdomada, & cum interpolatione dierum, peractisque prius ministeriis necessariis: idque ita ab Abbate per turnum distribuat, ut & disciplina Regularis in Monasterio nihil detrimenti capiat, & omnibus per hebdomadam Monachis facultas exeundi e Monasterio æqualiter detur. Diebus autem Dominicis, & festis majoribus nemo possit veniam exeundi obtinere, nisi celebratis prius Divinis Officiis, aut eo dumtaxat temporis spatio, quod a Divinis Officiis vacuum est. VI. E Monasterio egressi, honestatem & modestiam incessu, manibus, colloquio, oculis exhibeant: loca remotiora, & Ecclesias minus frequentes adeant: personas, vias, ædes, officinas suspectas, aut infames divitent: cum secularibus non tantum familiaritatis habeant, ut vel secreta Monasterii iis revelent, vel ex frequenti eorum conversatione a Monastica disciplina relaxentur: multoque magis a familiarum colloquio ablineant, neque eas invitant, aut ad illas scribant, nisi in magna necessitate, aut cum spe magni profectus spiritualis, & consulto expresse Abbate. VII. Non permittat Abbas, ut Monachi munuscula offerant Magistratibus, aut eorum aulas frequentent, aut amicitias quocunque modo ambiant: præsertim si deprehenderit eos hac via ad Ecclesiasticam Dignitatem, vel in Religionis gradum proripere. Si quem vero hujus ambitus reum invenerit, graviter puniat, & ad Abbatem Generalem deferat. Idem de Abbate dicendum, si præter consuetas, & necessarias Magnatum visitationes, munerumque obla-

tionēs, vel quid novum introducere tentaverit, vel ipse Magnatum amicitias plus æquo captare deprehensus fuerit.

CAP. VIII.

De fundatione Monasteriorum: & receptione Hospitum: deque vitanda Monachorum vagatione.

I. Nullum Monasterium, nisi accedente consensu, & benedictione Episcopi, & Reverendissimi Domini Patriarchæ, & de licentia Abbatis Generalis, atque Hegumenorum Nobis a fundatoribus, aut patronis oblatum, accipere debemus, vel de novo fundare possumus. Quisquis vero Abbas, sive propria, sive Congregationis etiam Monachorum auctoritate id fecerit, poenæ gravioris culpæ subiaceat in Religione, si licentia tantum Abbatis Generalis, & Hegumenorum defuerit, & puniatur etiam ab Episcopo, & Reverendissimo Domino Patriarcha, si absque horum consensu id factum fuerit: Omnesque Monachi Abbati consentientes, eidem poenæ subiaceant, & actus monastici ibidem facti, ut Novitiorum admissio, ac professio, irriti, & inanes declarantur. II. Illud vero solum Monasterium fundare, vel accipere ut supra, nobis licet, in quo monastica disciplina observari possit, sufficiens Monachorum numerus ali: idque vel ex annuis redditibus Monasterio legatis, vel ex terræ fundo, de quo ex labore manuum vivere possunt. III. Omne Monasterium, quod Monachi nostræ Congregationis inhabitant, honesta clausura muniatur. Sic autem sit clausum, ut mulieribus cujuscunque dignitatis, aut Ordinis nulla ratione pateat. IV. Extra ipsius Monasterii clausuram, vel in loco intra Monasterium ad id destinato, Hospitium erigatur, in quo Hospites ad nos divertentes accipi possint: Et mulieres quidem in loco valde remoto, ac prorsus separato a viris, & a Monasterio. Neque Abbas, neque Congregatio Monachorum potest alicui vel Ecclesiastico, vel Seculari Cellam in ipso Monasterio vel ad breve tempus assignare, nisi in Hospitio locus omnino defuerit, aut personæ accipiendæ minime convenerit, ut cum Episcopus, aut Rēmus Dominus Patriarcha ad nos divertit. V. Nulli Abbati, aut Oeconomo licebit Monasterium ære alieno gravare absque inevitabili necessitate: nec vendere, aut commutare, vel quovis modo alienare possessiones, fundos, aut annuos census Monasterio donatos, aut acquisitos, sub poenâ depositionis ab Officio, & inhabilitationis tam Abbatis, quam Oeconomi, & Monachorum, si assensum ad hoc præbuerint: nisi obtenta prius facultate ab iis, ad quos spectat, & consensu Abbatis Generalis. VI. Pecuniæ exactæ de redditibus Monasterii, aut a benefactoribus Monasterio donatæ, non retineantur in manu cujuscunque, sed in arca statim reponantur sub duplici clave, quarum una sit poenæ Abbatem, & altera poenæ Oeconomum. Item instrumenta fundorum Monasterii, vel rerum donatarum, Testamentorum clausulæ, aut alia quæcunque documenta ad res temporales Monasterii spectantia, in publica forma redacta, in Arca vel in Archivio communi reponantur sub duplici clave, ut supra. VII. Quæcunque Monacho professio donatur, sive ex hæreditate proveniunt, tam mobilia, quam immobilia, omnia Monasterio statim, & sine dilatione applicentur: usus tamen aliquarum rerum, ut librorum, ei concedi poterit ex licentia Abbatis, ita tamen, ut ex eo ulu paupertas religiosa non laedatur, neque murmuratio, aut æmulatio in ceteris Fratribus oriatur. VIII. Inventarium bonorum tam mobilium, quam immobilium in omnibus Monasteriis fideliter, & accurate descriptum in Archivio conservetur, & unum illius exemplar ad Abbatem Generalem mittatur. Item habeatur

Inventarium onerum sive obligationum erga Fundatores, & Benefactores, tam Vivos, quam Defunctos, quibus Abbas satisfieri diligenter curet. IX. Monasteria nostra ita sint invicem conjuncta, ut Monachi possint, Abbatis Generalis arbitrio, ex uno in alterum libere transferri, & ubicumque is voluerit, ad tempus, vel perpetuo collocari. Ejus tamen prudentiæ erit, ut non temere Monachos sic transferat, sed habita ratione necessitatis Monachorum, & Monasteriorum, & consultis prius, si fieri poterit, aut expedire judicaverit, Abbatibus, qui debent ipsum de statu suorum Monachorum, ac Monasteriorum certiores facere. Bona vero mobilia, aut immobilia unius Monasterii ad alterum nequaquam transferantur; maxime si a Fundatoribus ea fuerint certo loco assignata: sed quæ Monachorum labore, vel ex hereditate Consanguineorum, aut donatione amicorum cuiquam eorum facta, ad Monasterii reditus accesserint, iis poterit Abbas Generalis necessitatibus Monasteriorum indigentium prudenter subvenire; sic tamen, ut Abbates occasionem inde non arripiant, Monasteria sua negligenter administrandi. X. Si Abbas experimento compererit, quemquam suorum Monachorum, vel Cœli inclementiam ferre non posse, vel alia quacunque de causa communitati expedire, ut inde discedat, & ad aliud Monasterium proficiatur; de consilio Congregationis Monachorum Abbatem Generalem admoveat, qui illum pro sua prudentia ad aliud Monasterium migrare jubebit. Si vero in longinqua regione fuerint, ita ut Abbas Generalis consuli tempore opportuno nequiverit; tunc Abbas de consensu Congregationis Monachorum mittere poterit Monachum cum literis ad Abbatem Generalem, qui illum in quodcumque voluerit Monasterium transferet. Sive autem ob infirmitatem, sive ob pravos mores dimissus fuerit Monachus, omnia quæ ad iter necessaria erunt, magna charitatis significatione subministrantur ab eo Monasterio, unde dimittitur. Si vero in commodum, & utilitatem alterius Monasterii mittitur; illius sumptibus & expensis mittitur. Caveant tamen frequentes Monachorum translationes, ne Monasteriis oneris sint; nec illas sine necessitate fieri permittant. XI. Quemadmodum nulli Monachorum licet recedere de Monasterio, in quo per Abbatem Generalem collocatus est, ita nulli Abbatum fas erit adventientem Monachum recipere, nisi licentia proprii Abbatis Generalis in scriptis obtenta: alioquin tam qui recipit, quam qui recipitur, poenam Monachorum vagorum subeant, arbitrio Abbatis Generalis. Si quis vero Monachus a proprio Abbate, vel a Fratribus ejus Monasterii, in quo versatur, se injuriam, aut persecutionem pati affirmaverit, volueritque Abbatem Generalem adire; non idcirco ei licebit inconsulto eodem Abbate Generali, aut saltem Abbate, & Congregatione Monachorum sui Monasterii annuente, e Monasterio proficisci; sed debet ad ipsum Abbatem Generalem scribere, & licentiam ab illo primum obtinere: alias ab eodem Abbate Generali tanquam vagus puniatur. XII. Nullus, etiam si Abbas fuerit, possit ire extra suam Provinciam quocunque titulo, vel prætextu, neque ad parentes, consanguineos, vel affines; neque ullam peregrinationem etiam sacram suscipere, absque speciali licentia Abbatis Generalis: neque ex uno Monasterio ad aliud se transferre etiam pro rebus proprii Monasterii absque consensu Congregationis Monachorum; nisi Monasterium, ad quod se confert, adeo vicinum sit, ut uno die ire ad illud, & redire ad proprium Monasterium valeat. Si quis Abbas huic constitutioni contraverit, ab Abbate Generali puniatur. Ceteri vero Monachi non Abbates, qui sine licentia Abbatum suorum de uno Monasterio in aliud pergunt, vel peregrinationem suscipiunt, in Monasterio includatur arbitrio Abbatis,

qui jejunium insuper illis ad tempus præscribat. XIII. Nuli tam Monachorum, quam Abbatum licebit ostium, aut per pagos, sive per Ecclesias mendicare. Si tamen aliqua necessitas urgens fuerit aliquid petendum ab aliqua persona, id fiat Religiose, & modeste per Monachos ab Abbate designatos. Si vero per pagos, vel civitates propter gravem Monasterii necessitatem mendicandum fuerit, id non fiat, nisi licentia ab Episcopo, & Rmo Domino Patriarcha in scriptis habenda.

CAP. IX.

De subjectione erga Prælatos.

I. Cum nosser Ordo in medio Nationum Hæreticarum, & Infidelium versetur, atque ab Universalis Ecclesiæ Capite marium terrarumque spatiis disjunctus sit; diligentissime curent Abbates Generalis, Hegumeni, & Abbates Monasteriorum, atque Provinciarum, eorumque Vicarii, ne aut ex locorum distantia, aut proximarum Gentium consuetudine charitas, atque devotio Monachorum erga S. Petri Apostolorum Principis Cathedralam, & Romanos Pontifices quoquo modo refrigeret; quin sedulo fatagant, ut omnes Monachi intelligent obedientiam, & obsequium erga Sedem Apostolicam Romanam esse velut nostræ Religionis fundamentum, & characterem, quo a ceteris Orientis Nationibus Syri Maronitæ se discerni voluerunt. Pretiosissimum itaque hoc majorem nostrorum depositum custodire summopere nitantur, & omni ope contendant, ut tum opere tales se esse palam & publice fateantur, quales eos esse oportet, qui officii sui, & Beneficiorum ab Ecclesia Romana acceptorum haudquaquam immores sunt. Et quoniam Divino mandato jubemur proximi etiam nostri salutem curare, diligentissime studeant, antiquorum nostrorum Patrum, ac præsertim Monachorum S. Maronis, qui pro Catholica Religione strenue decertarunt, vestigiis inherendo, occasiones captare ad Orthodoxæ Fidei propagationem, & ad profectum nationum ab Ecclesia Catholica dissidentium, inter quas versantur: neve earundem desperent, aut negligant conversionem; sed cum omni charitate & patientia, Divino adjutorio freti, procurare illam opportune, importune, arguendo, increpando, obsecrando nitantur. II. Honorent quoque post Summos Romanos Pontifices matrem suam Antiochenam Ecclesiam, & Rmum Dominum Patriarcham toti Nationi, Ordinique nostro ab eadem Romana Ecclesia præpositum, cui tanquam Patri, peculiari affectu & devotione addicti sint, ejusque decretis, & constitutionibus omnibus quæ Fidei Catholicæ, aut Romanis Pontificibus non adversantur, pareant, & obtemperant. Nomen quoque ejus post Romanum Pontificem, tam in sacra Liturgia, quam in Divinis Officiis de more commemorent. In rebus dubiis & gravibus, quæ Ordinem nostrum concernunt, illum consulant. Antequam Congregatio Generalis fiat, ejus benedictio ab Abbate Generali petatur; postquam facta est, electi Abbas Generalis, & Hegumeni ipsum adeant, benedictionem accepturi. Si opera nostra in rebus Ecclesiasticis, ad Sedem Patriarchalem Antiochenam spectantibus, uti voluerit, paratos se exhibeant. Nullum cum ipso, aut reliquis Prælati diffidum habeant, neque rebus ad ejus, sive Prælatorum auctoritatem pertinentibus se immisceant; sed meminerint se illius, & Prælatorum, in quorum Diocesis versantur, obsequentissimos filios esse. Si quis huic Regulæ quoquo modo contravenisse compertus fuerit, severissime puniatur. Post Rmum Patriarcham, Episcopo loci debitum honorem, & obsequium deferant, ejus quoque nomen in sacris Diptychis recitantes. Sacramenta exteris non administrent, neque concionem ad illos habeant, aut catecheses faciant, aut nullum ministerium sacrum

publicum obeant ad populum, sine expressa ejus licentia. IV. Episcopos, Chorepiscopos, Archiepresbyteros, & Parochos, omnesque tam Rini Domini Patriarchæ, quam Episcopi Ordinarii Ecclesiasticos Ministros, quo par est honore, prosequantur. In eorum officiis se ne immisceant, neve sacram ullam functionem cum secularibus, vel erga seculares exercent, nisi jussu Episcopi, & beneplacito Parochorum. Curam animarum perpetuam Monachi ne gerant, neque etiam ad tempus Civitatis, sine licentia Rini Domini Patriarchæ, & Episcopi Ordinarii: in pagis vero, ac præsertim in locis Monasterio contiguis, possunt, si Episcopus voluerit, ad tempus supplere absentiam, vel defectum Parochorum, Sacramenta necessaria administrando, concionando, & catecheses faciendo. V. Quomodo autem Monachi cum Principibus, & Potestatibus sæculi se gerere debeant, monet Apostolus, inquit: *Omnis anima Potestatibus sublimioribus subdita sit, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam; nec tantum bonis, & modestis, sed etiam dyabolis. Reddere autem jubemur omnibus debita, cui tributum, tributum: cui velligal, velligal: cui timorem, timorem: cui honorem, honorem.* Si quem igitur Principum secularium contigerit ad nostra Monasteria divertere, maxime si Fidelis fuerit, omni honore illum prosequantur. In negotiis tamen Magnum nequaquam se ingerant: *Nemo enim militans Deo, implicat se negotiis secularibus:* neque eorum aulas frequentent, aut amicitias ambiant; multoque minus eorum opera, aut patrocinio adversus Ecclesiasticas Potestates utantur: Si quid vero cum illis circa bona temporalia Monasteriorum agendum, aut transigendum erit, id ab Abbate, aut Oeconomis fiat, ut Religiosæ humilitatis nunquam obliviscatur. Curent denique, quantum fieri poterit, ut Monasteriorum fundi, possessionesque a tributis, & velligalibus immunes sint.

CAP. X.

De iis, quæ observari debent in exigenda ob Abbatibus, & reddenda a Monachis ratione conscientie.

I. Cum hujus Regulæ finis sit spirituale auxilium Monachorum, Abbas summopere caveat, ne vitio suo eadem Fratibus gravis, & intoleranda fiat; atque ab ejus observatione paulatim avertantur, cum magno suarum animarum, atque Ordinis detrimento. In hoc proinde casu se Patrem exhibeat, adeo ut Monachus ad ipsum cum filiali fiducia recurrere assuescat. II. Non est cogendus Monachus, ut conscientiam suam Abbati aperiat in iis rebus, de quibus confessus est, aut confiteri debet apud Sacerdotem. Omnia autem, quæ Abbati in hac materia revelantur, intelligat ea sibi sub secreto naturali dicta; quod tamen de iis domtaxat intelligendum est, quæ quis de se ipso, suisque defectibus, aut tentationibus Abbati aperit: quæ enim de aliis Monachis denunciat, ea sub secretum non cadunt, nisi quoad personam denunciantis. III. Hoc secretum Abbas cautissime servet, nec faciat quidquam ex notitia inde habita, quoad res denunciantis, nisi expressam ab eodem habuerit facultatem. Si quis vero hujus secreti fidem quovis modo fregisse convictus fuerit, denunciatur Abbati Generali, qui delinquentem severe puniet. Hinc Abbas, vel Præfectus rerum spiritualium sataget, ut Fratres intelligant poenas impositas fractioni prædicti sigilli, ut inde metum omnem deponant, & ad usum hujus praxis promptiores reddantur. IV. In domesticis exhortationibus ab Abbate inculcetur tam sanctus, & laudabilis mos a SS. Patribus nostris inductus, & Alumnis suis maxime commendatus. Item ejus necessitas, & utilitas, non solum ad privatum, sed etiam ad commune bonum spirituale ostendatur. V. Unusquisque igitur magna

cum puritate sub sigillo secreti naturalis, aut quacunque ratione ei placuerit, totam animam suam Abbati manifestam faciat, aperiendo defectus suos, eos præsertim, quibus magis gravatur. Quos vero in Fratibus suis deprehenderit defectus, eidem Abbati revelet, ut congruum remedium aptare possit. VI. Capita autem, quibus conscientie propriæ ratio reddenda erit, hæc fere sunt: ex quibus cum ea retulerit, quæ ad plenam sui manifestationem dicenda putaverit, petat ab Abbate, ut seipsum interrogando juret, ac supplicat, si quid esse judicet, quod ad majorem ipsius Monachi prædictum opportunum esse videatur. Primo, an vivat contentus juxta suam vocationem, & quomodo se habeat circa vota substantialia Religionis. Secundo, an sentiat aliquas animi perturbationes, molestias, & de facilitate, seu difficultate, & modo eis resistendi & ad quos affectus vel peccata sit magis propensus, & incitatus, & quomodo observet quæ ex Constitutionibus, & Regulis tum communibus, tum Officii sui ad ipsum pertinent. Tertio, quomodo rebus spiritualibus sit affectus: quarum virtutum studio præcipue intentus quantum temporis orationi tribuat, & num vocali, an potius mentali juret. Num in exercitio rerum spiritualium consolationem habeat, an vero contra, desolationem, & vagationem mentis patiat. De fructu, quem ex Sacra Communione, & Confessione, & aliis exercitiis spiritualibus percipiat. De mortificationibus, poenitentis, & aliis, quæ faciunt ad spiritus prædictum, & in specie de præparatione ad injurias, & alia molesta æquo animo ferenda. Quarto, de Fratibus, & quomodo ex eorum conversatione proficiat in Domino; & an alicui sit plus familiaris, quam aliis; an aversionem animi sentiat ab aliquo, & an offensus sit in aliquo, a quopiam, & quomodo sit affectus erga omnes. Quinto, num post ultimam rationem conscientie, quam reddidit, majorem, aut minorem fructum fecerit. VII. Quod Monachus cum Abbate, idem præstare debet Abbas cum aliquo ex Monachis circa rationem conscientie propriæ reddendam.

CAP. XI.

De Renovatione Votorum.

I. Ut firmitus monastica disciplina retineatur, Monachi nostri in die festo S. Patris Antonii die 17. mensis Januarii vota solennia quolibet anno renovent hoc modo. II. In Congregatione Monachorum una hebdomada ante festum S. Patris nostri Antonii Abbas moneat omnes Religiosos de futura Votorum renovatione, ut unusquisque se præparet ad Confessionem Sacramentalem in pervigilio festi, vel ipso die faciendam: ubi Communionem Fratrum, ac Liturgia absoluta, congregentur omnes in locum a secularibus separatam, in quo Abbas faciat brevem adhortationem de votis mox renovandis: deinde cantatis Litanis B.V.M., & recitatis secreto Oratione Dominica, & Salutatione Angelica, ipse Abbas flexis genibus coram Altari legat clara voce sequentem formulam. Ego NN. renovo meam professionem monasticam, & promitto Deo Omnipotenti, Beatissimæ Virgini Mariæ, Sancto Patri nostro Antonio, & Reverendiss. meo Abbati Generali N.N. ejusque Successoribus, obedientiam, paupertatem, & castitatem usque ad mortem, juxta Regulam, & Constitutiones nostras. Item promitto me nullam dignitatem sive in Ordine nostro Monastico, sive extra, ambiturum, vel postulaturum per me ipsum, aut per alios, seu acceptaturum, nisi jussu Superiorum. Si sit Abbas Generalis, omittat ea verba, & Reverendiss. meo Abbati Generali, ejusque Successoribus, & eorum loco dicat, & Reverendiss. Abbati Generali pro tempore existentis. Tum surgens Abbas ad laus dexterum Alta-

ris sedeat. Mox alii Monachi iuxta antiquitatem suam in professione eandem formam renovationis Votorum ex chartula, sive libro in manibus Abbatis existente, genuflexi ante ipsum Abbatem proferant. Quibus finitis, surgat Abbas, & omnibus aliis genuflexis faciat absolutionem, dicens: Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & condonet peccata vestra, & perducatur vos ad vitam æternam. Respondent: Amen. Abbas: Benedicat vos Omnipotens Deus: Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus. Respondent: Amen.

C A P. XII.

De Monachis infirmis, & decedentibus.

I. Cum Monachus graviter aegrotare cœperit statim confiteatur Abbati, vel Confessario ab eodem deputato, & sacra Communione reficiatur, servata ad hoc hora magis conveniente, antequam cibum capiat, nisi infirmitas nimium urgeret. Nec ultra unum a gravi infirmitate diem Confessio differri poterit, & si fieri potest, etiam Communione: & statim præsentibus duobus, vel tribus Monachis debet infirmus Abbati, vel Oeconomo revelare bona omnia, quorum usum habuit, nec in Inventario descripta sunt. Alioquin si monitus ab Abbate, omnia, quæ supra dicta sunt, facere detrectaverit, atque illum mori contigerit, Ecclesiastica sepultura privetur, & suffragiis divinis. Si vero temporalium bonorum administrationem habuerit, postquam cœperit graviter aegrotare, & maxime si nulla sit spes salutis, Abbas duobus, aut tribus testibus Monachis omnia illius repositoria visitet, & faciat debitum Inventarium. Sique necessitas postulaverit, ejus ministerium alteri tradat, donec infirmus convalescat, vel moristor. Idem de Abbate infirmo dicendum, sive Abbas Monasterii sit, sive Hugumenus, sive etiam Abbas Generalis. Quæcumque autem in cella Monachi post ejus obitum reperta fuerint, Monasterio applicentur. II. Diligens cura infirmorum habeatur, eisque secundum infirmitatis indigentiam, & secundum Medicorum consilium provideatur de omnibus necessariis. Et aliquis Religiosus, ac pius Monachus non aliunde occupatus eis specialiter assignetur, qui sciat, possit, & debeat ministrare. Cumque horas Canonicas gravati morbo per se ipsos recitare non possint, tunc, si sustinere possunt, dicantur coram eis ab aliquo. III. In quolibet Monasterio, ubi commode fieri poterit, segregetur locus pro infirmis, etiam cum Oratorio: ubi singulis diebus Missa celebretur, si quis sit infirmus, qui eam audire possit. IV. Item in Ecclesia Monasterii decenter, & honeste conservetur sacrosancta Eucharistia pro Monachis, & familiaribus nostris, in casu necessitatis eis porrigenda. V. Item Oleo benedicto infirmum ungat Abbas, vel ejus Vicarius, juxta Ritum Sacre Lampadis, sive Extremae Unctionis: & habeantur in quolibet Monasterio libri Rituales, tam pro Eucharistia administratione, quam pro Extrema Unctione, & pro commendatione Animæ, & Exerutiis. VI. Nullus Monachus permittatur uti scientia Medicinæ tam pro Monachis, quam pro Sæcularibus, nisi dispensationem a legitimis Superioribus habeat, idque sine periculo, & sine mercede, sed ex sola charitate faciat. VII. Abbas Monasterii obitum cujusque Monachi in suo Monasterio decedentis sine dilatione Abbati Generali, & Abbatibus ceterorum Monasteriorum denunciet per epistolam encyclicam, ut pro mortuo fiant suffragia; nempe in Monasterio, in quo Monachus obierit, fiant exequia more solito, & Missa solemnis, & unusquisque Sacerdos dicat ter Plalterium Orationum Dominicarum, & Salutationum Angelicarum; item dicatur pro eo Missa solemnis in die Quadragesimo obitus, & in Anniversario. In reliquis vero Monasteriis una Missa dicatur a quolibet Sacerdote, & unum Plalte-

rium Orationum Dominicarum, & Salutationum Angelicarum a non Sacerdote. Pro Abbate vero Generali, & unoquoque ex quatuor Hegumenis idem fiat in toto Ordine, quod fit in Monasterio, in quo Monachus moritur; idque intelligendum est de illis etiam, qui aliquando munere Abbatis Generalis, & Hegumenorum functi sunt, etiam si tales non fuerint, cum mortui sunt. Hunc autem Missarum, & Orationum numerum, quem supra expressimus, augere, vel diminuire poterit Congregatio Generalis pro majori, vel minori Monachorum numero. VIII. Audita morte Summi Romani Pontificis, vel Reverendissimi Domini Patriarchæ nostri, fiant Exequia solemnes in singulis Monasteriis, & unusquisque Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos centum Patrum nostrorum, & Ave Maria, quod est integrum Plalterium precum. Idem fiat pro Episcopo in Monasteriis, quæ in ejus Dioecesi sunt, & pro benefactoribus insignibus in Monasterio, cui benefecerunt. IX. In omnibus Cœmeteriis nostris Monachi a sæcularibus semoti sepeliuntur in habitu, quem gessere, sive Professorum, vel Novitiorum. X. Bis in anno fiat Commemoratio pro omnibus Monachis defunctis nostri Ordinis: bis quoque pro parentibus, affinis, & amicis Monachorum, & pro omnibus, qui in Cœmeteriis nostri Ordinis sepulti sunt, & bis pro benefactoribus, & pro illis, qui literas Fraternitatis Ordinis nostri habuerunt. Semel scilicet mense Novembris, & semel ante initium Jejunii Quadragesimalis. In utraque Commemoratione dicatur in unoquoque Monasterio Missa solemnis, & quilibet Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos Plalterium precum.

C A P. XIII.

De Eremitis, & Inclusis.

I. Quoniam Patres nostri non modo Cœnobiticam vitam, sed etiam Eremiticam coluere, nobisque tradidere: ideo velligis eorum inherentes, decernimus, fas esse unicuique Monacho Professo, post exactum tamen a professione Monastica quinquennium, & petita prius, obtentaque ab Abbate licentia, in Cellam a communi aliorum Monachorum consortio semotam, claustrum tamen munitam, secedere ad tempus, vel in perpetuum prout ipsi Abbati, & Congregationi Monachorum visum fuerit, ubi orationi, & spiritualibus exercitationibus vacet. Et si firmo corpore fuerit agellus ei colendus tradatur, vel illud manuum opus exerceat, quod utile fuerit, & conveniens. Probet autem Abbas spiritum Monachi, antequam illi dictam licentiam concedat, ne quid diabolicæ fraudis in hujusmodi secessu subrepat. II. Minus, quam duo, non sint apud Monasterium Eremitæ: ique in duabus cellis separatis: neque plus, quam tres in totidem cellis. Quod si Monasterium frequens sit, & voluerint plures, quam tres Monachi vitam Eremiticam colere, tunc bini bini Eremitæ separatim ab aliis in sua quisque cella manebunt, & alter alteri eremita ministrabit in rebus spiritualibus, & temporalibus, eadem omnino ratione, quæ a Regula, & Constitutionibus præscribitur Cœnobitis erga Socios. Idque, si ambo, vel unus eorum Sacerdos fuerit: nam sacram Liturgiam, & Sacramenta Confessionis, & Communionis eodem modo in Oratorio privato frequentabunt, quo frequentantur a Monachis in Ecclesia Monasterii. Si vero ambo non Sacerdotes fuerint, id præstare debebunt in Ecclesia Monasterii, ad quam pro rebus spiritualibus convenient certis horis, certisque diebus, tum ad cellas suas abibunt. In Festo autem Paschatis Resurrectionis, & in Festo Nativitatis Domini debent omnes Eremitæ tam Sacerdotes, quam non Sacerdotes, ad Ecclesiam Monasterii accedere, ibique Divinum Officium cum Monachis celebrare, & Missam dicere, vel audire: tum si voluerint, poterunt

in com-

in communi Refectorio cibum sumere: alioquin peractis Divinis Officiis, & salutato Altare, in cellas suas pergant. III. Curet Abbas Monasterii, quæ circa illos aguntur perfecta habere, & invigilet ne prætextu eremiticæ vitæ otio se dent, aut aliud faciant, quam quod hujusmodi Institutum postulat. Assignet præterea unum ex Monasterio, qui temporibus suis victum, potum, vestitum, & omnia necessaria Inclufis, sive Eremitis subministrat. IV. Semel in anno per decem, aut octo dies tenentur Monachi omnes in cellas suas a communi aliorum consortio secedere, & spiritualibus exercitationibus vacare: idque sive ante Nativitatem Domini, sive ante Dominicam Palmarum. Provideat autem Abbas ut secessus hujusmodi inter Monachos sic distribuatur, ut nullum vitæ communi, aut necessariis Monasterii ministeriis detrimentum inferatur.

CAP. XIV. De Monialibus.

I. Monialium curam O do noster non suscipiat, nisi de consensu Rm̃i Domini Patriarchæ, & Episcopi Diocesani in scriptis habendo; eoque habito, regimen earum ad Abbatem Generalem immediate pertinebit, qui illarum post Reverendiss. D. Patriarcham, & Episcopum Visitator Ordinarius erit, & Gubernator, & Director, & ad eum spectabit eis providere de Patribus Spiritualibus, seu Confessariis, tam ordinariis, quam extraordinariis: & ipse etiam poterit earum Confessiones per se ipsum audire, si voluerit, & Visitatorem aliquem ex Monachis nostræ Congregationis substituere, si impeditus fuerit. II. Si plura fuerint Monialium Monasteria, nullam ab invicem dependentiam habebunt, nec unius Abbatissæ alteri præesse poterit, sed unumquodque a sua Abbatissa administrabitur, & omnibus Abbatissis præerit Abbas Generalis, ut modo dictum est. Poterunt tamen Moniales ex uno Monasterio in aliud ob urgentem necessitatem transferri, modo adit consensus duarum saltem partium Monialium, ad quas transfertur, & Episcopi illius loci. III. Nulla Virgo a parentibus, aut aliis coacta, vel seducta, recipiatur in Monasterio: nullaque habitu Monialium induatur, absque licentia Abbatis Generalis, & nisi ex consensu seu suffragiis plusquam medietatis Monialium. Habeat autem eas omnes respectivæ conditiones, quæ in Novitiis Monachis juxta Constitutiones nostras requiruntur: sitque sexdecim annos nata, cum Novitium incipit, necque annum ætatis quadragesimum quintum excedat. Proferri autem non poterit ante completum biennium Novitiatus. Si qua vero Novitia in ætate legitima constituta, probationis anno nondum expleto, ob infirmitatem ab hoc sæculo migratura, pro consolatione animæ suæ ad habitum Professarum admitti desideraverit, coram Abbatissa, & Monialibus ab Abbate Generali, vel ex ejus commissione ab aliquo Sacerdote Monacho admitti poterit ad professionem faciendam. IV. Non multiplicentur Novitiæ, vel Moniales ultra numerum earum, quæ ex redditibus propriis Monasterii, vel ex consuetis elemosynis commode possint sustentari. Nihil vero pro earum receptione in Novitiatu vel professione a Monasterio exigatur, excepto vestitu Novitiarum. Et quando vestiendæ erunt habitu Novitiarum, vel habitu Professarum, id fiat in Ecclesia Monasterii coram Abbatissa, & Monialibus in manibus Abbatis Generalis, prævio consensu Episcopi, vel in manibus ipsius Episcopi, monito prius Abbate Generali. V. Velum consecrationis nulli Monialium detur, nisi ab Episcopo; idque Virginibus quidem anno ætatis quadragesimo; Viduis vero anno sexagesimo: nec nisi expletis saltem quinque annis post emissam professionem. Sic autem velatæ, reliquis non velatis, excepta Abbatissa, præcedant, & veli forma distinguantur. VI. In electione Abbatissæ,

omniumque Officialium, Moniales professæ, quæ duos integros post professionem annos in Monasterio egerunt, suffragia ferant coram Abbate Generali, vel ejus Substituto, & coram eo, cui de jure competit. Et quoad ætatem eligendæ, servetur dispositio juris Canonici: eaque debet esse, quæ annos saltem quinque post emissam professionem in Monasterio laudabiliter vixerit. Reliquæ vero Officiales post exactum a professione biennium, omnium officiorum capaces sunt. VII. Nulla Abbatissa, vel Officialis ultra triennium in eadem Dignitate, vel Officio manere potest, aut confirmari, nisi a Dignitate, vel Officio per integrum triennium vacaverit, nisi necessitas ad petendam dispensationem a Rm̃o Domino Patriarcha coegerit. Nullaque Monialis succedere poterit in eodem Officio alteri Sorori germanæ; neque in electionibus Officiorum præter duas Sorores tertia, vel quarta suffragium habere potest. VII. Moniales omnes vitam communem servant, omni vitio proprietatis poenitus ablato. Curet proinde Abbatissa, ut omnibus de necessario victu, vestitu, ceterisque æqualiter, & sine ulla distinctione provideatur. IX. Quoad Orationem vocalem, & mentalem, & Sacramenta Confessionis, & Communionis, & quoad Missam audiendam, rationem reddendæ conscientie, silentium, lectionem ad mensam, & ceteras Regulas, sive Constitutiones omnia observentur a Monialibus, quæ Monachis præscripta sunt. Debent enim in Choro temporibus suis horas Canonicas cantare, Abbatissa, seu Vicaria præsentante. Orationi mentali per semihoram in die vacare. Peccata sua Sacerdoti designato semel quavis hebdomada confiteri. Eucharistiam diebus Dominicis, & festis suscipere. Missam quotidie audire. Feria sexta, & quarta post Vespertinum Officium in cellam suam secedentes, manibus in Crucis figuram extensis Psalmum *Miserere* quinquies recitare. Non tamen Abbatissæ, sed Sacerdoti Confessario rationem conscientie suæ reddere; idque satis erit, si semel in hebdomada fiat. Silentium in Ecclesia, in Mensa, & a Completorio ad Tertiam horam diei sequentis diligenter observare. In communi mensa lectionem libri spiritualis recitare. Omnes denique Regulas, & Constitutiones observare, quæ earum sexui, & statui non repugnant. X. Operi quoque manuum assuescant, quod nimirum Monasterio, & Sororibus utile sit. Officia autem pro Monialium viribus Abbatissa, & Sorores in electione Officialium sic distribuunt, ut quæ nimium laboriosa sunt, ter, vel quater in anno mutare possint, & debeant: alioquin Abbas Generalis, si quæ oriantur contentiones, vel murmuraciones inter Sorores de gravaminibus Officiorum, auctoritate sua providere poterit, omniaque Officia, præter Abbatissæ solius Dignitatem, mutare. Abbatissam autem neque Sorores omnes, neque Abbas Generalis ante expletum triennium deponere poterit absque Episcopi, aut Rm̃i Domini Patriarchæ licentia. XI. Confessarius Monialium eligatur ab Abbate Generali, qui sit Sacerdos gravis, bonæ famæ, & provectæ ætatis; nec audeat ingredi earum Monasterium, nisi urgente necessitate, & ob gravem alicujus infirmitatem, & nunquam solus, sed cum socio viro probo, & maturæ ætatis, qui ab ejus latere non recedat, ita ut semper alter ab altero videatur; nec ingrediatur, nisi cum stola super habitum Monasticum: nec aliquam Monialem visitet, aut alloquatur; sed ab Abbatissa, vel ejus Vicaria, una cum duabus aliis Monialibus ducatur cum Socio ad cellam ejus, quæ peccata sua confiteri, vel Sacramentum Eucharistie, & Extreme Undionis recipere debet, Reliquæ Sacramenta a proprio Confessario recipiant in Ecclesia Monasterii: corandumque, ut inducatur receptus mos, ubi necdum inductus est, ut nimirum Moniales ex patente ad hunc dumtaxat finem fenestella communicent, quæ peracta Communione

claudenda erit, clavisque ab Abbatis custodienda. Consecrantur autem per interpositas crates. Horas vero Canonicas ex choro decantent cratibus munito. XII. Curabit Abbas Generalis, ut quovis triennio Confessarius ordinarius mutetur, & alter in ejus locum succedat. Quolibet autem anno ipsis Monialibus extraordinarius Confessarius quater exhibetur, qui omnium Confessiones audire possit. XIII. Nisi in Monasterio sint, quæ alias Moniales legere, scribere, & horas Canonicas cantare, docere possint; ipse Confessarius extra officium Monasterii sedens id præstare poterit, quatuor saltem Monialibus præsentibus. XIV. Etsi curandum sit, ut Moniales extra septa Monasterii nunquam egrediantur; quia tamen id ubique commode obtineri non potest; curent saltem, ut ad possessiones Monasterio contiguas, ad quas pro necessitatibus Monasterii exire coguntur, nisi binæ, ternæ, aut quaternæ, non procedant: nec ullum virum quovis prætextu ibi versari, vagari, aut illinc transire permittant. Idque Abbas Generalis, & Confessarius ab ipso deputatus, qui in loco a Monialibus prorsus separato, & aliquantulum remoto domicilium cum Socio habebit, apud Episcopum, & Rurum Dominum Patriarcham diligenter provideat. Si quid vero in dictis possessionibus, aut etiam intra Monasterium faciendum erit, quod operarum ministerium requirat, id præsentem Confessarium cum Socio, & semotis Monialibus fiat. Ad visitandas autem vicinas sæcularium, vel Monachorum Ecclesias, vel quaslibet Ecclesiasticas, aut sæculares personas, e Monasterio exire nullatenus permittantur, nisi parentes sint, vel affines usque ad tertium gradum, quos graviter decumbere contigerit: ad illos enim, si in vicinia habitent, accedere poterunt, modo tamen sint ternæ, vel quaternæ, nec ibi prandeat, aut coenent, aut pernoctent. XV. Semel in anno per se ipsum, vel per substitutum Sacerdotem Monachum, Abbas Generalis visitet Monasterium Monialium, & inquirat de observantia Monastica, deque ceteris, quæ ad Moniales, Monasteriumque spectant. Caveat tamen, quoad fieri poterit, ingressum Monasterii; idque nisi urgente causa non faciat; sique fecerit, unum, vel duos Socios secum testes adhibeat. XVI. Nullus ex Monachis, etiam si Hegumenus, vel Abbas fuerit, præter eos, qui ab Abbate Generali ad regimen spirituale Monialium deputati sunt, poterit ad Monasterium earum accedere, vel Missam in earum Ecclesia audire, aut celebrare, vel illas alloqui, aut ad eas scribere, siue literas, & munera ab iis accipere, sub poena gravis culpæ. Neque Moniales possunt ad quemquam Monachum, præter Abbatem Generalem, & Confessarium actualem literas scribere; aut ad colloquium admittere. Quæcumque in hoc deliquisse deprehensæ fuerint, severe puniantur.

P A R S T E R T I A.

CAP. I.

De communi Regula Abbatum, & Superiorum.

I. Cum Abbatum, eorumque omnium, qui ad regimen aliquod in nostro Ordine assumuntur, officium sit, commune totius Ordinis bonum procurare, nec vires eorum ad tantum onus ferendum sufficere certum sit, in primis Divinam opem ipsi implorare non desinant; idque potissimum faciant, cum necessitas occurrerit. Deinde noverint se ad laborem, & sollicitudinem magis, quam ad honorem assumptos esse; meminerintque se exemplo bonorum operum debere Fratribus præire. Communes itaque Regulas ipsi accurate servant, & particularia in cibo, indumentis, & aliarum rerum usu, quantum fieri potest, devitent. II. Callescent rationes officii sui, & ex frequenti Constitutionum, tam privatarum suarum, quam com-

muni, aliorumque Officialium sibi subsectorum lectione intelligant, non temere & pro suo arbitrio rem sibi agendam esse, sed ex præscripto Regulæ, Constitutionum, & receptarum consuetudinum regendum Ordinem, Fratresque gubernandos. Quare receptos mores, & a Superioribus, vel decessoribus suis approbatos servant, ac servari faciant; nec mutare, vel abrogare valeant, inconsulta Superioris potestate; ipsi vero nullos, nisi Superiore approbante, introducant. III. Caveant, ne familiaritate, atque indulgentia cum quibuscumque aliis offendant, aut occasionem offensionis quoquo modo in hac parte præbeant. Neque alienum ab aliquo animum offendant, sed erga omnes æqualiter, & sine personarum acceptione se gerant. IV. Dent operam, ut omnibus Fratribus cum omni sollicitudine invigilent, eosdemque ab iis, quæ nocere possint domi, & foris defendant, tum præveniendos, tum etiam, si quid mali acciderit, remedium adhibendos, ita ut in omnibus honori & famæ tum Fratrum singulorum, tum Ordinis totius consulatur. V. Efficiant, ut secum, vel cum aliis a se deputatis, de propria conscientia statim temporibus Fratres tractatum habeant; nec spiritualium collationum consuetudinem negligant; sed crebro, & magna cum charitatis significatione alloquantur subditos; eorumque necessitatibus non corporis tantum, sed multo etiam magis animi, paterno affectu prospiciant. Quem vero intelligent gravi aliqua tentatione pulsari, ejus peculiarem curam, non solum per se, sed etiam, si necesse fuerit, per alios gerant, caveantque, ne remedium differendo, difficiliorem morbi curationem faciant. VI. Quamvis in virtute obedientiæ jubere possint, non nisi rarissime, & ex gravi urgente causa id faciant. VII. In correctionibus, & poenitentibus injungendis caveant iracundiæ, aut alterius pravæ affectionis speciem: sed personarum dispositionem considerent, ædificationis universalis, & particularis illarum rationem habentes. Nisi autem prudentia rebus particularibus adhibenda aliud dictaverit, in correctionibus procedendum erit hoc ordine, ut qui peccant, primo in charitate quidem, sed eo tamen modo, ut eis confusio, & rubor injiciatur; Tertio, amor ea, quæ timore incutiant, si opus erit, adjiciantur. De publicis vero defectibus publica debet esse poenitentia. VIII. Sic regimini aliorum, tum spirituali, tum etiam temporali incumbant, ut nihil de virtutum exercitationibus, propriæque salutis cura remittant. Omnia igitur, quæ ad religiosam perfectionem spectant, Monachisque erga Abbates & Superiores exercenda præcipiuntur, ut puta reddendæ conscientie ratio, recessus a communi aliorum consortio per aliquot dies, spiritualium meditationum causa, & cetera hujusmodi; ea ab ipsis Abbatibus, & Superioribus facienda intelliguntur.

CAP. II.

De regimine, & de ordine, atque præeminentia Abbatum.

I. Cum dudum Dei favente gratia ex plurium Monasteriorum Ordinis S. Patris nostri Antonii unione Congregatio nostra in Domino coaluerit, cumque in omni bene constituto hominum cœtu necesse sit esse aliquem, vel etiam plures, qui boni universalis curam gerant: præter eos, qui certis Provinciis, & particularibus Monasteriis præsunt, eligendus est Abbas Generalis, qui hunc sibi finem constituat, ut universa Congregatio Monachorum bene gubernetur, conservetur, & augeatur. II. Quare potestas Abbatis Generalis summa erit, & ad omnes, & per omnia, pro sacrorum Canonum dispositione, nostrarumque Constitutionum præscripto extendatur. III. Is porro ad triennium instituendus est: quo expleto, nisi a Congregatione Generali ad alterum triennium confir-

metur,

metur, Officium continuo dimittat. IV. In subdium vero regiminis, Generali Abbati in eam, quam diximus amplitudinem commissi, eligendi erunt in Congregatione Generali quatuor Hegumeni, quorum Officium pariter ad triennium durabit, nisi ab eadem Congregatione Generali ad alterum triennium confirmetur. V. Singulis autem Provinciis, & Monasteriis Abbates praeficiantur, quorum potestas etiam expleto, ut supra, triennio cessabit. VI. Quamobrem quolibet triennio Congregatio Generalis cogenda est, ad quam vocandi ab Abbate Generali erunt, praeter quatuor Hegumenos supramemoratos, omnium Provinciarum, & Monasteriorum Abbates, atque Officiales majores, & quotquot Officio Generalis, Hegumeni, & Abbatis defuncti sunt, modo non fuerint ob aliquos defectus depositi. VII. Hujus Generalis Congregationis potestas in Ordine nostro suprema est, Generalemque Abbatem, & Hegumenos confirmare, atque etiam, si opus fuerit, deponere potest. VIII. Congregatio Hegumenorum singulis saltem semestribus ab Abbate Generali, & quatuor Hegumenis habeatur, ejusque potestas omnes, & omnia contineat, salvis tamen Generalis Congregationis decretis. IX. Quolibet anno Congregatio Provinciae habeatur ab Abbate ejusdem Provinciae, & reliquis Abbatibus Monasteriorum subjectionum, ejusque potestas in Provincia summa est, salvis decretis Abbatis Generalis, & Congregationum supramemoratarum. X. Quolibet saltem mense Congregatio Monachorum ab Abbate Monasterii, & Sacerdotibus professis quos Abbas Generalis ei Consultores assignaverit, fiat; ejusque potestas in Monasterio summa est, salvis decretis Congregationum antedictarum, iisque omnibus, quae Abbas Generalis, vel Abbas Provinciae ordinaverint. XI. Praeinentia Abbatis Generalis excedit omnes aliorum Officialium gradus, ita ut ceteris omnibus & loco, & ordine praecedat. Post hunc quatuor Hegumeni pro sua quisque electionis prioritate, si Presbyteri omnes sint, vel dignitate, si quis eorum Presbyter, & alius non Presbyter sit, primum in confensibus, & suffragiis ferendis locum tenet. Secundum Hegumenos vero, Abbates Provinciarum; deinde Abbates Monasteriorum juxta uniuscujusque Monasterii dignitatem. Tum ii, qui Officio Abbatum, vel Hegumenorum defuncti sunt, eodem Ordine, ut supra. Demum Monachi professi, servata inter eos Sacerdotii dignitate, & Professionis prioritate. XII. Si quando autem contigerit, ut eligatur Vicarius Abbatum, aut Hegumenorum, is locum illius tenebit, cujus vicariam potestatem gerit, ut puta Vicarius Abbatis Generalis primum locum ante omnes Hegumenos; & sic de Vicario Hegumenorum, & Abbatum Provinciarum, atque Monasteriorum. Reliquorum vero Officiorum, ut Secretarii Congregationum antedictarum, Socii Abbatum, vel Hegumenorum, Procuratoris Generalis, aut Provinciae, sive Monasterii, & reliquorum, non alia ratio habebitur, quam prioritatis Sacerdotii, & Professionis.

CAP. III.

De Abbate Generali.

I. Abbas Generalis cum totius Ordinis curam habere debeat, a toto Ordine in Congregatione Generali eligendus erit. Is autem ex eorum numero esse debet, qui diu in Ordine, & laudabiliter vixisse perspecti sunt: Cui proinde nec desit eximia probitas nec amor erga Ordinem, nec idonea doctrina, nec ad sustinendum tantum onus, animi corporisque firmitas: qui demum nullum ex iis impedimentis habeat, quae infra Cap. de Electionibus recensentur. II. Cum vero canonice electus fuerit, & in sua dignitate legitime confirmatus, omnimodam potestatem habeat in Ordine nostro ad normam Regulae, & Constitutionum. Ad ejus itaque auctoritatem pertinet. Primo, praesse toti

Ordini, Hegumenis, Abbatibus & Monachis omnibus, nisi quando in eadem Congregatione Generali de ipsius causa pertractandum sit, ut infra de Depositionibus Abbatum dicitur. Secundo, in omni Congregatione etiam Generali suffragium Abbatis Generalis habet praerogativam praelationis, & praecedentiae, ubi suffragia fuerint paria. Tertio, per se, vel per alium potest praesidere omnibus Congregationibus, visitare omnia Monasteria, & quemlibet Monachum de Provincia ad Provinciam, vel de Monasterio ad Monasterium transferre, exceptis Hegumenis, & Abbatibus, omnibusque Officialibus, qui in Congregatione Generali aut Hegumenorum instituti sunt, quos ab uno loco in alium transferre non poterit, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Quarto, per se, vel per Abbates Provinciae, aut Monasteriorum ad habitum recipere potest eos, qui ad institutum idonei videbuntur. Potest etiam eosdem dimittere, si facta probatione minus idonei reperti fuerint. Quinto, ab omnibus Abbatibus, sive Provinciarum, sive Monasteriorum, eorumque Vicariis, aut Procuratoribus, ceterisque Officialibus potest rationes exigere sibi, vel aliis reddendas de commissio illis Officio, aut regimine tum spirituali, tum temporali. Sexto, audire potest, ac decidere causas omnium Abbatum, aut Monachorum ad se appellantium a gravamine Superiorum, vel aequalium vel inferiorum. Septimo, consulta Congregatione Hegumenorum recipere potest ad Ordinem omnes Monachos fugitivos, sive Apostatas, & tam cum illis, quam cum aliis Monachis, qui contra Regulam, sive Constitutiones quocumque modo peccaverint, misericorditer dispensare super poenitentis, sive partem poenitentiae, sive etiam totam remittendo, prout ad eorum salutem conducere in Domino judicaverit. Potest etiam poenitentias, quae ad satisfactionem quorumcumque defectuum convenire videbuntur, iungere, habita ratione personarum, & aliarum circumstantiarum, quarum consideratio ejus charitati cum prudentia conjunctae committitur; ita ut rectitudinem, & severitatem cum benignitate, & mansuetudine misceat, eo modo se gerendo, ut etiam qui corripuntur, hoc ipsum agnoscere faterique compellantur. Octavo, potest locum, & vocem his, qui amiserunt, restituere, & inhabiles habilitare ad officia, & gradus, nisi commississent tales culpas, aut defectus tales haberent, quorum dispensatio per Constitutiones Congregationi Generali, & Hegumenorum, aut per sacros Canones Episcopo, vel Rmo Dño Patriarchae reservetur. Nono, potest Congregationem Generalem etiam ante praescriptum tempus convocare ex causa rationabili, vel post exactum terminum differre in aliud tempus usque ad biennium, vel triennium: consultis tamen Hegumenis, & habita facultate a Reverendissimo Domino Patriarcha. Idem dicendum de Congregatione Hegumenorum, quam ipse solus convocare potest, quoties de rebus agendum est illius auctoritatem exigentibus. Decimo, potest constituere, quando videbitur sibi expedire, Procuratorem apud Sedem Apostolicam Romanam, & alterum apud Sedem Antiochenam, qui causas Ordinis nostri nomine ipsius Abbatis Generalis pertractet. Undecimo, potest etiam, & debet Vicarium suum Generalem nominare, & eligere, qui ipsius e vivis erepti, vel legitime impediti vices gerat, tum in regimine totius Ordinis, tum in Congregatione Hegumenorum, aut etiam Generali, usque ad novi Abbatis electionem. Is autem Vicarius semper debet esse primus ex quatuor Hegumenis: cumque contigerit Abbatem Generalem, ut supra, e vivis decedere, aut legitime impediti; tunc Hegumenis ipsis fas esto quintum Hegumenum eligendi, qui locum quarti tenebit, cum primus, ut dictum est, tamquam Abbas Generalis Vicarius habendus sit. Duodecimo, poenes Abbatem Generalem est omnis

facultas agendi quovis contractus emptionis, aut venditionis quorumlibet bonorum temporalium, tam mobilium, quam immobilium omnium Monasteriorum in eorumdem utilitatem, & bonum. Item nova, si offerantur, Monasteria acceptare ex consilio Hegumenorum, & consensu Episcopi, ac Rm̃i Domini Patriarchæ. Alienare autem, aut omnino dissolvere Monasteria non poterit, sed tantum ad tempus suspendere, constituto prius Oeconomo: idque de consensu Congregationis Hegumenorum. De iis vero, quæ Ordini nostro relinquuntur, si Dominus certum Monasterium, aut determinatum pium opus non designaverit, poterit Abbas Generalis dispendere, prout expedire ad communem Ordinis utilitatem judicaverit. Decimotertio, sicut ad Abbatem Generalem pertinet, ut Ordinis Constitutiones ubique servandas curet, ita ad eum spectat non modo easdem Constitutiones interpretari, quando dubium aliquod occurrerit; sed etiam, ubi opus est, in iis, quæ accidunt, ex iusta & legitima causa cum aliquibus dispensare, Regulæ finem intiendo, qui alius non est, quam majus Dei obsequium, & illorum, qui hoc Institutum susceperunt, utilitas, & profectus. Non est autem censendum cum dispensare, nisi expressam Constitutionum mentionem faciat, in quibus dispensat. Non potest tamen Constitutiones in Congregatione Generali jam approbatas omnino abrogare, aut irritare. Decimoquarto, sicut potest Abbas Generalis nostri Ordinis Monachos ex legitima causa vinculis censurarum ligare, ita plenam facultatem habet eosdem absolviendi ab omnibus censuris contractis post ingressum Religionis; dummodo casus non sint reservati Episcopo, aut Rm̃o Domino Patriarchæ, quorum notam apud se descriptam habebit, ut sciat limites suæ potestatis, tam quoad absolutionem a censuris, quam quoad dispensationem in irregularitate. Decimoquinto, potest casus aliquos in toto Ordine sibi & Abbatibus Provinciarum, aut Monasteriorum reservare, a quibus deputati ad audiendas Monachorum Confessiones, nisi habita ab ipso, aut Abbatibus licentia, absolvere nequeant. Illos tamen debet in nota expressos, & in Congregatione Hegumenorum approbatos, Monachis significare. Decimosexto, cum Abbas Generalis talenta hominibus nostri Ordinis donata cognoscere debeat, officia Magistrorum, Prædicatorum, Confessoriorum, & alia hujusmodi per se distribuere potest, aut Abbatibus Provinciarum, sive Monasteriorum distribuenda committere. Ad hunc autem finem curet per Abbates Provinciarum, & Monasteriorum certior reddi de statu omnium Monasteriorum bis saltem in anno: item de numero, & qualitatibus Monachorum. Etsi vero aliis inferioribus Abbatibus suam facultatem communicet, poterit tamen approbare, vel rescindere, quod illi fecerint, & in omnibus, quod videbitur, constituere; & semper ei obedientiam, ac reverentiam ab omnibus præstari oportebit. Decimoseptimo potest Abbas Generalis omnia, & singula in toto Ordine facere, quæ Abbates Provinciarum, & Monasteriorum in suis Provinciis, & Monasteriis; Et insuper omnia illa, quæ ei per Constitutiones reservantur. Denique Abbas Generalis, & quicumque hac dignitate functus fuerit, potest uti Mitra, & Baculo Pastoralis in Ecclesiis Monasteriorum nostrorum tantum, extra autem illas non nisi cum facultate Rm̃i Dñi Patriarchæ, aut Ordinarii. III. Ut officio suo Abbas Generalis rite fungatur, debet. Primo, statim atque electus sit, literas ad omnia Monasteria mittere, quibus Monachos ad Regulæ, Constitutionumque observantiam sedulo cohortetur. Secundo, semel quolibet anno Monasteria omnia, saltem viciniora per seipsum, remotiora vero per se, vel per Vicarium visitet; adjuncto ei uno ex Monachis maxime idoneis, acceptoque prius ab illis juramento de servanda iustitia,

& secreto visitationis, quam postea subscriptione propria firmatam, sigilloque munitam ad se transmittant, vel personaliter accedentes exhibeant. Tertio, habeat apud se omnia documenta, quæ ad Ordinem spectant: Catalogum itidem omnium Monasteriorum cum suis redditibus, & oneribus, & alterum personarum omnium, quæ in quovis Monasterio versantur; ubi eorum nomina, & qualitates scribantur, ita ut omnia perspecta habeat, tuteque providere possit, quæ ad Gloriam Divinam pertinere judicaverit. Quarto, rescribere quidem ad Abbatem, qui ordo tenendus sit in singulis negotiis, rebusque dubiis in quovis Monasterio, ad Abbatem Generalem spectat: sed executionem ordinariis Officialibus demandabit. Intelligat itaque rebus universalibus sibi vacandum esse, quas solus ipse obire potest, ita tamen, ut de gravioribus particularibus certior fieri curet. Non solum autem ad res particulares, ut dictum est, Ministris opus habet, sed etiam ad universales. Quamobrem Hegumenos frequenter consulat, eorumque Congregationem in rebus magni momenti semper convocet. In eo vero Monasterio, in quo residet, curabit habere apud se viros graves, & Instituti peritos, quibuscum conferre de rebus occurrentibus possit. Quinto, a Congregatione generali eligendum erit Monasterium, in quo Abbatem Generalis, & Hegumenorum ordinarius sit residentia. Ab illo autem, nisi ex legitima causa, abesse non poterit, nec residentiam in aliud Monasterium transferre, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Nullius vero Monasterii ordinarii regimen per se ipsum exercebit Abbas Generalis; sed, si contigerit ipsum in aliquo Monasterio moram trahere, quod Abbate ordinario destitutum sit, illud per substitutum Vicarium regere poterit, usque ad novi Abbatis electionem in Congregatione Hegumenorum, vel Generali faciendam. Et sicut ipse non debet Abbates ordinarios a regimine Monasteriorum impedire, aut in illo sese immiscere; ita Abbates Ordinarii debent reverentiam, & obedientiam Generali Abbati in suis Monasteriis commemoranti exhibere, nihilque ipso inconsulto agere. Sexto, ab omni fastu & pompa abstinere, tam intra Monasterii septa, quam extra. Nec præter unum, aut duos socios secum habeat, cum e Monasterio egreditur, nisi aliud necessitas suadeat. Septimo, Monachos in suis gravaminibus ad se recurrentes benigne excipiat, & patienter audiat. Caveat tamen, ne inde animum accipiant Superiores contemnendi; sed potius curam omnem adhibeat, ut Subditi Superioribus amoris ac reverentiam exhibeant. Octavo, si contingat, aliquida Summo Pontifice, sive a Rm̃o Domino Patriarcha decerni circa Monachos nostros, curet illud diligenter promulgari, & observari. Utriusque etiam favorem, & protectionem Ordini nostro conciliare studeat. Quod idem præstet cum Episcopis locorum Ordinariis, atque Magistratibus Laicis, in quorum ditione Monasteria nostra sita sunt.

CAP. IV.

De Hegumenis.

I. Hegumeni quatuor in Congregatione generali eligendi sunt, qui Abbatem Generalem in gubernatione totius Ordinis adjuvant. II. Ad Hegumenorum vero auctoritatem pertinet. Primo, ut in omni Congregatione, & extra Congregationem primum locum post Abbatem Generalem teneant. Secundo, in omnibus negotiis decidendis ad suam, & generalem Congregationem devolutis, sententiam definitivam post Abbatem Generalem ferunt. Tertio, una cum Abbate Generali omnes Abbates tum Provinciarum, tum Monasteriorum constituunt: Et, si opus fuerit, destituunt, vel loco Abbatum Defunctorum alios substituunt. Idem dicendum, si quis Hegu-

meno-

menorum obierit. Possunt enim ejus loco alium eligere cum Abbate Generali. Quarto, cum eodem Abbate Generali, aut eo e vivis crepto, vel legitime impedito, soli possunt quintum Hegumenum eligere qui locum quarti teneat in eo casu, quo primus Hegumenus tamquam Vicarius, Abbate Generali legitime impedito, aut Defuncto, toti Ordini præesse debebit, usque ad novi Abbatis Generalis electionem; quam, si expedire visum fuerit, possunt etiam differre, donec triennium expleatur, quo Generalis Congregatio convocanda erit. Sic etiam possunt Vicarium Hegumeni deputare, si contigerit illum ex legitima causa ab Officii sui executione impediri. Quinto, possunt Generalem Congregationem convocare, quando Abbas Generalis in eos casus incidit, ob quos de ejus publica reprehensione, aut ab Officii suspensione, aut etiam depositione agendum esset: Modo tamen convenient suffragia trium aliorum Abbatum quos in tali casu convocare debent, & tunc suffragia majora prævalebunt. Sexto omnia, & singula facere possunt, quæ ipsis per Constitutiones reservantur. III. Curare debent Hegumeni, ut cum Abbate Generali perfectam concordiam, & obedientiam servant: idque tum factis, tum verbis ostendant, auctoritatem ipsius apud omnes non solum conservando, sed omnibus etiam, quibus poterunt, modis augendo. Ipsi vero inter se in sententiis ferendis consentiant, alterque alterum honore præveniant. Si autem contigerit aliquorum in Congregatione singularis esse sententiæ, nemo ab illo ullam aversionem habeat, vel ostendat. Quæ vero in Congregatione proposita, aut dicta sunt, nemo illorum revelet, aut aliis indicet sub poena ad libitum Congregationis Hegumenorum. Quæ demum definiuntur, ea per Secretarium descripta, sigillisque Abbatis Generalis, & uniuscujusque Hegumenorum, manusque eorum subscriptione firmata, cum opus esse judicaverint, promulgabuntur. Exemplar autem eodem modo firmatum, & subscriptum, in Archivo Ordinis conservabitur. IV. Ordinaria Hegumenorum residentia, quandocumque fieri potest, una cum Abbate Generali erit in Monasterio per Congregationem generalem deputando, a quo inconsulta Congregatione Hegumenorum, nemo illorum poterit abesse, neque ordinarium alicujus Monasterii regimen exercere. Quod si contigerit quempiam eorum ex legitima causa in eadem Hegumenorum Congregatione probanda ad Monasterii regimen sive visitatione deputari, in quo Officio ultra sex menses versari debeat, tunc Vicarius ei ab eadem Hegumenorum Congregatione substituendus erit, qui vices ipsius, & auctoritatem gerat. Ut scilicet numerus quatuor Hegumenorum Abbati Generali assentium nunquam minuat.

C A P. V.

De Abbate Provinciæ.

I. Abbas Provinciæ in Congregatione Hegumenorum eligitur ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, ejus auctoritas terminis suæ Provinciæ includitur. Provinciæ autem, earumque Abbatum residentia in Congregatione Generali designentur. Ejusmodi Congregationis arbitrio erit hujusmodi Abbates instituere, ubi necessarii sunt, vel destituere, ubi illos supervacaneos esse judicaverit. II. Singulis annis debet Monasteria Provinciæ suæ visitare per seipsum, vel si impedimentum legitimum occurrerit, per Vicarium, ut supra de Abbate Generali dictum est: & visitationis decreta sigillo suo, manusque subscriptione firmata ab Abbate Generale transmittere. III. Bis quolibet anno ad eundem Abbatem Generalem scribat de statu Monasteriorum suæ Provinciæ, deque numero, & qualitate Monachorum. IV. Non potest esse Abbas ordinarius ullius Mona-

sterii; neque debet ingerere se in regimen immediato illius Monasterii, ubi residet: sed illum liberum, & absolutum proprio Abbati relinquere, qui tamen in omnibus primum locum Abbati Provinciæ deferat, nihilque magni momenti eo inconsulto suscipiat, & præcipienti pareat. V. Potest Monachos de uno Monasterio in aliud ejusdem suæ Provinciæ ex causa rationabili, prout in Domino expedire judicaverit, pro residentia mittere, vel transferre, etiam sine consensu Abbatum utriusque Monasterii; ita tamen, ut de hac Monachorum missione, vel translatione literas patentes suo sigillo, manusque subscriptione munus conficiat. Non potest autem Monachos sibi subiectos ad Monasteria diversæ Provinciæ pro residentia mittere, vel transferre, nisi de consensu Abbatis Generalis. Sed pro negotiis, aut necessitatibus Provinciæ suæ, vel alicujus Monasterii sibi subiecti, potest Monachos de sua Provinciæ ad aliam mittere cum literis testimonialibus in quibus causam significet, tempusque reversionis limitet. VI. Monachos Provinciæ suæ neque suspendere, neque excommunicare potest, aut casum aliquem sibi in Confessione reservare, sine Abbatibus Generalis licentia; sed eos regere, & judicare debet ex præcepto Regulæ, & Constitutionum; in quibus dispensare nequit, eodem Abbate Generali inconsulto.

C A P. VI.

De Abbate Monasterii.

I. Abbas Monasterii eligitur in Congregatione Hegumenorum ab Abbate Generali, & a quatuor Hegumenis, & a quibus etiam non expleto triennio ob legitimam causam ab Officio suspendi; aut deponi poterit. II. Antequam Officio suo fungatur, literas præfecturæ ostendat Monachis, easque in publico loco legi faciat. Et, si Abbas Provinciæ in eodem Monasterio versetur, illi eas præsentet; vel earum exemplar sigillo Monasterii munitum ad illum mittat, si absens fuerit. Postquam vero literæ Congregationis Hegumenorum lectæ fuerint, Monachi omnes coram eo genuflectant, ejusque tanquam Abbatis benedictionem poscant. Ipse vero a Prædecessore suo, vel Vicario ejus Monasterii Sigillum, & inventarium rerum omnium recipiat, præsentem Monasterii Congregationem, & in cellam Abbati destinatam sedeat. III. Domestica ministeria statim distribuat, Officiales eligens, vel confirmans, quos in Domino idoneos judicaverit, (exceptis quibusdam, quorum electio ad Abbatem Generalem pertinet) & suas cuique Regulas tradens. Ac primo Vicarium suum constituat, deinde Oeconomum, seu Procuratorem Monasterii: mox alios Officiales juxta indigentiam, & consuetudinem Coenobii. Eosque identidem visitet, & prout in Domino visum fuerit convenire, vel in eisdem ministeriis detineat, vel ab eis removeat. Quod de reliquis Officialibus intelligendum est, præter Vicarium, & Oeconomum: Hos enim remove nequit, nisi ex consilio Congregationis Monachorum. Quia vero Officia quædam, ut bene fiant, experientiam requirunt, non facile mutari debent; & in hoc mutationis Officialium negotio vitium inconstantiæ omnino vitandum est. IV. Non potest Monachos de Monasterio, cui præest, in aliud transferre: sed si necesse fuerit, consulat prius Abbatem Provinciæ, aut Abbatem Generalem. Pro negotiis vero Monasterii sui potest Monachum ad aliud Monasterium mittere cum literis testimonialibus Congregationis Monachorum, in quibus causam significet, & tempus reversionis definiat. Item non potest Monachos Monasterii sui suspendere, vel excommunicare, vel casum aliquem in Confessione sibi reservare, inconsulto Abbate Generali. V. Semel saltem in anno visitet possessiones, & bona Monasterii: & quolibet

menſe ab Oeconomo rationem accepti, & expenſi, præſente Vicario, exigat, ut totius Monaſterii adminiſtrationis ratio ipſi conſtet, quam reddere debet unoquoque anno, ſemel quidem Abbati Generali, bis autem Abbati Provinciae. Ut vero nihil ex bonis Monaſterii deperat, debet infra ſex menſes ſuae præſectura conſicere inventarium authenticum omnium rerum, quæ ad illud Cœnobium pertinent, tam mobilium quam immobiliū: ejuſque Inventarii duo deſcribantur exempla, quorum alterum maneat in Archivo Monaſterii ſub duabus clavibus, in quo etiam reponantur omnes ſcripturæ ad idem Monaſterium ſpectantes; alterum tranſmittatur ad Abbatem Provinciae, vel ad Abbatem Generalem. Dictæ autem claves ſint, altera penes ipſum Abbatem, aut ejus Vicarium, & altera apud Oeconomum. Sub iſdem clavibus reponantur reditus Monaſterii, ita, ut nihil inde poſſit extrahi, nihil magni momenti expendi, ſine Abbatis, ſeu Vicarii & Oeconomi notitia. VI. Præter Congregationem Monachorum, quæ ſaltem unoquoque menſe fieri debet, alternis hebdomadis cum ſuis Conſultoribus conveniat (niſi pro re nata aliquid extraordinarie conſultandum eſſet) deque occurrentibus negotiis cum illis agat: & quamquam iis auditis, penes ipſum eſt de ſingulis ſtatuerendi facultas, Conſultores tamen benigne audiat, & præcipue eum, cui Monitoris Officiū commiſſum eſt. VII. Præcepta, edita, & literas Superiorum diligenter legat, & exequatur; habeatque librum, in quo ſcribantur Viſitationes Monaſterii ab Abbate Generali, aut Provinciae factæ, & ordinationes illorum alicujus momenti: legat etiam eas, quas prædeceſſor ſuus adnotaverit. Diſtinguat tamen perpetuas ab iis, quæ ad tempus datæ fuerunt. Inſtitutum, quod in regimine Monaſterii tenere debet, cognoſcat tum lectione Regularum tam communium, quam ſui Officii, & aliorum, qui ſub ejus cura ſunt: tum ex obſervatione conſuetudinum receptarum, & executione ordinationum Superiorum; ac demum in rebus dubiis ex reſcurſu ad Superiores. VIII. Sit ſollicitus, ne Vicarius, Oeconomus, & reliqui Officiales ſuo deſint Officio: item curet, ut ordo, pax, unio, & conformitas ſervetur a Monachis in Cella, in Choro, in Refectorio, & ubicunque locorum. Quare per ſeipſum, vel per Vicarium viſitet Chorum, Officinas, & Monachorum Cellas. Portam Monaſterii clauſi faciat hora competenti, claſſeque ſibi, vel Vicario tradi. Diſcurſus, & vagationes Monachorum, maxime juniorum compſcat. Jurgia, & contentiones inter eos ortas componat: Nec permittat in Monaſterio eſſe arma, vel inſtrumenta muſica, aut libros vanos. IX. Ordinarias tantum poenitentias delinquentibus imponere debet, quæ in Conſtitutionibus præſcriptæ ſunt. Delegare autem poterit Vicario, ut eas ipſe præſcribat, vel legi in Refectorio præcipiat. X. In iis, quæ ad victum, veſtitum, habitationem, & alia neceſſaria pertinent, curet, ut quamvis ſit, in quo virtus, & ſui abnegatio probeatur, non deſit tamen, quo ſuſtentetur natura, habitatio ratione perſonarum ſecundum Deum. Agrotorum habeatur cura magna, tam in victus ratione, quam in ceteris. Hoſpites tum ſæculares, tum Religioſi, benigne ſuſcipiantur, & pertractentur. Si cui particulari quidpiam ad potum, vel cibum pertinens ab externo aliquo mittatur, id in communem uſum accipiat, & diſpenſetur. XI. Deposita pecunie nullum proſus admittat: Aliarum vero rerum non niſi cauſiſſime; dummodo ſine magna offenſione id negari non poſſit. XII. Lites fugienda; nec ullam, inconſulto Abbate Generali, aut Provinciae, vel ſi abſentes fuerint, & urgeat neceſſitas inconſulta Monachorum Congregatione, intenter, aut intentatè reſpondeat. XIII. Si faciendæ ſint expenſæ extraordinariæ, vel fabricæ magni momenti, vel

Monaſterium ære alieno gravandum eſt, habitat prius Monachorum Congregatione, eorumque potiori parte annuente, rem ad Abbatem Generalem deferat. XIV. Eſſi proprium Abbatis Officiū eſt Monaſterium ſibi commiſſum diligenter gubernare, neque is propter aliud quidpiam huic muneri deſſe debet: ſi quando tamen per Officii ſui occupationem licebit, concionari, & conſeſſiones audire poterit. XV. Tam Abbas, quam omnes alii Sacerdotes aliquando intra annum Officiū, vel Officia eorum, qui Monaſterio inſerviunt, ad tempus aliquod obibunt, ad exercitiū religioſæ humilitatis, & mortificationis.

CAP. VII.

De Vicario.

I. Vicarius eligitur ab Abbate Monaſterii, ejuſque Officiū tandiu durat, quandiu Officiū Abbatis; nec ab eo removeri debet, niſi de conſenſu Congregationis Monachorum. Ius autem locus ſit primus poſt Abbatem, & poſt eos, qui Abbatis Generalis, vel Hegumenorum officio functi ſunt. II. Munus præcipuum Vicarii eſt Abbatem juvare in iis, quæ in genere, vel in particulari ei commendat: Nec diſpenſandi, aut mutandi, aut quidquam faciendi, niſi ex ejuſdem præſcripto, facultatem habeat. III. Abſente Abbate omnia facere poterit, quæ ipſe Abbas ſecundum Regulam Conſtitutiones, & Conſuetudines approbatas ſui Monaſterii. Si vero aliquid extraordinarium acciderit, quod adeo urgeat, ut commode Abbas expectari nequeat, id expedire poterit Vicarius auditis Conſultoribus, ſtatimque redeunti Abbati referat. Præſente vero Abbate, ea tantum iuriſdictione utetur, quæ ſibi fuerit commiſſa. IV. Officiales viſitet, quoties opus fuerit, obſervando quomodo ſuum quiſque officium exequatur. Frequenter etiam adeat cellas, & alia loca Monaſterii, ut domus munda ſit, & omnia ubique decenter ſuis locis compoſita, ac præſertim in iis, quæ ab externis videri ſolent. Notibus ſingulis portas Monaſterii videat, an bene clauſæ ſint, & cellas Monachorum viſitet, ne quis extra cubiculum vagetur. Obſervet etiam crebro, num aliquid deſit ex neceſſariis, aut abundet Monachis, eorumque curam poſſiſſimum habeat, qui in corporis cura minorem de ſe ipſis ſollicitudinem gerunt, Rationemque de rebus omnibus Monaſterii, quas viderit, aut executus fuerit, Abbati, quoties opus fuerit, reddat, & referat. Redigatque in memoriam, quæ neceſſaria Monaſterio judicabit, ut de emendis rebus ad victum, & veſtitum neceſſariis, & Fratum nimio, aut exiguo labore, de ſanitate, & ſimilibus. V. Horis omnibus Divinis Nocturnis, & Diurnis, atque Sacræ Liturgiæ perſonaliter interſit, & obſervet, an omnes adſint, & an die ſtatuto ad Confeſſionem, & Communionem accedant, aut Miſſam celebrent. Item noter, an conſtitutis horis in Refectorio conveniant, aut e Monaſterio egrediantur, ſive ad illud regrediantur, an e lecto ſurgant, aut cubitum eant. Deſectus denique omnes, ſi quos in Monaſterio animadvertit, vel aliunde intellexerit, & quæcunque alia ad bonam gubernationem ſibi occurrerint, Abbati referat. VI. Singulis hebdomadis diſponat Officia Monaſterii, tabulaſque conſiciat Miniſtrorum Chori, & Eccleſiæ, horaſque Miſſarum inter Sacerdotes diſtribuat. Quam quidem tabulam ab Abbate approbatam in loco patenti exponat, aut in Refectorio legendam curet. Ipſe vero ſibi hebdomadam tam in Choro, quam in Miſſis canendis, ſicut & reliquis Fratribus, tribuat.

CAP. VIII.

De Oeconomo, ſeu Procuratore Monaſterii.

I. Oeconomus, ſive Procurator ab Abbate Monaſterii conſtituitur, ejuſque Officiū eſt res temporales Monaſterii curare, & adminiſtrare, om-

niquæ

niaque tempestive providere, quibus Monachi indigent. II. In primis igitur nosse debet bona omnia Monasterii, sine mobilia, quam immobilia: Agros, Vincas, Prata, Oliveta, Greges ovium, & his similia; quorum Inventarium penes se habebit, quaque sepe cum Socio visitare debet, ne quid detrimenti ex ipsius negligentia capiant. III. Proventus quoscumque Monasterii, & elemosynas, quas ipsum Abbas exigere jubebit, exigat, & recipiat: Syngraphas vero solutionis, quando opus fuerit, ipse dabit subscriptas ab Abbate, aut a se ex illius commissione. Utque id facilius assequatur, proventus omnes, & tempora, quibus colligendi sunt, in peculiari libro scribat, & seorsim etiam quascumque res, aut pecunias ex fructibus Monasterii perceperit, addito a quibus, & quando ea provenierint. Elemosynas autem alio in libro scribantur. IV. Singulis mensibus dati, & accepti rationem Abbati reddat, debitaque & credita Monasterii indicabit, quo ipse statum Monasterii prorsus intelligat. Nunquam vero Oeconomus debita contrahat, sine expressa Abbatis licentia. Vicissim singulis mensibus exigat rationem ab Officialibus Villarum, Prædiorum, Pecorum, & similia. V. Pecunia, undecumque ea provenierit, si alienius momenti fuerit, judicio Abbatis in arca reponatur ad id designata. Hujus Abbas clavem unam, & ipse Oconomus alteram diversam custodiat. In eadem liber aservabitur, in quo scribetur pecunie summa, tam ejus, quæ inferitur, quam ejus, quæ effertur. Si quando autem, cogente aliqua necessitate, pecunia in arcam non inferretur, nihilominus accepti, & expensi summa in eodem libro statim scribatur. Quotiescumque vero ex arca pecuniam accipiet, ejus summam, & diem in libro suarum rationum adscribat; in alia vero libri parte expensi ratio conscribetur. VI. Diligenti cura aservabit in Archivo ad hoc designato Instrumenta originalia, quibus consistet de jure eorum, quæ a Monasterio possidentur: Chirographa, Syngraphas, Inventaria, & alia hujusmodi. Et Archivi quidem clavem unam ipse habeat, Abbas vero alteram diversam. VII. Advertat, num ea, quæ a Monasterio possidentur, reparatione indigeant, ut ad Abbatem referat. Si quid autem vendendum videretur, eodem inconsulto ne faciat. VIII. Curet, ut res omnes, præcipue diu duratura, tempestive, & quam opportune emantur, ne has non perinde bonas, aut non æquo pretio cogatur comparare. Caveat etiam, ne dum nimium pecunie parcat, non bonas, aut insalubres res emat. Videat autem, num ea, quæ empta sunt, illaesa conserventur: atque animadvertens aliqua non, ut oportet, conservari, aut expendi, Abbatem aut Vicarium admoneat. IX. Emptori pecunias ad quotidianos sumptus subministrabit, a quo singulis diebus expensarum exigat rationem ex codice: summam vero in librum suum ipse referet. Emptor vero quid empturus sit, ab Abbate, seu ejus Vicario intelliget: resque emptas Cellarario tradat, sive in Cellario reponendas, sive Coquo committendas. X. Cum extraneis contra decentiam status Monastici negotiari non præsumat. XI. Curet, ut sæculares tam in Monasterio, quam in prædiis ejus servientes, honeste, & christiane vivant: cogat omnes, ut diebus Festis, & Dominicis Sacra Liturgia, & Divinis Officiis intersint, & in festis solemnioribus Sacramenta Confessionis, & Communionis frequentent. Mercedem itidem debitam suo tempore eis persolvat. Querelas eorum libenter audiat; causas vero nunquam sine Abbate j. dicet. Neque eos insolitis precibus, & oneribus aggraves, neque plus uni, quam alteri eorum faveat. Quando vero aliquis eorum dimittendus sit, id fiat cum omni charitate, & cum plena ejus satisfactione quoad debitum stipendium. XII. Ita demum Oconomus rerum temporalium sollicitudinem gerat, ut a Monastica vitæ perfectione animum non relaxet. Quare orationem, jejunium, ceteraque

Religiosi instituti disciplinas, quoad fieri poterit, non secus atque reliqui Monachi, colere debet; Sæculares vero, quibuscum conversatur, verbo, & exemplo edificare studeat. XIII. Sicut ad Abbates Monasteriorum pertinet res temporales sibi commissas per Oeconomum curare: ita poterit Abbas Generalis, si id expedire cognoverit, constituere Oeconomum Generalem, qui illum in conservandis bonis temporalibus totius Ordinis opportune adjuvet.

CAP. IX.

De Consultoribus.

I. Abbas suos habeat Consultores, tres saltem Monachos senes, & in religiosa perfectione exercitatos, quorum consilio, & relatione adjutus, melius & facilius gubernare possit. II. Qui huic muneri deputabuntur, sint amatores boni communis, illudque in omnibus consultationibus præ oculis habeant. III. Cum Abbas illi auditis aliquid statuerit, judicium suum illius judicio submittent, neque extra consultationem, aut quid statutum fuerit, sibi displicere, aut se in alia fuisse sententis significabunt: sed laudent potius Abbatis consilium apud alios, atque tueantur. Quod si ob rei gravitatem ad Abbatem Generalem id esse deferendum judicarent, re mature considerata & oratione præmissa faciant. IV. Si quid tamen in mentem venerit, quod ad commune bonum, vel alicujus personæ particularis utilitatem pertineat, poterunt id Abbati proponere. V. Si quid circa victum, vestitum, labores, & occupationes Monachorum, aut circa gubernationem Abbatis moderandum, augendum, vel mutandum censerent, illum præmissa oratione admonendum curent: quod per Admonitorem faciant. VI. Si quis cum eis de difficultate aliqua sua, aut perturbatione agat, ita cum suis monitis, & consilio juvare studeant; ut semper, quantum possint, existimationem Abbatis tueantur. VII. Ita suum munus exequantur, ut nullam gubernationis partem sibi assumant: Atque ea submissione se gerant, ut ceteris obedientiæ exemplum præbeant. VIII. Singuli Consultores bis in anno ad Abbatem Generalem, aut Provinciæ de statu Monasterii, & si quid esset corrigendum, aut mutandum, eidem exponant: atque hæc literæ a seniore inter eos obsignatæ mittantur. IX. In Monasteriis frequentioribus poterit unus ex Consultoribus designari ab ipso Abbate, qui Admonitoris nomen habebit: Officium erit admonere Abbatem de iis, quæ Consultores ei dicenda judicaverint. De aliis vero, quæ sive ipsi in mentem venerint, sive ab aliis Monachis suggererentur, non facile eum admonerebit: sed de iis dumtaxat, quæ non levis momenti post orationem esse censuerit, sive ad Officium Abbatis pertinebunt. Et quorum Abbatem admonuerit, meminerit ea tacitus apud se servare.

CAP. X.

De Prædicatoribus.

I. Eligantur ab Abbate Generali, vel ab Abbate Provinciæ in singulis Monasteriis duo saltem graves, & docti Monachi, qui admittendos ad prædicationem verbi Dei, vel ad audiendas Confessiones etiam ipsorum Monachorum, ac Magistros publicos, & promovendos ad quoscumque Ordines, diligenter simul examinent, antequam probentur, & ad hujusmodi Ministeria, vel Ordines admittantur. II. Qui ad prædicationis officium admissi sunt, debent primo Sacram Scripturam semper præ manibus habere, legere, & quoad fieri poterit, quotidie aliquid memoriæ mandare. Legant etiam expositiones Patrum in utrumque Testamentum, Vitas Sanctorum, Historiam Ecclesiasticam, Opera Affectiva Patrum, Conciones, Homilias doctorum Virorum, & alia similia,

quibus evolvendis residuum temporis, quod ab Officio Divino, aliisque spiritualibus, & corporalibus exercitiis remanserit, impendant. Deinde nunquam sine præparatione Concionem faciant, sed illam prius scripturæ commendent, & sedulo memoriæ tradant. III. Extra Monasterium nemini Monachorum fas erit concionari, aut docere, aut Confessiones audire, sine expressa Episcopi Ordinarii licentia: Cum vero ad aliquod oppidum vocati fuerint, dabunt operam, ut primo Episcopi, Chorepiscopi, aut Parochi benevolentiam sibi comparent: Deinde caveant discursum per domos, sed in ædes alicujus pii, & exemplaris Ecclesiastici se recipiant, ibique paupertatem religiosam in cibo, potu, & ceteris omnibus servant, modestiæ, & gravitati conjunctam. IV. Media autem spiritualia, quibus juxta nostrum Institutum, & Abbatis beneplacitum, ut poterunt, hac fere sunt. Ministerium Verbi Dei in prædicationibus, privatisque exhortationibus, & colloquiis. Sacramentorum Confessionis, & Eucharistiæ administratio. Exercitiorum spiritualium traditio. Dissidentium reconciliatio. Casuum conscientiæ, & Sacrorum Rituum ad Ecclesiasticos privata explicatio. Christianæ Doctrinæ ad pueros, aliosque rudes publica declaratio.

CAP. XI.

De Præfello rerum Spiritualium.

I. In omnibus Monasteriis designanduserit Præfello rerum spiritualium, cujus munus sit Confessiones Monachorum excipere, eorumque profectum in spiritu promovere. II. Cognitionem itaque Instituti habeat, & zelum boni progressus Fratrum, quem procurare debet verbo, & exemplo: amabilem præterea se eis exhibeat, ut ad eum omnes confugiant, confidenterque sua omnia detegant, & ab eo consolationem, & auxilium sperent in Domino. III. Instruat Monachos privatim, secundum unicuique captum: Præsertim ut puram intentionem Divini servitii habeant, & familiaritatem cum Deo in spiritualibus devotionis exercitiis. IV. Petat, quam procedendi modum in Oratione habeant, & an contra suos defectus examen particulare observent & an contrainordinatos affectus propria remedia adhibeant. Et in solidis virtutibus acquirendis, præsertim obedientia, amore Dei, & proximi, quibus utantur mediis: Et de poenitentis, & aliis pietatis exercitationibus. V. Versatum cum oportet esse in lectione librorum spiritualium, & unicuique decernat tempus, & modum cum fructu eos legendi. VI. Peculiarem curam habeat consolandi assiduos, & tepidos exhortandi, remedia pro cuiusque necessitate adhibendo, qualia sunt: frequentius Confessionis, & Eucharistiæ Sacramenta obire; plus temporis Orationi impendere; plus aliquid poenitentia assumere: libros aliquos spirituales legere, & similia. Præcipuam vero curam adhibeat circa Monachos laicos, novos præsertim, & infirmiores, ut quieti sint, & sorte Marthæ contenti, dirigatque eos, ubi opus fuerit. Præter eos vero, quos satis instructos Abbas judicaverit, cum unoquoque agere de his ultra mensem non differat. Sæpe vero consideret, quem fructum bonorum operum ex oratione, & meditatione, & ex reliquis rebus spiritualibus colligant, ut in dies magis in Domino proficiant. VII. In his omnibus videat, ne ordo unicuique præscriptus impediatur, nisi cum Abbas aliter judicaverit. VIII. Curam habeat Novitiorum, si qui in Monasterio fuerint, nisi ab Abbate aliunde prospectum sit: & erga eos observare studeat, quæ juxta regulas Magistri Novitiorum observari commode poterunt. IX. Confessiones Monachorum audiet. Et, si Abbas judicaverit eidem alium, vel alios adjungere, poterit; non autem plures quam quatuor: & quidem in frequentioribus Monasteriis tantum.

CAP. XII.

De Præfello Ecclesiæ.

I. Præfello Ecclesiæ ab Abbate constituitur, cujus Officium est res Ecclesiæ, & Chori custodire, & curare, ut Divina Officia suo tempore decenter, ac debite fiant. II. In primis habebit Inventarium rerum omnium ad Ecclesiæ, & Chorum spectantium tam in libris, quam in sacris vestibus, & vasis, aliisque: cujus Inventarii duo exempla erunt, alterum penes ipsum, alterum in Archivo Monasterii, in quo scripturæ, & instrumenta asservantur. Et quando novus Ecclesiæ Præfello instituitur, coram Abbate, & Oeconomo rationem rerum omnium juxta Inventarium exigit a prædecessore. III. Librum etiam habent dati, & accepti pro Ecclesiæ expensis, ut rationem Abbati unoquoque mense reddere possit. IV. Elemosynas quocumque modo obvenientes, & pecunias pro mantitione Ecclesiæ collectas, apud Oeconomum deponat, ut in Arca reponantur, cujus clavem unam habeat Abbas, alteram ipse Oeconomus. Quæ vero pro Missis celebrandis oblatæ fuerint, diligenter describat in Tabella Sacrificii, ut Missæ dicantur secundum intentionem Benefactorum. Et notetur in libro, quo die, & a quo Sacerdote earundem oneri fuerit satisfactum. V. Satagat, ut necessaria ad Divinum cultum non desint, ut Altaria sint munda, & bene præparata, atque ut vasa sacra, ornamenta, libri, & cetera omnia in suis locis apte reponantur, & conserventur. Panni omnes linei semper mundi servantur, & separatim Corporalia, & Purificatoria laventur. Sæpe etiam res pretiosiores visitet, ne aut lædantur, aut amittantur. Templi, paramentorum, librorum instaurationes curet, sicut ab Abbate fuerit præscriptum. Nihil vero eorum extrahere e Monasterio, aut cuiquam alteri Ecclesiæ, vel Monasterio, etiam nostræ Congregationis, commodare poterit, sine Congregationis Monachorum licentia. VI. De operam, ut nullo modo lumen desit ante Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, neque interdictum, neque noctu, ubi illud asservari contigerit, Oleum Sanctum, ut oportet, asservatum singulis annis renovandum curet; & Sanctorum reliquias in Vasculo ad id deputato decenter custodiat. Si quando autem devotionis causa offendendæ erunt, duo cerei accendantur. VII. Curet, ut Hostiæ mundæ sint, & in vase decenti repositæ. Item Vinum, quod ad Sacrificium paratur, sit bonum, & merum, eoque ipso die haustum: similiter & aqua, & ampullæ sint mundæ: & thuribula identidem a fuligine extergat. VIII. Qualibet hebdomada catalogum conficiat, quo dies festi, ac juniorum proximæ hebdomadæ describantur, & horæ Missarum inter Sacerdotes distribuuntur: Vices quoque Hebdomadarum, Ministrorumque ram in Divinis Officiis, quam in Missa solemniter celebranda notentur. Eum porro catalogum ab Abbate, seu ejus Vicario approbatum in loco patenti affigat, aut in Refectorio recitandum curet in prandio Sabbati. Det autem operam, ne plura simul Sacra inchoentur, sed commode omnia suis spatiis desinguantur. Curamque gerat Missarum perpetuarum, quæ pro Benefactoribus annuatim celebrandæ sunt, easque referat in Tabellam, quæ appendenda erit in Sacrificia. Ubi & in alia Tabella notari debent casus Superioribus reservati; Et Indulgentiæ, si quæ sint concessæ. IX. Ante Missam, & Psalmodiam Chori, signa ipse pullabit. Quod etiam faciet, cum primum quis ex Fratribus vita fundus fuerit, ut omnes ejus animam commendent. Luminatam in Choro, quam in Dormitorio Fratrum accendet. X. Per se, vel per alium ab Abbate designatum promovendos ad Sacerdotium instrui curet, & videat, an omnes observent statutas ceremonias. Si quem defectum animadverterit, ad Abbatem referat,

vel

vel ipse emendet. Notet etiam qualibet die nomina Sacerdotum celebrantium, ut id Abbati, aut Vicario referat. XI. Externos Sacerdotes ad Sacram faciendum non admittat, nisi intelligat eos a legitimis Superioribus habere facultatem, cujus testes Ordinarii literas cum ii exhibuerint, humanissime illos excipiet, & distinctis etiam, pro uniuscujusque dignitate, paramentis indui curet. Sæculares quoque ad Ecclesiam nostram adventantes benigne tractet. XII. Habeat sibi subiectum æditum Monachum, maxime in frequentioribus Monasteriis, cui vices suas in rebus minoris momenti committet, dum ipse in gravioribus occupatur.

CAP. XIII.

De Præfecto Bibliotheca.

I. In majoribus Monasteriis designandus erit Monachus Sacerdos, qui librorum curam habeat. II. Omnium itaque librorum Monasterii Catalogum describat: utque libri unius Monasterii ab aliis distinguantur, in primo cujusvis libri folio hæc verba notet. *Hic liber est Monasterii N. Ord. Sancti Antonii Congregationis S. Iſaie.* III. Nullum librum ex Bibliotheca cuiuspiam Monachorum dabit, sine Abbatis licentia, neque externo cuiuspiam sine licentia Congregationis Monachorum: & advertat, ne quis librum, etiam cum licentia, se inficio accipiat. Fratres autem quibus aliquem librum tradet, propria manu scribant in Codice, quo die, & quem librum acceperint: Cumque illum restituerint, notam delectant, aut e regione restitutio ejus notetur. Quod si externis librum ex licentia, ut supra, dederit, ipse Bibliothecarius in codice notabit idem, personam, & tempus, quo liber sit restitutus. IV. Monachos ad Bibliothecam non admittat sine licentia, multo minus externos. V. Abbatem moneat, si quos libros pro Monasterio necesse sit comparare: nullum autem librum donare, vendere, vel oppignorare poterit sine expressa Congregationis Monachorum licentia. VI. Curet, ut Bibliotheca munda sit, & composita, quam semel in hebdomada verret, & ex libris pulverem excutiet. Caveat etiam, ne libri humiditate, aut alia re lædantur. VII. Semel in anno librorum rationem dabit Abbati juxta Inventarium Bibliothecæ. Quod & præstabit, cum alter in ejus locum succedit.

CAP. XIV.

De Socio, & Sigillo Abbatis Generalis, Hegumenorum, & Abbatis Provinciae, atque Censuræ.

I. Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Provinciae, ac Monasterii deligant sibi ex Monachis professis Socium, qui Secretarii munus gerat, ipsosque in literis scribendis adjuvet exeuntesque e Monasterio comitetur. II. Unusquisque ex dictis Abbatibus, & Hegumenis Sigillum proprium habeat, quod in cella sua diligenter custodiat cum Imagine, si fieri potest, S. P. Antonii Magni, aut Emblemate figuram *Tau* representante, & cum inscriptione officii, quo unusquisque fungitur. Vide licet. Sigillum Abbatis Generalis Ordinis S. Antonii Congregationis S. Iſaie. Sigillum primi, vel secundi, vel tertii, vel quarti Hegumeni Ordinis S. Antonii, Congregationis S. Iſaie. Sigillum Provinciae N. Ordinis S. Antonii, Congregationis S. Iſaie. Sigillum Monasterii N. Ordinis S. Antonii Congregationis S. Iſaie. Idque duplex sit, alterum majus, cujus usus erit in rebus magni momenti, & alterum minus, quo in rebus communibus utentur. III. Nullus Monachus literas suas alio Sigillo firmabit, quam Abbatis Monasterii. IV. Ad Officium Socii, & Secretarii electus, quæcunque audierit, legerit, aut scripserit, debet profundo silentio

celare: Nec nisi urgente necessitate a communibus Monasterii Officiis vacare.

CAP. XV.

De Infirmary.

I. In singulis Monasteriis constituendus erit Infirmary, vir pius, & patiens, qui curam habebit Infirmorum, quorum ægrotudo simul atque ei indicata fuerit, si censuerit rem esse alicujus momenti, Abbatem, aut Vicarium admoncat. II. Studeat, ut quæ ægrotanti danda sunt, ea & opportune emanant, & bona sint, & bene præparata ministrantur. III. Curet, ut ægrotorum cubacula sint valde munda, & lecti concinne sternantur. IV. Ægrotum consolari, & exhilarare studeat verbis spiritualibus, & latis. Habeat etiam libros, quorum lectione ægroti recreari, & juvari in spiritu possint. V. Quæcumque Ægrotantium usus necessaria esse judicabit, habere curet, & in loco convenienti custodire. VI. A Medico præscripta exacte servet: dies ægrotationis, & horam febris advertat, tum ut Medicum, & Superiorem admoncat, tum ut cibum tempestive præbeat. VII. Si morbus sit contagiosus, supellex separari debet, ne cuiquam noceat. VIII. Convalescentes e lecto surgere non permittat, priusquam id Medicus concesserit. IX. Patientiæ, & charitatis erga Ægrotos meminerit. Quare curabit, ne debita ministeria ægrotis defint. X. Morbo ingravescente Abbatem moneat, ut ægrotus antequam judicii usu privetur, omnia Sacramenta accipiat. Quod si ægrotus dia, licet sine periculo, decumbat, curet, ut octavo quoque die communi- cet, nisi aliqua ratio judicio Abbatis impediat. XI. Instante mortis articulo, sive proximo periculo, Abbatem admoncat, ut orationibus omnium Fratrum valde peculiaribus Infirmary juvari faciat: Atque eo magis, quo morti propinquiorem viderit, & ut morienti, quo plures poterunt ex Fratribus, adsint, qui convenientibus illi articulo auxiliis moribundum juvent. Et cum primum vita functus fuerit, Præfectum Ecclesiæ, seu æditum admoncat, ut consuetum signum pulset. XII. Provideat, ut mortuorum Fratrum corpora ad sepulturam præparentur, & ut spatio unius diei naturalis decenter super terram teneantur. XIII. Non infirmis tantum præsit, ut dictum est, sed sanorum etiam curam gerat in iis, quæ ad sanitatem conservandam spectant. Quare ejus munus est observare, nam quis ex nimia fatigatione corporis, aut spiritus plus æquo laboret, vel alia de causa morbi periculo se exponat. Et, si in cibis, aere, frigore, aut alia quæpiam in re aliquid probabili ratione animadvertat, quod communi omnium, vel alicujus salutis obesse possit, Abbatem admoncat.

CAP. XVI.

De Janitore.

I. Monasterium perpetuo sit clausum, clavisque in porta non relinquatur: ac propterea Janitor ab Abbate constituatur Monachus mansuetus, humilis, patiens, & sedulus, qui januæ custodiendæ semper assilat, eamque nemini Monachorum aperiat, nisi Socium, & exeundi licentiam obtinuerit. Nullus autem e Monasterio egrediatur, nisi cum Socio, licentiaque petita, ac impetrata, & benedictione accepta ab Abbate, seu Vicario, aut in horum absentia, ab antiquiore ex Professis. II. Vocantibus cito adit, & respondeat: Non tamen prius portam aperiat, quam per fenestram videat qualitatem personæ advenientis. Quæ si ejus conditionis fuerit, ut paucis verbis expediatur, id faciat cum omni humanitate. Si vero fuerit persona gravis, aut Religiosa, portam aperiat, interroget quid velit, ad locum honestum ad id destinatum intromittat, & sine mora

significet Abbati. III. Neminem Monachorum sine facultate Abbatis ad januam vocet: nec, nisi urgeat necessitas, Janitor licentiam pro illo vocando ab Abbate petat, aut Abbas illam det, cum tempus est Divini Officii in Choro, Prandii, Cœnæ, Silentii, aut Congregationis. Nec facile idem Abbas licentiam dabit introducendi Sæculares in claustra Monasterii, & multo minus in Dormitorium Fratrum, nisi sint magni viri, aut Prælati. IV. Monasterii portas ante noctem claudat Janitor. Exinde vero eas nullius causa aperiat, inconsulto Abbate. Et antequam cubitum eat, claves eidem tradens, si quis foris maneat, illi renuntiabit. Abbas vero, aut Vicarius quandoque de nocte eas observet. V. Literas omnes, & schedulas, & quæcunque alia domesticis mittuntur, Abbati reddat, ut ea videat, & ad eos, ad quos diriguntur, si velit, transmittat. Caveat etiam, ne alicujus domestici literas, aut quid simile externis det in jussu Abbatis. VI. Nihil custodiendum a quopiam extraneo recipiat, Abbate inconsulto. VII. Si pauperes ad januam elemosynæ causa accedere contingat, cum iisdem benigne se habeat, & sedulo quærat quid eis erogari possit, juxta Abbatis arbitrium. VIII. Mulieres, si quando ad ostium accedant, paucis verbis dimittat: aut si pluribus opus esse videretur, in Ecclesiam, si extra Monasterii claustrum sit, ad Aedituum eas mittat, ubi ipsis responderi poterit; aut Aedituum, seu Abbatem vocet, ut earum negotia expediant, prout res postulaverit. IX. Si quis elemosynam ad januam dabit, eam Oeconomo statim tradet. X. Loca portæ vicina munda servet, & ut juxta januam omnes submissa voce loquantur, curet. XI. Ut Janitor ad portam sollicitus assistere possit, primo post perfolutas matutinas horas sacrificio intersit. Cum autem cibum sumit, aut in aliquo ministerio intra, vel extra Monasterium occupatur, alius ab Abbate, seu Vicario ad custodiam portæ destinetur.

CAPUT XVII.

De Custode Vestium.

I. Servare debet omnem supellestem, sive lineam, sive laneam, & quidquid ad indumenta, & ubi opus fuerit, etiam ad caleamenta attinet. Quæ diligenti cura, ut res Pauperum Christi, custodiet in loco ad id destinato. II. Inventarium rerum, quas ipse custodit, si alicujus momenti sint, in libro habeat. Et seorsim scribat quæ de novo fiunt, ut Abbati sui muneris rationem reddere queat. III. Vestes ordine dispositas servet: ne corrumpantur, videat, & refarciendas etiam curet. Quas vero non amplius usui Fratrum futuras judicabit, eas Abbati ostendat, ut ille de iis statuatur. IV. Quæ singuli Novitii ad Monasteria attulerint, ea alicubi separatim asservet, donec professionem emittant. V. Singulis mensibus cellas visitabit, ut ex Abbatis arbitrio, si quid eis desit, suppleri possit. Si quid etiam superfluum invenerit, vestes duplices, instrumenta itineris, & similia, in vestiaria officina custodiantur. VI. Inspiciat etiam quinam vestibus indigeant, ut Abbati referat. Eo vero inconsulto nihil cuiquam dabit. VII. Linei panni lotori, sive externus ille sit, sive domesticus, scripto numero dentur, & accipiantur. VIII. Tunice singulorum, quæ staturæ induentium convenire debent, signis particularibus internoscantur, ne eas permisceri contingat. IX. Sabbati vespere linea munda per omnes cellas distribuatur, Dominica vero die, mane ex eisdem cellis immunda colligat. Et an omnia, quæ dederat, recipiat, animadvertat.

CAP. XVIII.

De Cellarario.

I. Custodiendis in Monasterii Cellario victualibus, ab Abbate Cellarius deputetur, vir so-

brius, & non prodigus: idemque curam habeat omnium eorum, quæ ad cibum, & potum spectant, singula in locis suis reposita, & clausa servans. II. In rebus distribuendis jussu Abbatis sequatur: Et quamvis communiter aequalitatem inter omnes servare debet, habeat tamen Infirmorum, Convalescentium, eorumque qui laboriosa opera exercent, rationem, prout ei fuerit ab Abbate præscriptum, sine cujus arbitrio neque jentaculum, neque aliud quidpiam ulli concedet. III. Antequam penitus absumantur victualia, quæ in Monasterio reconduntur, Abbatem admoneat, ut tempestive per Oeconomum providere possit. IV. Curet munditiam tam Cellarii, quam Refectorii, eorumque omnium, quæ ejus usus serviunt: ut quæ mensæ rebus necessariis paratæ sint, cum refectionis signum dabitur. V. Catalogum habeat rerum, quæ ad Cellarium, & ad Refectorem pertinent. Alterum etiam eorum, quæ per hebdomadas, aut menses debebit Fratribus ministrare tam in cibo, quam in potu. Tertium denique eorum, qui mensæ ministraturi sunt. VI. Quæ ex mensa supersunt, colliget, atque Coquo tradet, qui illa conservabit memor paupertatis, ut & domesticis, & externis pauperibus usui esse possint juxta præscriptum Abbatis.

CAP. XIX.

De Coquo.

I. In iis omnibus, quæ ad suum munus pertinent, munditiam servet ipse, & ab aliis servandam curet: detque operam, ut omnia recte, & opportune parentur; ea præsertim, quæ ad agrotos pertinent. II. Semihora, aut saltem quarta horæ parte, antequam in mensa sit sedendum, præparati omnes cibi esse debent. III. Circa qualitatem, & quantitatem, ordinem ab Abbate præscriptum sequatur. IV. Coquere, aut aliud quidpiam pro aliquo particulari parare, Infirmario tantum excepto, neminem sinat, neque ipse faciat sine Abbatis facultate. V. Scriptum in Codice habeat Catalogum rerum, quarum est usus in Coquina, quas ipse servare debet. VI. Diligentiam in rebus, quas consumit adhibebit, ne quid non necessarium infamatur contra paupertatem religiosam. VII. Si quem adiutorem haberet, sataget, ut eum verbo, & exemplo ædificet, præsertim Novitios.

CAP. XX.

De Hebdomadario Mensæ.

I. Abbas Monasterii, seu ejus Vicarius singulis hebdomadis catalogum faciet, quo per turnum Monachorum omnium, qui legere norunt, notetur Hebdomadarius Mensæ. II. Officium Hebdomadarii Mensæ est libros ad mensam legere. Ad hoc Officio eximitur Abbas Monasterii. III. Hebdomadarius mensæ libros pro lectione ante mensam apertos habeat; & quando leget, attendat, in quo emendetur ab Abbate, aut Vicario; & emendatus assurgat cum humilitate, & repetat, prout emendatus fuerit. Ad signum Abbatis, aut Vicarii finiet lectionem. Libri autem, qui legentur, sunt: Sacra Scriptura, Vitæ Sanctorum, Historia Ecclesiastica, & Opera Ascetica, quæ ab Abbate assignari debent, servato ordine, ut primum legantur aliquot versiculi ex Scriptura, deinde succedat lectio ex vitis Sanctorum, aut ex Historia Ecclesiastica, & claudatur lectione alicujus Tractatus ascetici.

PARS QUARTA.

CAP. I.

De Congregatione Generali.

I. Congregatio Generalis de triennio in triennium celebretur, nisi forte ob aliquam urgentem necessitatem esset anticipandum tempus, aut pro-

rogandum

rogandum ex decreto Congregationis Hegumenorum, quod debet opportune toti Ordini significari, Casus autem, ob quos Congregatio Generalis, prorogari, vel anticipari potest, sunt. Primo, mors Abbatis Generalis, aut ejus ad altioris dignitatem promotio, aut quando de ejusdem depositione, suspensione, vel publica reprehensione agendum sit, ut dictum est supra Parte Tertia Cap. IV. n. II. Deinde publica rerum, regionumque perturbatio, ob pestem, vel bellum, aut propter persecutionem Infidelium, vel Hæreticorum, vel Schismaticorum, aut communem totius Ordinis, vel principalium potiorumque Monasteriorum necessitatem, quæ judicio Congregationis Hegumenorum urgens visa fuerit: in quo nihilominus casu significandum id est Abbatis Monasteriorum. II. Penes Abbatem Generalem est Congregationem indicere, eique præsidere usque ad successfulis electionem. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causa considerandum sit, tunc ad Hegumenos spectabit illam indicere, eique præsidere usque ad novi Abbatis Generalis electionem, aut veteris probatam innocentiam: servata semper Vicarii Generalis inter Hegumenos præminencia, ut dictum est alibi. Vivente tamen Abbate Generali, etiam quando de ipsius causa agendum est, in literis, in quibus ab Hegumenis Congregatio indicetur, nomen ejusdem Abbatis præponatur nominibus Hegumenorum. III. Duobus saltem mensibus ante diem, quo celebranda erit Congregatio, indicatur per encyclicas epistolas ab Abbate Generali, & Hegumenis subscriptas, & ad omnia nostri Ordinis Monasteria missas. Si quod vero Monasterium longius distet, tot mensibus ante indicenda erit, quot sufficere videbuntur judicio Hegumenorum. Dies autem Congregationis celebrandæ destinari solet, est 15. Octobris, qua Ordinis nostri Congregatio instituta fuit. IV. Ad Congregationem Generalem vocandi erunt, eique interesse, & in ea vocem habere poterunt præter Abbatem Generalem, & quatuor Hegumenos, eorumque Vicarios (si qui antea electi fuerant) Abbates omnes tam Provinciarum, quam Monasteriorum, & cum unoquoque Abbate Socius a Congregatione Monachorum illius Monasterii electus. Quotquot præterea Officio Abbatis Generalis, vel Hegumenorum functi sunt, modo non fuerint ob defectus aliquos depositi. His autem unumquodque Monasterium de necessario viatico providebit tam in eundo, quam in redeundo; ob quem finem a primoribus tum Ecclesiasticis, tum Sæcularibus illius Provinciae, Abbates cleemosynam colligant, & eam secum deferant. V. Si quis Abbas, vel Officio Abbatis Generalis, aut Hegumeni defunctus, ob legitimum impedimentum a Congregatione Monachorum probandum, per se ipsum adesse nequiverit, mittat Monachum idoneum, qui vices suas in Congregatione Generali suppliceat, habeatque locum in Congregatione tanquam absentis Procurator. Qui vero propter contumaciam, vel inanes causas adesse neglexerit, cognita, & declarata ejus causa in Congregatione Generali, excommunicetur, & Monachi ab ejus obedientia absolvantur. Socii autem Abbatum, qui in Congregatione Monachorum electi fuerint neminem possunt sibi substituere, nec suæ electioni renunciare. VI. Nemo in Congregatione Generali vocem habeat, nisi sex annos in Ordine compleverit, inchoando ab annis probationis, & nisi triginta annos ætatis saltem inchoatos habeat. Item nemo in Monasterium ad celebrandam Congregationem destinatum intret, nisi tribus diebus, antequam inchoanda sit Congregatio. Exceptis his, qui ex longinqua regione per mare veniunt. Qui ad Congregationem venerint sine licentia, per totum tempus, quo Congregatio durabit, detineantur in loco penitentiae: Congregatione autem terminata, decernat de eis Congregatio Hegumenorum.

Si quis vero querelas habeat ad Congregationem deferendas, mittat eas cum Abbate, vel ejus Socio, propria manu subscriptas. VII. Unusquisque Abbas ad Congregationem veniens, aut Vicarium suum mittens, debet asferre secum, vel cum Vicario mittere I. Sigillum Monasterii. II. Catalogum, in quo descriptus sit numerus Monachorum rivorum, & quot defuncti sunt post ultimam Congregationem, & quot recepti. III. Rationem dati, & accepti toto regiminis sui tempore. Socius vero Abbatis debet secum asferre I. Literas Monachorum de sua deputatione. II. Querelas eorundem, si quæ erunt. VIII. Abbas Generalis, vel eo absente, Hegumeni, opportuno tempore provideant de rebus ad celebrandam Congregationem necessariis. Quare I. Abbatem Monasterii, in quo Congregatio celebranda est, vel eo absente, Monachum alium constituant, qui Oeconomi Congregationis Generalis nomen gerat, curetque, ut locus Congregationi opportunus præparetur, ut adsint victualia, lecti, & quæcunque ad receptionem Monachorum hospitum necessaria sunt. II. Deputent duos saltem Confessarios cum facultatibus opportunis: nec non unum Scribam Congregationis, qui suffragia notabit, & literas ad Congregationem directas coram omnibus leget. Unum præterea Edituum, qui curam habeat Sacelli, ubi Congregatio fiet: & unum Janitorem, qui portas Congregationis observabit. Hi vero omnes, præter Abbatem supradictum, idest Confessarii, Scriba, Edituus, & Janitor debent esse ex eorum numero, qui suffragia non habent in Congregatione. Reliqua autem Coenobii ministeria, tam in Ecclesia, quam in Choro, & Refectorio per ejusdem Coenobii Monachos diligenter obeantur, nec Congregationis prætextu quidquam ex regulari disciplina omittatur. IX. Cum dies assignata advenit, non obstante cujuscumque absentia, Congregatio incipiat. Cognitores autem suffragiorum sunt I. Abbas Generalis. II. Quatuor Hegumeni. III. duo ex Monachis Congregationis a Communitate Vocalium electi: in quorum tamen electione neque Abbas Generalis, neque Hegumeni vocem habebunt. X. Congregatio Generalis per septem dies durabit. Singulis autem diebus post cantata Divina Officia, & celebratam sacram Liturgiam, scrutinium fiet, cui præmittetur sermo paræneticus ab Abbate Generali, aut alio quopiam ad Conventum Monachorum per semihoram. XI. In primo triduo, Ordinis statum examinent, seduloque explorent, si quid supplendum, aut rescandum sit. Singulisque permittitur, quodcumque apud se statuerint, suggerere Abbati Generali, aut Hegumenis, qui Monachorum suggestiones in commentarium relatas coram Congregatione recitabunt. Interim Hegumeni jussu Abbatis Generalis a Monasteriorum Abbatibus statum, & rationes exigant singulorum Monasteriorum, easque in Tabularium totius Ordinis referendas, eidem Generali Abbati exhibeant. Quarta die proceditur ad electionem Abbatis Generalis, & Hegumenorum, ut infra. Si autem non ob electionem Superiorum, sed ob aliam causam coacta fuerit Congregatio, de illa tractabitur. Tribus postremis diebus Monachorum causæ finiuntur, eorumque postulatis satisfiat, & si quid contra Regulam, Constitutiones, vel Consuetudines Ordinis peccatum est, corrigatur. XII. Septimo die postquam Congregatio terminata est dato signo a Generali Abbate, aperiatur porta, ita ut etiam non Vocales adesse possint, & audire. Tum a Scriba Congregationis legatur I. Tabula novorum Officialium a tota Congregatione, sive ab Abbate Generali, & Hegumenis electorum, nec non Monachorum ad Monasteria, quæ idem Abbas Generalis designaverit, mittendorum. II. Constitutiones, si quæ fuerint a Congregatione sancitæ. III. Recitentur

nomina Monachorum omnium ab ultima Congregatione Defunctorum, ut pro iis omnibus una Missa solemnis celebretur. IV. Recenseantur etiam nomina insigniorum Benefactorum, simulque omnes moneantur, ut pro iis, Sacerdotes quidem unam Missam celebrent, laici vero dicant quinquaginta *Pater noster*, *Ave Maria*. Abbas Generalis faciat absolutionem Generalem, & sic Congregationem dimittat. XIII. Dimissa Congregatione Generali, una cum Hegumenis faciat absolutionem Hegumenorum: & primo quidem elegantur Abbates Provinciarum, & Monasteriorum; singulisque Patentes literæ tradantur, ut ad Officia sua adeant. XIV. Forma literarum Congregationis Monachorum, cum mittunt ad Congregationem una cum Abbate Monasterii seu Provinciæ Socium ab ipsis electum, Reverendissimi Patres, notum facimus vobis Congregationem nostram habitam in Monasterio N. die N. mense N. anno N. communi consilio elegisse Reverendum Patrem N. ut nomine totius Monasterii, vel Provinciæ, una cum nostro Abbate ad Congregationem Generalem accedat. Quocirca tradimus ei potestatem agendi pro nobis in Congregatione Generali omnia & singula, quæ facere possemus, si præsentem essemus: ratum gratumque habituri quidquid in eadem Congregatione factum fuerit. Datum in Monasterio N. anno N. mense N. die N. Sigillum † Monasterii. Et subscribent omnes juxta ordinem suum. XV. Forma literarum Abbatis Provinciæ, vel Monasterii, cum mittit Vicarium, vel Procuratorem ad Congregationem Generalem. Reverendissimi Patres, notum facio vobis, me ob causam N. impeditum, elegisse Reverendum Patrem N. ut tanquam meus Vicarius, & Procurator ad Congregationem Generalem accedat: eique sigillum, & rationes Officii mei tradidisse, nec non facultatem in Congregatione Generali omnia, & singula agendi, quæ ego facere possem, si præsentem essem; ratum gratumque habiturus quidquid in eadem Congregatione factum fuerit. Datum in Monasterio N. anno N. mense N. die N. Sigillum † Officii N. Abbas Provinciæ vel Monasterii N.

CAP. II.

De Electione Abbatis Generalis & Hegumenorum.

I. Ante electionem legantur Constitutiones de requisitis eligendorum, deque eorum Officio. II. Nemo potest in Abbatem Generalem, aut Hegumenum eligi; nisi compleverit annum ætatis trigessimum, & annum in nostro Ordine octavum quidem Abbas Generalis, sextum vero Hegumenus. III. Electio nullo modo fiat per absentium, sed præsentium duntaxat suffragia, eaque secreta sint, non publicatis eligentium nominibus. IV. In loco pro electione deputato Aedituus Aram maximam, ubi venerabile Eucharistiæ Sacramentum in Ciborio conditum proflabit, solemniore, quam in primo triduo Congregationis, ritu instruat. Super Altari ante Ciborium alta Crux colloceatur, sex hinc inde accensis candelis. A dextris Crucis Evangeliorum codex pretioso velo coopertus, a sinistris vero Imago, sive Reliquiæ S. Patris nostri Antonii, & Codex Regulæ cum Constitutionibus. Infra Altare ad latus dexterum ponatur mensa, juxta quam assidebit scriba, seu Secretarius, qui data servandi secreti fide solus ex Patribus non Vocalibus in Congregationem introducet. Super mensam vas, seu arcula colloceatur, in quam ab Electoribus schedulæ emittendæ erunt. Sic autem fabricetur, ut demissa e superiori orificio schedulæ dilabi aut extrahi nequeant, donec functione peracta legitime a Cognitoribus suffragiorum referetur. Alterum præterea vas intra Cancellos Altaris præparetur aqua

oppletum, in quod schedulæ prædictæ statim projiciantur. V. Habeatur Sermo paræneticus ad Electores per semihoram de eligendo digniori Abbate Generali, dignioribusque Hegumenis, deque Votorum renovatione præmittenda ab omnibus. VI. Absoluta parænesi, Abbas Generalis, & quatuor Hegumeni hinc inde ad dexteram lævamque ipsius ante portam mediam in genua procident, & pone hos Provinciarum, Monasteriorumque Abbates, deinde reliqui Monachi secundum antiquitatem propriæ professionis. Postremo scriba, seu Secretarius, & Aedituus, & ad portam Janitor. VII. Sequatur Votorum renovatio, Abbate Generali, & Hegumenis præcuntibus, deinde reliquis simul prosequentibus de verbo ad verbum, & cum pausa, ut supra Par. II. Cap. XI. VIII. Abbas Generalis absoluta Votorum renovatione, Beatissimæ Virginis Mariæ Litanias cum cantu inchoabit: quibus finitis, Fratres admoncat, ut præmissis contritionis actû, intentionem pariter rectam habere studeant, simulque omnes Dominicam Orationem recitent, & SSmæ Trinitatis opem, nec non Deiparæ, & S. Antonii intercessionem implorent. Mox assurgit ipse, & Fratribus in genua adhuc provolutis, generalem Absolutionem pronuntiat. Post universi e templo egressi, ad ferenda suffragia accedant, si alibi electio faciendâ est; si vero in eodem templo, Aedituus foras egresso, porta claudatur, quam Janitor ab exteriori parte observabit. IX. Antequam ad novi Abbatis Generalis electionem procedatur, debetis; cujus Officium expirat, Sigillum, & Officium in manibus Hegumenorum resignare, ac deponere in hæc verba. *Reverendi Patres, in manibus vestris, resigno, ac depono Officium Abbatis Generalis, quod mihi indigno Congregationis Generalis commisit, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis. Hoc idem facere debet unusquisque Hegumenus coram electo Abbate Generali, cum ad Successoris sui electionem procedendum est, dicens, Reverendissime Pater in manibus vestris resigno, ac depono officium Hegumeni, quod mihi indigno commissum est, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis. Facta tamen resignatione, in suo loco, & ordine tandiu stabit, donec Successor declaretur. Si per obitum, aut promotionem Abbatis Generalis, aut aliquod legitimum ejus impedimentum, electus fuerit Vicarius Generalis; hic etiam ante electionem novi Abbatis Generalis resignabit Officium in hæc verba. *Reverendissimi Patres, in manibus vestris resigno, ac depono Officium Vicarii Generalis, quod mihi indigno commissum est &c.* Idem dicendum de Vicario Hegumeni. X. Suffragiorum ordo est. Primus Abbas Generalis ad mensam accedens, suum suffragium in schedula scribat, nomine tantum electi expresso, hoc modo. *Elego Reverendissimum Patrem N. in Abbatem Generalem nostri Ordinis.* Tum schedulam propriis manibus complicit, atque in præparatam Arcam injiciat. Sequantur ordinatim singuli Hegumeni, postea Abbates Provinciarum, & Monasteriorum, postremo reliqui Patres Vocales, habita semper ratione antianitatis professionis. Si quis Patrum indigeat opera scribæ, hic suggestum ab illo nomen scribat in schedula, eamque plicatam ipsi reddat. in prædictam Arcam ab eodem propria manu statim dimittendam. XI. Post lata suffragia in locum suum unusquisque regrediatur: loca autem extra Cancellos Altaris disposita erunt. Tum vero Abbas Generalis solus cum quatuor Hegumenis, & duobus a Patrum cœtu ad cognoscenda suffragia electis, sanctuarium ingressus, schedulas ex Arca extrahat, mox numeret; & si Patrum numerum superent, aut minime æquent, electio non constabit, nec aperiendæ erunt schedulæ, sed continuo in vas aqua oppletum immittantur, & nova electio fiat. Si vero suffragiorum numerus bene constet, tunc Abbas Generalis singulas schedulas coram Hegu-*

menis,

menis, & duobus suffragiorum Cognitoribus aperiatur, nomenque electi altiori voce pronunciet, ut Monachi in Templo stantes audiant, & illud a Secretario in charta notetur. XII. Si pars suffragiorum supra dimidium Vocalium major convenire in electione reperiatur, ea censetur facta: si autem in duas personas suffragia dividantur, his a ferendo suffragio exclusis, iteretur scrutinium. Si rursus aequalis pro utroque suffragiorum numerus constiterit, praefertur prior tempore professionis. Si autem professionis tempore aequales fuerint, aetas attendenda, & seniori juniori praeligatur. XIII. Si vero suffragia in diversas personas distrahantur, ita ut in neminem major Congregationis pars conveniat; secundo, ac tertio scrutinium repetatur. Quod si etiam tunc nemo habeat maiorem suffragiorum partem, contingat autem duos, vel tres habere plura suffragia, ita ut singuli quartam saltem partem suffragiorum obtineant, per Abbatem Generalem promulgatur his verbis. *Reverendus Pater NN. & Reverendus Pater NN. habent plura suffragia, quam reliqui. Ex his igitur potestis unum eligere in Abbatem Generalem totius Ordinis.* Tum illis, qui nominati sunt, exclusis, Vocales reliqui ad electionem modo supradicto procedant, unum ex nominatis eligentes, in quem major pars suffragiorum convenerit. XIV. Finito scrutinio electus Abbas Generalis promulgatur a suo praedecessore, vel si ipse in Officio confirmatus fuerit, a primo Hegumenorum, his verbis. *Reverendi Patres, facta suffragiorum collatione, invenimus maiorem partem Congregationis nostrae, convenire in electione Reverendi Patris NN. Ideo nomine totius Congregationis nostrae, & potestate per vos omnes mihi concessa pronuncio, & declaro Reverendissimum Patrem NN. electum fuisse, & esse nostrum omnium, totiusque Ordinis nostri Abbatem Generalem.* XV. Facta electionis proclamatione, primus Hegumenus, aut dignior inter Vocales intonat Psalm. XIX. reliquis alternatim prosequentibus. *Exaudiat te Dominus in die tribulationis, protegat te nomen Dei Jacob &c.* Interea Hegumeni ducunt Electum ad sedem ad cornu sinistrum Altaris paratam, qui osculatur primum Altare, deinde fedet. Tum a digniori traditur ei liber Regulae, & Constitutionum, ac Sigillum Officii: qui retinens Sigillum, tradit uni ex Vocalibus, ut legat Caput III. Partis III. quod est de praerogativa, & Officio Abbatis Generalis. Interim Fratres singuli juxta Ordinem suum ad eum accedentes, genibus flexis manus ejus osculantur. Ipse vero tandiu in loco suo sedebit, donec Hegumeni quatuor eligantur: nec e sede sua recedit, nisi cum suffragium proprium scripturus est, & in Arca immisurus, & suffragia Monachorum, ut supra, cogniturus, electumque proclamaturus: quo statim proclamato ad sedem suam redibit. XVI. Si electus absens fuerit, postquam proclamata est illius electio, cantatur Psalmus XIX. ut supra. Quo finito statim proceditur ad electionem Hegumenorum, quorum primus vices Abbatis Generalis geret, donec Abbas Generalis aderit. Quod si adesse possit antequam Congregatio Generalis absolvetur, tunc Enthronismus ejus modo supradicto fiat. XVII. Neque Abbati Generali, neque Hegumenis fas est electionem suam recusare, aut Officium abdicare. Si vero contigerit eos ex legitima causa ab Officii executione impediri, in Congregatione Hegumenorum potest Vicarius ejus substitui, ut dictum est Par. 3. Cap. 4. XVIII. Absoluta Abbatis Generalis electione, continuo ad electionem quatuor Hegumenorum juxta praedictum ordinem procedunt, etiam si electus Generalis absens fuerit. Primum Hegumenus in manibus Abbatis Generalis, vel eo absente in manibus dignioris ex Vocalibus, resignat Sigillum, & Officium, ut supra. Mox suffragia feruntur: & si duo, vel tres plura suffragia habere reperiuntur, ita ut quartam saltem partem singuli obtineant,

Abbas Generalis recens electus, vel eo absente dignior ex Vocalibus (exclusis iis, qui nominantur) dicat ad ceterum Monachorum. *RR. PP. NN. & NN. habent plura suffragia, quam reliqui. Ex his igitur potestis eligere unum in Hegumenum.* Finito scrutinio electus Hegumenus promulgatur ab Abbate Generali, aut eo absente a digniori ex Vocalibus, in haec verba. *Reverendi Patres, facta suffragiorum collatione invenimus maiorem partem Congregationis nostrae convenire in electione Reverendi Patris N. Ideo nomine totius Congregationis nostrae & potestate a Vobis mihi concessa pronuncio, & declaro Reverendissimum Patrem N. electum fuisse, & esse Hegumenum.* Addat in fine. Primum, secundum, tertium, vel quartum, juxta uniuscujusque Hegumeni locum. Hegumenus electus Abbati Generali genuflectat, ejusque manus deosculatus, ad dexteram ipsius, vel sinistram juxta ordinem suum stabit. Abbas vero Generalis illum ad osculum admittet, eique Sigillum Officii tradet. Tum Fratres juxta ordinem suum, facta prius Altari, deinde Abbati Generali, & Hegumenis antea electis, aut officio confirmatis reverentia, coram Hegumeno recens electo genuflectentes, manum ejus osculantur. Hegumeni vero antea, ut supra, electi, collegam suum post ipsos electum ad pacis osculum admittunt. Si Hegumenus Sacerdos non fuerit, sola pacis appreciatione, omissa genuflexione, honorabitur. XIX. Penes Congregationem Generalem est Abbatem Generalem confirmare, vel novum eligere. Hegumenorum pariter potestatem prorogare, aut abrogare, sive quosdam confirmare, & alios de novo eligere: nam omnes simul, eodemque tempore mutare, minus expedire videtur: ut nimirum novus Hegumenus a veterano rudimenta novi officii capiat. Si vero attentis circumstantiis, secus agendum electoribus in Domino visum fuerit, ad omnium etiam Hegumenorum depositionem tuto procedunt. XX. Secretarius Congregationis, tam Generalis Abbatis, quam Hegumenorum electionem in acta referat, quae subscriptionibus omnium Vocalium firmata, in Archivo asservetur. XXI. Absoluta quatuor Hegumenorum electione, Divinae Majestati gratiae agendae sunt. Quocirca Abbas Generalis cum Hegumenis, & omnibus Patribus Vocalibus ante portam mediam Altaris procedat in genus primus ipse, deinde quatuor Hegumeni, mox reliqui juxta ordinem suum. Tum incipiat Psalmum 148. reliquis hunc, & duos sequentes Psal. mox alternatim cantantibus. *Laudate Dominum de Caelis, laudate eum in Excel- sis &c.* Quibus finitis assurgens Abbas Generalis, stansque in porta media, conversus ad Altare, Fratribus genuflexis, sequentem precationem recitabit. *Gratias agimus tibi, Deus noster, Trinitas Sanctissima, Pater, & Fili, & Spiritus Sancte, quoniam sicut ad tuum Nos peculiarem famulatum assumpsisti, atque in Sanctis Tabernaculis tuis collocasti, fratresque in spiritu conjunctos effecisti, & constituisti in Monte Sion, qui est religiosus status, ponens pacem fines suos, muroque circumdatus obedientiae, castitatis, & voluntariae paupertatis, quo spectaculum fieremus Angelis, & hominibus: ita hodie gratia tua innovasti vinculum, quo jungimur dilectioni tuae: nosque in Hierarchias, & Choros in similitudinem Angelorum distinxisti ad officia ministerii tui in Paradiso domus tuae, quem plantasti nobis, & in quo nos collocasti, nosque illum operamur, beneplacitum tuum perficientes, & Divinae voluntati tuae obsequentes. Et nunc Domine Deus tuere nos, & custodi vineam istam, quam plantasti dextera tua, & domum tuam aedifica, quam virtute tua fundasti: quia nisi tu Domine aedificaveris domum, frustra vigilant, qui custodiunt eam. Da Domine assiduum sedium tuarum sapientiam iis, quos ad ministerium domus tuae elegisti. Benefac nobis, & cor da nostra sanctifica, menteque nostras in obsequio tuo confirma. Intercedentibus Sancta Dei Genitrice Maria Virgine,*

& Beatissimo Patre nostro S. Antonio Magno, & omnibus Sanctis, Fratres. Amen. Deinde Abbas Generalis facta Altari reverentia, ad eos adhuc genuflexos conversus, facit absolutionem generalem in hæc verba, *Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & tribuat vobis absolutionem, & remissionem omnium peccatorum vestrorum: In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Fratres. Amen.* Et surgunt, ejusque manum ordinatim osculantur, & ad suas singuli cellas secedunt.

CAP. III.

De Congregatione Hegumenorum, & electione Abbatis Provincie, vel Monasterii.

I. Congregatio Hegumenorum de semestri in semestrem ab Abbate Generali, & quatuor Hegumenis celebretur; & quoties de rebus agendum est, aut valde urgentibus, aut potestatem ejusdem Congregationis exigentibus. II. Penes Abbatem Generalem est illam indicere, eique præsidere. Si vero ipse mortuus fuerit, aut promotus, aut de ipsius causa & reatu consultandum sit, tunc ad omnes simul Hegumenos spectabit illam indicere: & prior in ordine præsidebit tanquam Vicarius Abbatis Generalis, ut supra dictum est. III. Per septem dies ea durabit: singulis autem diebus præmissa Oratione Dominica, & Litanis Beatissimæ Virginis, coram Altari ab Aedituo parato, Janitore portam observante, & Secretario ad mensam assidente, nec non duobus Monachis suffragiorum cognitoribus, suffragia ferent, ut supra dictum est de Congregatione Generali. Porro Secretarius, Aedituus, Janitor, & duo suffragiorum cognitores ab Abbate Generali, & Hegumenis præligendi sunt. Antequam vero prima Congregatio inchoetur, sermo paræneticus fiat ab idoneo Monacho, quem Abbas Generalis designaverit. IV. Si post Congregationem Generalem eligendi sint Abbates Provinciarum, & Monasteriorum: primo Congregationis die, sedentibus in ordine suo Abbate Generali, & Hegumenis, accedunt Abbates, quorum officium expirat, vel eorum Vicarii, unus post alium: & genuflexi, Sigillum, & Officium in manibus Abbatis Generalis, & Hegumenorum resignant, & deponunt in hæc verba. *Rmi. Patres, in manibus vestris resigno, ac depono officium Abbatis Provincie N. vel Monasterii N. quod mihi indigno commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis a me in eo commissis.* Si Vicarius fuerit, aut Procurator, dicat: *Rmi. Patres, nomine, ac vice Reverendi Patris N. in manibus vestris resigno, ac depono officium Abbatis Provincie N. vel Monasterii N. quod ipsi commissum fuit, simulque veniam peto de omnibus culpis ab ipso in eodem officio commissis.* Facta resignatione, unusquisque extra Congregationem recedet; & clauso ostio, legat Secretarius coram Abbate Generali, & Hegumenis excelsus, vel defectus, si quos dicti Abbates in suo officio commiserint: oblatas adversus eos subditorum Monachorum accusationes, & similia, quæ in ultimo tri-duo Congregationis Generalis examinata sunt, & in acta relata, ut Cap. I. hujus Partis num. II. dictum est. Mox Generalis, & Hegumeni de iis deliberent: & si quid in Regulam, Constitutiones, Consuetudines, vel Monachos peccasse deprehensi fuerint, vocentur singillatim, & introducantur ad Congregationem, ibique reprehendantur, & digna malefactoris poenitentia mulcentur: alias omnes simul introducantur, & genuflexi benedicantur ab Abbate Generali, & absolvantur, iis verbis: *Deus misereatur vestri etc.* ut cap. superiori circa finem. Tum extra Congregationem dimittantur: & Abbas Generalis cum Hegumenis per suffragia secreta eligat Abbates Provinciarum, & Monasteriorum eodem modo, quo supra de Electione Generalis, & Hegumenorum dictum est. Suffragium in schedula scribatur sic. *Eligo*

*Reverendum Patrem N. in Abbatem Provincie N. vel Monasterii N. Extrahuntur autem suffragia a duobus Monachis eorum cognitioribus, & scribuntur in charta a Secretario. Et unus ex illis duobus professione antiquior nomen electi altiori voce pronunciat, ut Generalis, & Hegumeni audiant: & qui plura suffragia habuerit, ille Abbas erit: quem proinde Generalis proclamabit in hæc verba. *Nomine Congregationis nostræ pronuncio, & de clero Reverendum Patrem N. Abbatem Provincie N. vel Monasterii N. Finito scrutinio omnes electi Abbates, qui in eo Monasterio præfentes fuerint, genua flectunt coram Abbate Generali, & Hegumenis, manumque eorum deosculantur, & invicem ab his ad osculum pacis admittuntur. Abbas autem Generalis tradit unicuique eorum sigillum Officii sui: deinde omnibus præter Hegumenos genuflexis, impertitur benedictionem, dicens: *Benedicat vos Omnipotens Deus Pater & Filius & Spiritus Sanctus. Fratres. Amen.* Et procedunt unusquisque ad cellam suam. Abbas Generalis, & Hegumeni tradunt singulis patentes literas tenoris sequentis: *Venerabilibus Fratribus Ordinis S. Patris nostri Antonii Congregationis S. Isaac Provincie N. vel Monasterii N. salutem in Domino, & benedictionem. Notum facimus vobis, Fratres, Congregationem Hegumenorum habitam die N. mense N. anno N. communi consilio elegisse Reverendum Patrem N. in Abbatem vestrum proprium, & peculiarem, qui carne, & spiritu vos gubernet juxta nostras Consuetudines, Constitutiones, & Regulam; quorūca mandamus vobis in virtute sanctæ obedientie, ut eadem secundum nostram Congregationis Regulam pareatis: eumque Abbatem, seu Patrem nostrum appelletis, ipsique veluti legitime præposito vestro debitam obedientiam, honorem, atque reverentiam exhibeatis. Si quis illi subesse noluerit, noverit se suorum votorum transgressorem fore. Benedictio sit super obedientes. Datum in Monasterio N. die N. mense N. anno N. Congregatio Hegumenorum. Sigillum & Generalis, & Hegumenorum. Cum dictæ literæ ad Monasterium venerint; unus ex Fratribus, reliquis audientibus, in Ecclesia, vel Refectorio, Abbate electo præfente, illas legat: finitaque lectione, continuo Abbati electo, vel confirmato omnes genuflectant: Abbas vero iis benedicat, dicens: *Benedicat vos Omnipotens Deus Pater, & Filius & Spiritus Sanctus. Et respondet, Amen.* Et surgunt, ejusque manum osculantur. Abbas suæ electionis patentes literas apud se custodiat: cumque statuto tempore exauctoratus, vel confirmatus fuerit, Abbati Generali illas restituet. Secretarius autem Monasterii eas de verbo ad verbum describat, & in Archivo reponat. Sequentibus sex diebus in Congregatione Hegumenorum de rebus ad universum Ordinem spectantibus agatur. V. Si vero Congregatio Hegumenorum non post Congregationem Generalem, sed præstitutis temporibus suis fiat, primo die de gravioribus negotiis agendum erit, postmodum reliqua definiantur. VI. Terminata Congregatione, describi curent a Secretario Acta omnia, electiones Officialium, & Constitutiones, si quæ factæ fuerint: sigilloque, & propria Generalis, atque Hegumenorum subscriptione firmentur, & in Archivo reponantur. Quæ vero Monachis significanda sunt, ea per Encyclicas literas a Generali, & Hegumenis subscriptas significentur. Exemplum autem literarum omnium, quæ nomine Congregationis hujus mittentur, a Secretario ejusdem Congregationis descriptum maneat in libro Regestorum, qui in Congregatione Generali tradatur novo Abbati Generali, & novis Hegumenis in Archivo reponendus.***

CAP. IV.

*De Congregatione Provinciae, &
Monasteriorum.*

I. Congregatio Provinciae unoquoque anno per triduum celebretur ab Abbate Provinciae, & Abbatibus Monasteriorum subiectorum: Congregatio vero Monasteriorum sit quolibet mense per unum diem ab Abbate Monasterii, & Monachis omnibus professis. Primam autem indicit Abbas Provinciae, alteram Abbas Monasterii: & illa quidem uno saltem mense ante constitutum diem significari debet: hæc vero tribus ante diebus. II. Quo mense facienda erit Congregatio Provinciae, præmittenda est opportuno tempore Congregatio uniuscuiusque Monasterii, ut in promptu habeat Abbas si quid ad eam Congregationem referendum sit. Similiter quo anno celebrabitur Congregatio Generalis, opportune præmittatur Congregatio Provinciae. III. Congregationi Provinciae præter Abbates Monasteriorum intererit Socius Abbatis uniuscuiusque Monasterii, a Congregatione Monachorum eligendus. Eius autem electio fieri debet tribus saltem diebus antequam ad Congregationem Provinciae procedatur, ut sufficiens tempus habeat ad sumendum informationem de statu Monasterii, deque querelis, & causis Monachorum. Idem dicendum de Socii Abbatis ad Congregationem Generalem discessu. Omnia autem, quæ Socius Congregationi generali, vel Provinciali nomine Monachorum præsentavit, debent esse sub Sigillo Monasterii clausa, & ab iis subscripta. IV. In utraque Congregatione idem ordo servetur, de quo supra in Congregatione Hegumenorum dictum est num. III. & VI. Secretarius autem, Edictus, & Janitor ab Abbate eligantur; duo vero suffragiorum cognitores a Monachis ad Congregationem convocatis. V. Agendum porro erit primo de rebus spiritualibus ad profectum Monachorum spectantibus, inquirendumque in mores uniuscuiusque, si quid contra Regulam, Constitutiones, & consuetudines peccetur. Secundo de regimine superiorum, & subiectorum obedientia. Tertio de temporalibus Monasteriorum rebus. VI. Abbate ad Congregationem generalem eunte, aut Vicarium mittente, adhuc celebretur Congregatio Monachorum de mense in mensem, cui ipse Abbas, vel ejus Vicarius prærit: non tamen celebrari poterit Congregatio Provinciae, nisi de anno in annum & ipso Abbate præsentante. VII. Si Abbas Monasterii decesserit, Vicarius mortem ejus tam Abbati Provinciae, quam Abbati Generali statim significabit, & interim Monasterium administrabit usque ad novi Abbatis electionem, & adventum. Quod si Vicarius in illo Monasterio non fuerit, tunc antiquior professione Vicarius erit; & inter æquales professione, antiquior ætate præferatur, & Sacerdos non Sacerdoti. Mortuo autem Abbate Provinciae, Abbas illius Monasterii, in quo residere solet, ad Abbatem Generalem literas scribat: nemo tamen in ejus officio se immiscebit, donec Abbas Generalis in Congregatione Hegumenorum de successore, aut Vicario decreverit.

CAP. V.

De Congregatione Hebdomadali.

I. In qualibet hebdomada per omnia Monasteria feria sexta, aut alia die non impedita, debet fieri Congregatio omnium Monachorum. II. Sedentibus omnibus, & Novitiis, si qui erunt, stantibus, Abbas, seu Vicarius aliquid ex libris spiritualibus legat, vel legi faciat ad Monachos. III. Deinde (Novitiis foras dimissis) idem Abbas, seu Vicarius taceat brevem exhortationem contra defectus in Monasterio occurrentes, nullam tamen

personam nominando. IV. Absoluta exhortatione, Abbas stans, reliquis genuflexis, dicat: *Deus misereatur nostri, & dimittat debita nostra, & tribuat nobis absolutionem, & veniam omnium peccatorum nostrorum. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Fratres. Amen.* Et surgunt, ejusque manum deosculantur, & ad suas uniuscuiusque cellas abeunt.

CAP. VI.

De Electione in communi.

I. Ab electione tam Activa, quam Passiva in quolibet officio Ordinis nostri, donec cum eo fuerit dispensatum specialiter, arcetur omnis excommunicatus, suspensus, interdictus, irregularis, non professus, & qui non subest nostræ Congregationi, etiam si fuerit Monachus professus Ordinis S. Patris nostri Antonii; item qui ab Ordine nostro apostataverit, & qui ab illo ad alium Ordinem, etiam cum licentia Superiorum transiit, nec postea ad nostrum rediit. Item, qui habet impedimentum naturale, ut fatuus, delirus, lunaticus. Item qui est notorie infamis ob publicum delictum; ut est homicidium, fornicatio, furtum, perjurium, ebrietas. Item subornator, qui prece, pretio, minis, vel quocumque alio modo induxit eos, qui in electione vocem activam habent, ut seipsum vel Monachum aliquem determinatum eligant, singulati cum nominando. Item qui per se ipsum, vel alium procurat sibi dignitatem aliquam extra Ordinem. Item, qui publice, & scandalose Romano Pontifici, aut Patriarchæ vel Ordinario loci detraxerit, aut eorum canonicas sanctiones contempserit. Denique qui Monachum notorie indignum sciens & prudens aliquando elegerit. II. In iis impedimentis, quæ ex jure Canonico proveniunt, dispensatio petenda est a legitimo Superiore (qualis est Sanctissimus Romanus Pontifex, Ritus D. Patriarcha, & Ordinarius loci Episcopus respective.) In aliis vero, quæ ex nostris Constitutionibus inducuntur Abbas Generalis dispensare poterit, vel eo absente Congregatio generalis. III. Nemo eligi, aut eligere poterit, in Abbatem Generalem, aut Hegumenum, sive in Abbatem Provinciae, aut Monasterii, nisi triginta annos saltem inchoatos ætatis habeat, & nisi sex annos in Congregatione nostra compleverit, includendo annos probationis. IV. In Congregationibus Hegumenorum, Provinciae, & Monasterii, ii tantum vocem activam habent, quorum mentio ibi fit. Vocem vero passivam in Congregatione generali, & Hegumenorum habere possunt omnes Monachi professi. In Congregatione vero Provinciae, & Monasteriorum ii tantum Monachi, qui sunt illius Provinciae, & Monasterii. V. Nemo potest habere plures voces activas, etiam si habeat plura in Ordine officia, sed unusquisque unam tantum vocem habeat. VI. Omnis electio fiat per suffragia secreta. VII. Ante electionem legantur Constitutiones de officio eligendorum, & de electione. VIII. Si suffragia fuerint æqualia, aut in diversas personas ita distrahantur, ut in nullum major pars conveniat, id fiat, quod supra Cap. II. num. XII. & XIII. dictum est.

CAP. VII.

De Visitatione.

I. Abbas Generalis semel saltem in triennio visitet omnia Monasteria Ordinis & Abbas Provinciae semel quolibet anno Monasteria sibi subiecta, ut dictum est Par. III. Cap. III. nu. III. & Cap. V. num. II. II. Si legitime fuerint impediti, substituant Vicarium Visitatorem, cui tempus, & auctoritatem per suas literas definiant, eique Socium seu Secretarium adjungent. Nulli autem Vicario Visitatori credatur, nisi literas suæ delegationis antea exhibuerit coram Monachis in Congregatio-

ne convocatis in eo Monasterio, quod visitandum erit: eam vero Monachorum Congregationem Abbas convocabit, statim atque ei exhibitæ fuerint literæ Abbatis Generalis, aut Hegumenorum, aut Abbatis Provincia. Si autem Abbas fuerit absens, aut obedire noluerit, tunc ipse Vicarius Visitator eam convocabit. Forma literarum Vicarii Visitatoris: *Venerabilibus Fratribus Ordinis S.P.N. Antonii Congregationis S. Iſaie Provincia N. vel Monasterii N. salutem in Domino, & benedictionem. Notum facimus vobis, Fratres, Nos elegisse Reverendum Patrem N. in Vicarium nostrum, eique vires nostras commisse, ut visitet Vos, & vestrum Monasterium in temporalibus, & spiritualibus, & inquirat in omnia ad Vos, dictumque Monasterium spectantia, juxta nostras consuetudines, Constitutiones, & Regulam, cum facultate discernendi, quæ decernenda esse urgens necessitas compulerit; alia vero ad nos deferendi; non tamen alium in locum suum substituendi, nec Visitationem in quolibet Monasterio ultra triduum prorogandi. Quocirca mandamus vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut Reverendum Patrem N. tanquam Vicarium Visitatorem a nobis deputatum recipiatis, eique debitam reverentiam & obedientiam juxta commissum ipsi officium exhibeatis. Si quis illi contradicere ausus fuerit, noverit se suorum Votorum transgressorum fore. Benediclio sit super obediētes. Datum in Monasterio N. die N. mense N. anno N. Abbas Generalis, vel Hegumeni, vel Abbas Provincia N. loco + sigilli. III. Lectis in Congregatione literis, statim omnes genuflectent, excepto Vicario Visitatore; deinde surgentes deducunt illum in Ecclesiam a dextris Abbatis Monasterii procedentem. Si Abbas Generalis, aut Abbas Provincia personaliter ad visitandum Monasterium venerit, convocata ab Abbate loci Monachorum Congregatione, significabit breviter, ut præparent se ad reddendam rationem, quam sequenti die exigere incipiet: deinde procedet una cum Abbate Monasterii, & Monachis ad Ecclesiam, ut supra. IV. Ante Aram maximam omnibus ordinatim genuflexis, Abbas seu Vicarius Visitator item genuflexus, ad portam mediam orabit aliquantulum, deinde intonabit Psalmum CXLVIII. *Laudate Dominum de Cælis &c.* quem una cum duobus sequentibus Psalmis Monachi alternatim canter. Et dicto *Gloria Patri*, surgit Abbas, seu Vicarius Visitator, & facta ad Altare reverentia, conversus ad Monachos genuflexos, faciat absolutionem, dicens. *Deus misereatur vestri, & dimittat debita vestra, & tribuas vobis absolutionem, & veniam omnium peccatorum vestrorum. In nomine Patris + & Filii + & Spiritus + Sancti, Fratres Amen.* Et surgunt, ejusque manum ordinatim osculantur: & abeunt in Cellas suas. V. Visitator primum locum tenebit cum Socio suo, qui Secretarii munus geret, etiam ante Abbatem Monasterii. Cum autem officio suo functus fuerit, ipse, & socius locum juxta dignitatem suam, vel antiquitatem professionis habebit. VI. Primo Visitationis die cantatis Divinis Officiis, ac terminata per Abbatem loci, aut Vicarium. Sacra Liturgia, antequam detur a celebrante benedictio, omnibus Monachis ordinatim genuflexis, Visitator diligenter visitabit totam Ecclesiam: ac primum Aram maximam, ubi repositum est Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum: deinde reliqua, si quæ erunt, altaria: an omnia munda sint, & decenter ornata, & composita. Qua Visitatione absoluta, reversus ad portam mediam, & facta Altari reverentia, dat benedictionem dicens. *Benedicat vos omnipotens Deus, Pater + & Filius + & Spiritus + Sanctus, Fratres. Amen.* Visitator prosequitur hanc admonitionem. *Auctoritate Dei, totiusque Ordinis nostri præcipio vobis in virtute sanctæ obedientiæ, ut cum unusquisque vestrum de omnibus, & singulis personis, ac rebus ad hoc Monasterium spectantibus interrogatus fuerit: debeat secundum conscientiam pure, & veraciter revelare, secluso omni odio, favore, & affe-**

ctu: nec ullus vestrum extra Monasterium discedere præsumat, sine expressa nostra licentia. Visitator deposita stola, in Sacristiam vadit cum Socio, Abbate Monasterii, & Præfeto Ecclesiæ, seu Sacrista, eamque diligenter visitat, considerando, an munda, & composita sint Vasa Sacra, Vestes, Libri, & omnia utensilia. Deinde procedit Visitator cum Socio, ac Abbate loci ad Cellam ipsius Abbatis, qui primo offert Visitatori scripta nomina, & officia singulorum Monachorum, & personarum; etiam secularium, qui Monasterio inserviunt. Secundo librum Regulæ, & Constitutionum Ordinis, Tertio librum decretorum, quæ alii Visitatores ei Monasterio reliquerunt. Quarto libros preventuum, & expensarum Monasterii, & Ecclesiæ. Quibus peractis Visitator ad Cellam sibi destinatam per ipsum Abbatem loci, aut Monachum ab eo designatum, advocabit singulos Monachos, & inquisitionem inchoabit a junioribus, & desinet in ipsum Abbatem, qui de singulis ipsi reddet rationem. Quæ autem a singulis Monachis referuntur, per Socium & Secretarium Visitationis in charta notabuntur, in quorum fine unusquisque nomen suum subscribat, vel si scribere nescit, ipse Secretarius ejus nomen subscribat de ipsius mandato. VII. Postmodum Visitator cum Secretario iustitabit primo Cellas omnium Fratrum: secundo alias Monasterii mansiones, ut Scholam, Bibliothecam, Hospitium, Infirmary, Vestiarium, Cellarium, Coquinam, & Refectorium, præsentibus Abbate loci, eoque Monacho, qui cellæ illius curam habebit. VIII. Tertio, & postremo die convocata totius Monasterii Congregatione in locum ad id paratum, Visitator brevem adhortationem faciet ad procurandam Regulæ, & Constitutionum observantiam: & legi faciet per Secretarium monita relicta Monasterio; monentque omnes, & singulos, ut se ad poenitentiam negligentiarum faciendam disponant. Tum genuflexis omnibus coram Visitatore, culpas suas dicant ordinatim, incipiendo ab Abbate loci, usque ad juniorem Monachum, & veniam petant a Visitatore, qui singulis cum discretionem & charitate poenam injungat salutarem. Mox faciat absolutionem, dicens: *Deus misereatur vestri &c.* ut supra. IX. atque ita cum osculo pacis dimittat Congregationem. IX. Si ipse Generalis, aut Abbas Provincia Visitationem facit, utatur auctoritate sua in correptione Abbatis, & Monachorum: si vero fuerit Vicarius, ad substituendum omnia referat. Non tamen Abbatem loci deponere, aut ab officio suspendere poterit, nisi specialem facultatem habuerit a Congregatione Hegumenorum. Quod si necessitas requirat, ut Monachum de illo Monasterio in aliud transferat, id auctoritate sua facere poterit, si Generalis fuerit, aut Abbas Provincia: si vero delegatus fuerit, consentiente Abbate loci, in quo est, & Abbate Monasterii, ad quod transferendus est Monachus, id faciet; illis autem dissentientibus, rem ad delegantem referet. X. Hæc fere sunt, de quibus Visitator inquirere debet. An singuli debitam Abbati obedientiam exhibeant. An Abbas officio suo erga omnes æqualiter utatur. An inter omnes, & singulos pax, & concordia servetur. An sit aliquis proprietarius in Monasterio, vel scandalosus, ebriosus, otiosus, assuetus jurare, vel turpia loqui, notatus de suspecta familiaritate intra, vel extra Monasterium, cum scandalo alium non alloquens, rixosus, contumeliosus. An ab omnibus observentur Regula, & Constitutiones quoad Divinum Officium, Confessionem, Communionem, Orationem Mentalem, Jejunium, Refectorium, Silentium, aliaque Communitatis officia: & quomodo ritus, & ceremoniæ Ecclesiasticæ observentur. An aliquid desit, vel superfluum sit in Victu, Potu, Vestitu, & quomodo tractentur ab Abbate, tam Monachi sani, quam Infirmi, & Hospites. Quomodo Monachi juniores instruantur: & qui sint mores secularium, qui

sunt

sunt in Ministerio Cœnobii. XI. Acta omnia a Secretario excepta, Sigilloque munita in Archivum Ordinis inferat: & si Vicarius, five Delegatus fuerit, ad Abbatem Generalem, vel Provinciam referat. XII. Omnem operam adhibeat, ut pacem & concordiam in Monasterio relinquat.

P A R S Q U I N T A.

C A P U T I.

De Processu Judiciali.

Cum Monachorum cause a Superioribus iudicanda sint, communis ordo Judiciorum servetur. I. Iudex Secretarium presentem habeat ab ipso, aut a majori Superiore eligendum, qui examini adsit, & dicta examinandorum excipiat, & sententiam scribat. II. Iudicium introducendum erit vel per accusationem, vel per denunciationem, vel per diffamationem. Si per accusationem processus inchoetur, certus esse debet accusator, & capita accusationis porrecta sua manu subscribat. Ante omnia autem examinandus accusator, an sit integræ famæ? an moveatur aliquo odio, aut alio pravo affectu? an quæ proponit, habeant aliqua adminicula, vel indicia veritatis, puta, quia accusatus alias in eodem genere peccati deliquerit, aut alio modo ejus famæ, & existimatio laboret. Hæc autem exactius observanda sunt, quando accusator procedit contra Abbates: Isti enim falsis delationibus, & querelis maxime obnoxii sunt: & rursus cum regiminis columnina sint, non facile, neque ex levibus delationibus in periculum existimationis, & famæ vocandi sunt. Si per denunciationem procedatur, Denunciator similiter certus sit, subscribere se debet denunciationis capitibus, sicut accusator, & si ipse non tenetur processum prosequi, & obiecta probare. Si autem per diffamationem procedatur, examinandum primo, an famæ, aut diffamatio a probis, & honestis viris ortum habeat, eaque diffamatio non semel, sed sæpius ad aures Superiorum pervenerit. III. Post accusationem, seu denunciationem, seu diffamationem, Iudex ad Testium examinationem deveniat, a quibus exhibito de veritate dicenda juramento, vel factio iis de veritate dicenda in virtute sanctæ obedientiæ præcepto, primo, si sint extranei, generaliter interrogabit super eorum qualitatibus: deinde super prædictis capitibus accusationis; annotetque diem, mensem, & annum, quo singuli Testes fuerint examinati, & quæcunque decesserint: Demum curabit, ut iidem Testes manu propria subscribant suas depositiones: & si ipsi literis ignorant, apponant sua manu figuram Crucis, & alius ex ipso mandato subscribat eorundem nomina, annotando se illorum iussu subscripsisse. IV. His peractis, Iudex accusatum, seu denunciatum, vel diffamatum citabit, eumque examinabit super prædictis, non semel, sed bis, vel ter, cum intervallo tamen, ut si contradictoria dixerit, possit ex sua confessione redargui. Et si opus fuerit, ad reum convincendum, eumque ad veritatem dicendam inducendum, poterunt coram eo produci Testes, qui ipsum convincant. V. Finito examine, dandum erit ipsi Reo exemplar depositionum Testium examinatorum sine eorum nominibus, cum termino competenti ad faciendas suas defensiones. Et si delicta sibi obiecta non diluat, eaque sint probata sufficienter, vel per Rei confessionem, aut per Testes Reus fuerit convictus, poterit prævia Citatione ad sententiam deveniri, & Reus in poena ejus delicti debita condemnari. Si vero diluerit legitime, erit absolvendus, aut declarandus innocens: Sin autem de ejus innocentia non plene constiterit, debet absolvi; nihilominus apposita clausula, ex hæcenus deductis, quia innocentia Rei non fuit plene probata. VI. Si Abbas Generalis, aut Hegumeni, vel Abbas Provinciæ commiserint alicui, ut Causam

examinet, & iudicium ferat: is debet primo terminos facultatis suæ non excedere, sed intra eos se continere, nimirum, si examen tantummodo ipsi commissum fuerit, non debet sententiam ferre. Secundo, confectum, ut supra, Processum judicalem, propriæque manu subscriptum, & sigillo Monasterii signatum transmittat ad Superiorem. VII. Monachi omnes curare debent primo, ut delinquentem charitative moneant juxta S. Evangelium, antequam accusetur, vel denunciatur: secundo, ut quantum fieri potest, evitent formam Judicii, multoque magis exceptiones, quæ dari solent, vel possunt contra solemnitatem Juris in Processu facto, & sententia lata. Nam Institutum Monasticum, quod assumpsere, docet eos non contendere iudicio, sed propriæ voluntati renunciare, poenitentiam agere, & pro Domino pati. VIII. Non debet in re levi, vel ex mera suspitione fieri accusatio, aut denuntiatio: sed in delicto gravi, & certo, vel quasi certo. Item ab accusatione excluduntur ebriosi, detractores, iracundi, aut similibus vitiis laborantes, qui prius frequenter moniti, emendati non fuerint. Et qui voce activa, & passiva privati sunt, iidem non debent a Iudice ad testimonium admitti, bene tamen ad informationem. Quando vero ex processu constiterit innocentia accusati, debet a Iudice accusator in poena Talionis condemnari. IX. Si delictum, de quo quis accusatur, aut denunciatur, vel inquiritur, non fuerit publicum, curare debet Iudex, ne illud evulget, sed secretum servet, quantum fieri potest. X. Qui poenitentiam sponte facere recuserit, compelli poterit per censuras. Quod si istas proterve spreverit, acriora remedia adhibeantur, semper tamen habito respectu circumstantiæ loci, temporis, & personæ.

C A P. II.

De Culpis, & Pœnis.

Cum Constitutiones nostri Ordinis non obligent ad culpam, nisi propter contemptum, & scandalum, sed solum obligent ad Pœnam transgressoribus infligendam; ideo dicendum nunc est de pœnis, quæ ad correptionem culpæ imponuntur. I. In primis Superiores intelligant, sibi cum Fratribus agendum in spiritu lenitatis, nec nisi causa attente perspecta, ad acriora remedia esse progrediendum. Quare plerumque præmittenda erit admonitio charitativa, seu per se, seu per alios: ita ut subditus doceatur, emendationem delictorum a Superiore queri, non delinquentium ruinam. II. Intelligant pariter subditi, eadem pia animi præparatione sibi suscipienda esse ista charitatis remedia, cum qua a Superiore illa applicari justum est credere: cum magno scilicet desiderio proprii profectus, & emendationis: neque dandum locum Diabolo suggerenti fuitiles querelas adversus Superiores, aut secum ipsis, aut, quod omnino cavendum est, cum aliis, præsertim externis, etiam si contingat poenitentias injungi insonitibus ex falsa, ut aliquando accidere necesse est, delatione, & errore. III. Præterea Superiores frequenter recogitent, se de suis subditis rationem Deo reddituros: ac proinde diligenter serioque caveant, ne ex propria indulgentia, & remissione regularis disciplina laxetur: dum nimirum subditi impunitatem sibi ex superioris conniventia pollicentes, quodlibet audere paulatim assuescunt. Quamobrem caute, circumspèctèque attendant, ne quis contra Constitutiones abusus quovis prætextu inducatur: novèrinque ex parvis transgressionibus magnam quandoque ruinam disciplinæ regulari imminere: idque si ipsorum vitio contingat, gravissima ipsos noxæ reos fore. IV. In pœnis injungendis Superiores hæc præcipue observent. Primum, ut aucta gravitate culpæ ex gravitate circumstantiarum, pœna pariter augeatur: Et in iis quidem Monasteriis,

in quibus est frequentior Monachorum numerus, ad mensam communem ex schedula a Superiore, vel ejus Vicario scribenda, legatur culpa, & poena, indicato etiam nomine delinquentis ad communem edificationem, nisi forte ipse reus eodem in loco ex sua devotione velit se ipsum simili modo accusare: Quod etiam Superior, cum id expedire in Domino judicaverit, injungere poterit. Secundum, ut poena gravior, & gravissima, non nisi cum maturiori consilio Patrum seniorum ab Abbate infligatur, eaque in scriptis, & postquam de culpa constiterit per confessionem rei, vel per competentia testimonia. Et, si id rei gravitas exposcat, Abbatis etiam Generalis sententia rogetur. Tertium, ut Fratribus provecta aetatis quoad aliquas poenas aetati minime convenientes, Abbas ita dispenset, ut alias simul magis congruentes injungat. In graviore vero, & gravissima culpa, taxatam in Constitutionibus poenam nullatenus mutet, nisi causa commutandi sit legitime probata coram Abbate Generali. Quartum, ut Abbas dum alicujus culpam redarguit, aut poenam ei injungit, caveat summo opere, ne id ex ira, aut odio, aut vehementi animi perturbatione faciat, multoque minus, ne injuriosis verbis, aut contumeliis, five imprecationibus reum excipiat. Quod si id fecerit, a Seniore Monasterii moneatur semel, bis, tertio: sique emendatus non fuerit, ad Abbatem Generalem deferatur, qui ei debitam culpae poenam omnino injungat. V. Si quis ex Fratribus injunctam sibi poenitentiam ex protervia, aut alia animi perturbatione subire detrectaverit, in cellam includi reum jubeat Abbas; & postea mitrat ad eum seniores Patres, qui illum moneant ad poenitentiam, & inducant ad obedientiam, quam si fecerit, bene erit; si autem adhuc in contumacia perseveraverit, triduo illum includi in cella jubebit, & pane tantum, & aqua vesci. Idque cum culpa, ob quam poena injungitur, non sit gravior, aut gravissima: nam in eo casu augenda erit poenitentia juxta qualitatem delicti, quemadmodum infra dicitur Cap. 14. n. 1. VI. Cum culpae aliae sint leves, aliae graves, graviore, & gravissima; debet Abbas poenitentias juxta culparum qualitatem injungere, ut infra praescribitur. Poenas vero commutare, & pro gravibus leves injungere, aut viceversa pro levibus graves imponere, non poterit sine consilio, & Congregatione Monachorum. Quae autem hic taxatae non sunt poenae, cum consilio eorundem Monachorum in Domino taxabit.

CAPUT III.

De Levi Culpa, & Poena.

Levium culparum non est numerus. Ex his autem, quae hic apponuntur, de ceteris judicare pronum erit. Levis culpa est. I. Si quis ad inchoationem Officii, vel Congregationis, vel collationis spiritualis non adfuerit. II. Si quis aliquid dixerit, vel fecerit, unde Fratres offendantur. III. Si quis quidpiam utensilium ex desidia frugerit, aut perdidit; vel cibi, potusve aliquid effuderit. IV. Si quis communi refectio non interfuerit. V. Si quis constitutis horis silentium frugerit. VI. Si quis pro victu, aut vestimentis, vel alia re murmuraverit. VII. Si quis eorum, qui communibus Officiis deputati sunt, munus suum in re aliqua neglexerit. VIII. Si quis potum, vel cibum sine licentia sumpserit. IX. Si Officio in Tabula assignato defuerit. X. Si quis in ceremoniis Missae, Divinorumque Officiorum minus decenter se gesserit, aut aliquid omiserit, vel de suo addiderit. XI. Si quis oculos vagos ad vanitatem direxerit. XII. Si quis strepitum in cella, vel Monasterio, aut Ecclesia, sonitumque fecerit. Quicumque in praefatos, & similes defectus incidit, & de illis proclamatus fuerit, vel ipse se

sponte proclamaverit, vel aliunde hoc ipsum constiterit; Abbas injungat peccanti unum Psalmum, vel aliquot Orationes Dominicas, vel Psalmos, seu genuflexiones in Refectorio, aut Ecclesia juxta modum, quo excessit, & qualitatem personae.

CAPUT IV.

De Gravi Culpa, & Poena.

Gravem culpam censemus. I. Si quis Frater cum Fratre, vel externo intus, vel foris rixas habuerit. Si quis Fratri, vel Saculari contumeliam dixerit, vel minas, & maledicta in eodem protulerit. II. Si quis inter Fratres discordiam, dicta unius alteri referendo, vel alio modo seminaverit. III. Si quis jurare, mentiri, turpia, vel scurrilia dicere, ad risum alios ineptis garritionibus provocare, silentium frangere, cum offensione praesertim fraterna, in consuetudinem duxerit. IV. Si quis cum feminis, aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis loci, temporis, & personarum suspicionem aliquam vitii ingesserit, aut ingerere potuisse jure praesumptus fuerit. V. Si quis dormierit sine tunica, & cucullo. VI. Si quis exierit sine Socio assignato, aut illum mutaverit, aut extra Monasterium reliquerit, vel solus sine licentia iverit; vel hora, qua in Monasterium redire debet, non redierit. VII. Si quis ex cella egrediatur, & per Monasterium vagetur tempore dormitionis. VIII. Si quis medicinam sumpserit, aut sanguinis minutionem fecerit sine licentia. IX. Si quis culpam praeteritam Fratri, pro qua satisfecerit, impropetaverit. X. Si quis Jejunium ab Ordine praescriptum frugerit. XI. Si quis Missam, Confessionem, Communionem, aut Officium Divinum in Choro sine licentia omiserit. Pro supradictis, & similibus culpis injungatur jejunium, & strictum silentium per aliquod tempus. Genuflexiones, & prostrationes tempore refectiois communis, aut in Ecclesia. Psalmi etiam, & Orationes aliquot Dominicae secundum discretionem Abbatis.

CAPUT V.

De Graviori Culpa & Poena.

Gravior culpa est. I. Si quis Jejunia Ecclesiae violaverit. II. Si quis peccatum mortale manifeste commiserit contra praecepta Dei, vel Ecclesiae: praeter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit. III. Si quis sciens & volens sententiam Excommunicationis, aut Suspensionis incurrerit a Jure, vel ab homine latam, tam a Praelato Ecclesiastico, quam a Superiore Religioso: Exceptis item casibus, in quibus ob gravissimam culpam Excommunicatio, vel Suspendio infligitur. IV. Si quis sciens se esse excommunicatum, aut suspensum, ut supra, celebraverit, vel in suis Ordinibus ministraverit. V. Si quis calumniam in Fratrem struxerit, five in Judicio, five privatim. VI. Si quis per fas, aut nefas procuraverit, ut ipse, vel alter eximatur a potestate Superioris, tam Monasterii, quam Provinciae, aut Abbatis Generalis. VII. Si quis per contumaciam, vel manifestam rebellionem inobediens suo Superiori fuerit, vel cum eo intus, aut foris contenderit. VIII. Si quis Secreta Congregationum Generalis, Hegumenorum, Provinciae, & Monasteriorum, aliis Monachis five Professis, five Novitiis, vel etiam externis temere revelaverit. IX. Si quis Decretis Congregationum antedictarum se se opposuerit: aut Superiori praecipienti aliquid in virtute sanctae obedientiae contradixerit. X. Si quis Praelato Ecclesiastico, aut Principi saculari in eis, quae ad illos spectant, inobediens, & contumax extiterit. Pro hujusmodi, & similibus culpis injungantur Jejunia. Item assignetur ultimus locus. Prostratio ante fores Templi, vel Refectorii, vel Chori, dum Fratres intrant. Sejunctio, aut sequestratio a Fratribus, ita ut nullus Fra-

trum audeat se illi conjungere, vel aliquod ei mittere, nec vocetur ad aliquod officium in Ecclesia, vel in Choro. Mensa ponatur eidem sequestrata, ne cum aliis commisceatur. Demum privatio vocis activæ, & passivæ in stricta forma ad aliquos annos injungatur. Ex prædictis autem poenis Superior cum consilio seniorum Patrum plura, vel pauciora, longius, vel brevius, juxta culpam Poenitenti imponat.

CAPUT VI.

De Gravissima Culpa, & Pena.

Gravissima culpa est. I. Si quis Hæresim, aut Schismam contra unam Sanctam Catholicam, & Apostolicam Ecclesiam fecerit; aut a Fide Christiana defecerit. II. Si ab Ordine nostro post professionem apostataverit, dimisso, vel recenti habitu. III. Si quis Proprietarius fuerit in pecunia, libris, vestibus, aut re alia magni momenti, tam recipiendo, quam dando, vel alienando. IV. Si quis graviter Fratrem, vel extraneum quemcumque percusserit, & leviter etiam Superiorem, idque irato animo. V. Si quis Sigillum Confessionis fregerit. VI. Si quis literas nomine Abbatis Generalis, Hegumenorum, Abbatis Provincia, vel Monasterii, aut Monachi alicujus, vel Monachorum confinxerit, sive eas Sigillo Officii, aut dignitatis, vel personæ firmaverit, sive non. Item qui literas ad Abbatem Generalem, aut Hegumenos directas interceperit, aut aperuerit, & legerit. VII. Si quis Veneficium, Incantationem, Sortilegium, Necromantiam, aut quancumque aliam Diaboli invocationem exercuerit. VIII. Si quis publicum scandalum, vel infamiam gravem Ordini fecerit per manifestum lapsum carnis, cuiuscumque speciei sit. IX. Si quis maligne conspirationem in Superiorem suum machinatus fuerit. X. Si quis machinationes, & schismata ad destructionem, vel divisionem Ordinis attentaverit. XI. Si quis a Superiore sententia ad Tribunalia secularia appellare, aut confugere ausus fuerit. Quod si ab Abbate gravari se prætenderit, ad Abbatem Generalem, aut ad Congregationem Hegumenorum, vel ad Congregationem Generalem recurrat. Et si adhuc ab his prætenderit se gravari, recurrere poterit ad Patriarcham, aut Romanum Pontificem. XII. Si quis Ordinem aliquem Ecclesiasticum sine Superiorum licentia ab Episcopo acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit ad seculares concionari, eorum Confessiones audire, a Cassibus Ordinario reservatis sciens, & volens illos absolvere, aut Sacramenta Baptismi, Extremæ Undionis, vel Matrimonii administrare: uno verbo ministeria Parochi obire. Pro talibus criminibus, cum consilio Fratrum seniorum, præter poenas gravioris culpæ, reus privetur Cucullo, & Corona, & in cellam tanquam in carcerem detradatur, ab omnium Fratrum consortio sejunctus ad aliquos menses. Ne tamen hujusmodi poenitens propter impatientiam suam in desperationem præceps ruat, mittat ad eum quandoque Superior Patres seniores, qui illum blandis verbis commoneant ad poenitentiam, & provocent ad patientiam: Foveant per consolationem, & inducant ad emendationem. Recogitet autem Abbas, qualem Deo sit ipse redditurus rationem, si forte sua impatientia, & imprudenti severitate Fratrem perdat, pro quo Christus mortuus est. Memineritque Sanctum Patrem nostrum Antonium solitum fuisse dicere: Fratrem in aquas lapsum, erigendum esse, non ad naufragium impellendum.

CAPUT VII.

De Culpis, & Poenis Superiorum.

I. Quæcumque de levi, gravi, graviori, & gravissima culpa, & poena dicta sunt, ea de Superio-

ribus respective intelliguntur, ita ut delinquentem Abbatem Monasterii Abbas Generalis puniat, hunc Congregatio Generalis: Idque intelligendum de poenis suspensionis ab Officio, depositionis, & privationis vocis, loci, & coronæ, de quibus infra sermo erit. II. Levis culpa Abbatis est, si cellas Monachorum, & officinas per se, vel per Vicarium visitare neglexerit. Si ad Divinum Officium, & ad communem refectorem sine causa aliquoties non venerit. Si e Monasterio sine necessitate exierit. Si Ceremonias Ecclesiasticas minus decenter exercuerit. Si quid dixerit, vel fecerit, unde Fratres offendantur. Si in cibo, potu & vestimentis Fratres cum indebita parsimonia tractaverit. Si erga aliquem Fratrem plus favoris, vel asperitatis exhibuerit. Si quid poculentorum, vel esculentorum, in re tamen parvi momenti, extraneis dederit sine causa legitima. Pro hujusmodi defectibus ab Abbate majore corripatur, & Psalmi, vel aliquot Orationes Dominicæ, seu genuflexiones ei injungantur. III. Gravis culpa est, si Fratri, vel externo verba injuriosa dixerit, maledicta, & imprecationes pronunciaverit. Si discordias inter Fratres seminaverit: si jurare, mentiri, turpia, vel scurrilia dicere frequenterprehensus fuerit. Si secularium domos sine necessitate frequentaverit: si cum sceminis, aut pueris colloquendo, attentis circumstantiis, suspicionem aliquam vitii ingesserit. Si dormierit sine Tunica, & Cucullo. Si medicinam sine licentia Medici sumpserit. Si culpam præteritam, pro qua satisfactum sit, alicui exprobraverit. Si sine Socio extra Monasterium iverit. Si Jejunium ab Ordine præscriptum fregerit. Si Missam, Divinum Officium in Choro sine causa omiserit. Si absque eorum culpa Officiales ab Officiis maligne removerit. Pro hujusmodi culpis injungatur Jejunium per aliquot dies. Item Psalmi aliquot, & Orationes Dominicæ, & genuflexiones. IV. Gravior culpa est, si peccatum mortale manifeste commiserit contra præceptum Dei, vel Ecclesiæ, præter casus infra recensendos, cum de gravissima culpa sermo erit. Si sciens & volens sententiam excommunicationis, aut suspensionis incurrerit. Si sciens se esse excommunicatum, vel suspensum, celebraverit, vel in suis Ordinibus ministraverit. Si rationem dati, & accepti in libro describere neglexerit. Si quem Novitium admiserit non prævio examine. Si nomina Novitorum, & Professorum non descripserit. Si Abbati Generali, aut Abbati Provincia, de statu sui Monasterii, aut Provincia non scripserit, ut supra suo loco dictum est. Si Monachum de suo Monasterio in aliud sine causa, & sine Congregatione Monachorum miserit. Si calumniam in Fratres struxerit. Si procuraverit, ut ipse, vel alter eximatur a potestate Superioris, aut in officio confirmetur. Si per contumaciam, vel manifestam rebellionem inobediens Superiorem fuerit, vel cum eo contenderit. Si secreta Congregationum revelaverit. Si decretis Congregationum, vel Abbatis Generalis sese opposuerit. Si Superiorem præcipienti aliquid in virtute sanctæ obedientiæ non obediit. Si quid parvi momenti in virtute sanctæ obedientiæ Fratribus præcipere consueverit. Si Pralato Ecclesiastico, aut Principi seculari in eis, quæ ad illos spectant, contradicere culpabiliter, ac temere præsumperit. Si Fratribus propriæ conscientiæ rationem juxta morem redditibus, secretum non servaverit. Pro similibus culpis injungatur Jejunium per plures dies: item Psalmi plures, & Orationes Dominicæ, & genuflexiones: aut demum ab Officio suspendatur, vel removeatur ex consilio Congregationis Hegumenorum. V. Gravissima culpa est, si Hæreticus, aut Schismaticus fuerit, aut a Christiana Religione defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si graviter Fratrem, vel extraneum percusserit, & leviter etiam Superiorem. Si absque Superioris licentia

Fabricam magni momenti præceperit. Si munus a Fratre acceperit, ut ei Officium aliquod committat. Si bona mobilia, aut immobilia Monasterii sine Congregatione Monachorum, aut Abbatis Generalis, aut eorum, ad quos spectat, licentia, alienaverit. Si Monachum propria auctoritate e Monasterio eiecerit sine licentia Abbatis Generalis. Si sciens & volens Novitium impedimentum aliquod habentem admiserit, nec facultatem habuerit, vel a legitimo Superiore obtinuerit. Si sigillum Confessionis frugerit. Si literas nomine Abbatis Generalis, vel Hegumenorum, vel Congregationis Generalis confinxerit, aut nomine Monachorum. Si literas ad Superiores directas interceperit, vel aperuerit, & legerit. Si veneficium, incantationem, sortilegium, necromantiam, aut alias huiusmodi Diabolicas artes exercuerit. Si legitime convictus fuerit peccatum carnis admisisse. Si conspirationem in Abbatem Generalem molitus fuerit. Si machinationes, & schismata ad destructionem vel divisionem Ordinis attentaverit. Si a Superiorum sententia ad Tribunal secularium appellaverit. Si sine licentia Abbatis Generalis Ordinem aliquem Ecclesiasticum acceperit, aut sine licentia Episcopi Ordinarii ausus fuerit concionari ad seculares, eorumque Confessiones audire, aut reliqua facere, quæ facultatem Ordinarii requirunt. Pro talibus criminibus ex Consilio Congregationis Hegumenorum, præter poenam graviorem culpæ, reus in cellam ad aliquos menses, tanquam in carcerem, detrudatur. Præterea voce activa, & passiva per quinquennium privetur. Si vero Apostata fuerit, vel homicida, aut Proprietarius, eam poenam subibit, quæ infra describetur. Eandem Apostatarum poenam luent, qui a Sancta Catholica Fide ad hæresim, vel schisma, vel Infidelium Sectam defecerint.

CAPUT VIII.

De Percussoribus.

I. Si quis Fratrum, vel Abbatum animo irato percussorem alicui comminatus fuerit, poenam graviorem culpæ per hebdomadam sustinere cogatur. Si vero aliquem Fratrem, aut extraneum manu percusserit, eandem poenam luat per quindecim dies, nisi gravis læsio fuerit. Si vero percusserit ligno, aut lapide, vel alia re sine gravi læsione, per mensem eidem graviore poenæ subiaceat. II. Propter gravem autem læsionem Fratris, vel extranei, sive manu, sive quacunque alia re percussio fuerit, vel levem etiam læsionem Superiori factam, percussor poenam gravissimæ culpæ per duos menses sustineat, & utraque voce per triennium careat, a solo Abbate Generali absolvendus. III. Si vulnus lethale inferatur, mors tamen non sequatur, eandem poenam gravissimæ culpæ per sex menses absque ulla dispensatione sustineat, & per quinquennium voce careat. Si autem (quod Deus avertat) usque ad homicidium aliquis prolaberetur, talis omnino sine ulla dispensatione puniatur poenis gravissimæ culpæ per decennium, & utraque voce perpetuo careat. IV. Tantum vero prædictis poenis addatur, quantum Abbati de consilio Patrum seniorum visum fuerit expedire, attendita qualitate personæ percipientis, percussæ, percussoris, & scandali magnitudine. V. Frequenter hoc vitium, etiam levi percussione, ad nullum officium eligibilis censeatur. VI. Percussores Superiorum præter expressas poenas, voce utraque perpetuo careant cum suis complicibus, & fautoribus.

CAPUT IX.

De Proprietariis.

I. Qui cibum, potum, aut alia parvi momenti sine licentia Superioris receperit, prima vice

charitative moneatur a Superiore: pro secunda gravius reprehendatur; deinceps vero poena graviore puniatur pro arbitrio Abbatis. II. Si pecuniam, aut aliquam rem magni momenti sine licentia a quocunque habuerit, vel alienaverit, non debet a Confessario absolvi, nisi prius ipse poenitens illud Superiori præstaverit, aut alienatum, si possibile fuerit, recuperaverit. Deinde, si peccatum proprietatis publicum fuerit, aut a Superiore per indicia, vel testes deprehensum, proprietarius præter privationem vocis activæ, & passivæ, per mensem graviore culpæ poenam luat, quæ augeri, & minui poterit juxta qualitatem delicti, & quantitatem materiae. Debet autem a Congregatione generali determinari quantitas materiae sufficientis ad culpam gravem Proprietatis, ut dicatur res magni momenti, quæ recipitur, vel alienatur, & propter quam incurritur in casum reservatum, & in poenam graviorem, atque eadem notificari. III. Si post mortem Proprietarius quis inventus fuerit, sive subditus, sive Abbas, nec in infirmitate peccatum confessus fuerit, deque eo doluerit, sacrificium, aut aliquod officium pro ipsius anima non fiet, & sepultura Ecclesiastica privetur, idque cum consilio Patrum seniorum, nisi forsan ex tali poena scandalum secularibus generaretur. IV. Surripientes aliquid tam ex Monasterio, quam ex cella Fratrum, & ab externis, præter infamiam, duplicata poena Proprietariorum puniantur. V. Qui non revelat pecunias, aut bona mobilia, seu immobilia acquisita a se, vel ab aliis Fratribus, inter Proprietarios recensetur, & poena Proprietariorum plectetur. Eandem culpam, & poenam incurrit Abbas, qui bona Monasterii in loco abscondito ponit sine duorum saltem Fratrum notitia.

CAPUT X.

De Apostatis.

I. Monachus quicumque, si post professionem Habitum sponte dimiserit; aut recenti Habitu, sed inconsulto Superiore, Monasterium deseruerit; cum magna charitate, & prudentia a Superiore requiratur: qui proinde per se, vel per alios omnes operam impendat, ut ovem errantem ad ovile quamprimum reducat: Redeuntem cum omni charitate, & paterni amoris significatione recipiat; Et antequam ad poenas poenitentis injungendas procedat, eundem doceat per se, vel per aliquem ex Patribus senioribus, non eas imponi ad ipsius poenitentis destructionem, sed ad edificationem & salutem. Cum autem ad suscipiendam correptionem illius animum bene præparatum fuisse compererit, sequentes poenitentias eidem injungat cum consilio Patrum seniorum. Primo ad prælationem per quinquennium inhabilis fiat, & voce tum activa, tum passiva privetur, & primo anno ultimum locum teneat: Et per mensem integrum Corona, & Cucullo privetur, si Habitum dimisisset; secus, si eum retinisset. Si vero Laicus, aut Clericus in minoribus Ordinibus constitutus esset, per quinquennium novissimus sedeat, & voce activa, & passiva privetur, perque mensem Cucullo privetur, si Habitum dimisisset. Secundo, per aliquot menses in cellam includatur, & jejuset in pane, & aqua. Tercio, per unam hebdomadam, postquam e cella egressus, & ad consortium Fratrum admisus fuerit, sequestratum locum habeat in Ecclesia, in Choro, & in Mensa. II. Si secundo, vel tertio apostataverit, poenæ suprapositæ ei multiplicentur ex consilio Patrum seniorum. Quod si cum scandalo, relicto Ordine, inhoneste vixerit, aut diutius extra Ordinem permanerit, poena illi augeatur juxta qualitatem scandali, delictorum, & moræ diuturnitatem. De quo vero non constat, quod Habitum dimiserit, aut ex Ordine fugerit, sed tantum vagus intra, vel extra Provinciam, prætextu adeundi

Superiorem,

Superiorum, in Habitu circumierit, is penas gravioris culpæ sustineat juxta moram vagationis, & qualitatem delictorum; ita tamen, ut Superior prudenter prospiciat, quid attento præfenti statu poenitentis in Domino expediat, adhibito etiam seniorum Patrum consilio, ne remedia, quæ in salutem infirmorum Fratrum excogitata sunt, in eorum ruinam & exitium vertantur. III. Apostata ab Ordine Monastico, vel fugitivus, sive Monachus fuerit, sive Abbas, a nullo absolvi potest, nec in Monasterium recipi, præterquam ab Abbate Generali: Ad quem proinde remittendus erit Reus, vel saltem scribendum. Cum autem Abbas Generalis facultatem suam Abbati Monasterii commiserit, tunc convocata Monachorum Congregatione, genus reus, humiliter culpam suam dicat: & Abbas intonat Psalmum LI. *Misere mei Deus*, quem Fratres alternatim prosequuntur. Deo quoque Gloria Patri, Abbas illum absolvit, dicens: *Deus misereatur tui, & dimittat debita tua. Et ego auctoritate ipsius, & Reverendissimi Patris nostri N. Abbatis Generalis, absolvo te a vinculo excommunicationis, in quam propter Apostasiam, vel fugam ex Ordine incurristi, & restituo te Communioni, & unioni Fidelium, & participationi Sanctorum Ecclesie Sacramentorum. In nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti. Amen.* Sed si fuerit Abbas Generalis, dicat: *Deus misereatur tui, & Ego auctoritate ipsius absolvo te &c.* Tunc injungat ei poenitentiam, ut supra. IV. Tempus Apostasie, vel fugæ non computatur Monacho inter annos Monachatus. V. Idem dicendum de Apostasia a Fide Christiana, vel Catholica ad heresim, schisma, aut Infidelium sectam, quod dictum est de Apostasia a professione Monastica: ab eo tamen casu absolvi nequit, nisi ab Ordinario competente.

CAPUT XI.

De Excommunicatione.

I. Solus Abbas Generalis potest penam Excommunicationis infligere Monachis. Id tamen raro admodum fiat, & ex urgentissima necessitate. Et primo quidem ex consilio, & deliberatione Congregationis Hegumenorum. II. Ob unam ex culpis gravissimis, quæ supra Cap. VI. & VII. recensentur. III. Post factum canonicè processum, & præmissa trina monitione canonica cum certis intervallis, ut puta unius, vel plurium dierum, aut etiam horarum, si periculum sit in mora. IV. Affigenda erit sententia Excommunicationis cellæ ejus, qui excommunicatur, aut legenda in Congregatione Monachorum, sive Excommunicatus præfens, sive absens fuerit. V. Vulgandum erit ejus nomen omnibus illius Monasterii, & Provinciæ Monachis, ut ab omnibus devitetur. Sententia vero Excommunicationis concipietur in hunc modum. *Ego N. Abbas Generalis habita Hegumenorum NN. NN. Congregatione per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio, auctoritate Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & exigente contumacia Fratris NN. ob tale delictum (quod debet omnino exprimi) ipsum excommunico, & pro excommunicato haberi declaro: & tandiu ipsum vitandum denuncio, donec adimpleverit quod mandatur. Si Abbas Monasterii, vel Visitator ex commissione Abbatis Generalis, sententiam Excommunicationis pronunciet, dicat: *Ego N. Abbas Monasterii N. vel Visitator Monasterii, aut Provincia N. Specialiter ab Abbate Generali, & Hegumeni deputatus, per hanc sententiam, quam in scriptis pronuncio &c.* Cum erit absolvendus, utatur Abbas formula, quæ supra descripta est Cap. X. VI. Omnis Excommunicatus quacunque Excommunicatione, sive a Canone, sive ab homine, tam a Prælato Ecclesiastico, quam ab Abbate Generali non ingrediatur Ecclesiam, vel Chorum, neque ad communem cum Fratribus mensam ad-*

mittatur. Neque Officio ullo, aut Dignitate fungatur in Monasterio, neque vocem activam, aut passivam habeat in Electionibus. Quinimo quandiu sic steterit, ab omnibus evitetur, donec respiscat, & a legitimo Superiore absolvatur, postquam id, quod præceptum est, adimpleverit.

CAPUT XII.

De privatione Vocis, Loci, Cuculli, & Coronæ.

I. Qui privatur voce passiva, per hoc redditur inhabilis ad majora officia in nostro Ordine; Minora tamen potest exercere, ut sunt Infirmary, Janitoris, Coqui, & similia. Privatus autem voce activa non potest suffragium ferre in aliqua Electione, aut Congregatione. Neque potest fieri accusator, aut testis adversus Fratrem. Potest tamen assumi secreto pro aliqua informatione rei necessarii. Privatus voce omnimoda nullum Fratrem poterit alloqui, nisi prius a Superiore licentia petita pro aliqua re necessaria. II. Nullus Abbas audeat Fratrem privare voce, nisi in casibus supra positis, idque adhibito consilio & consensu Fratrum seniorum. III. Privatus loco, ultimum locum occupet in Choro, Ecclesia, & Refectorio: Sacerdos quidem inter Sacerdotes, Diaconus inter Diaconos, & sic deinceps. IV. Qui poena erit majori dignus, quam sit privatio loci, aut vocis propter suam proterviam, & pravissimam culpam, poterit Cucullo, & Corona privari, & ad obsequia infirma in Monasterio destinari, ut dictum est supra Cap. V. VI. VII. VIII. & X.

CAPUT XIII.

De suspensione, & depositione ab Officio.

I. Abbas, qui suspenditur ab Officio, per hoc inhabilis redditur ad illud exercendum, & insuper utraque voce carebit. Si vero proterve Officium exercuerit, procedi debet ad depositionem, & inhabilis redditur per quinquennium in omne Officium, & utraque voce per integrum annum carebit. II. Qui deponitur ab Officio, per hoc privatur non solum eo Officio, quod statim alteri committi debet; sed etiam voce activa, & passiva per annum carebit. III. Solus Abbas Generalis cum Congregatione Hegumenorum suspendere potest, aut deponere Hegumenum, & Abbatem Provinciæ, ac Monasterii. Abbatem vero Generalem suspendere, ac deponere non potest, nisi Congregatio Generalis. IV. Qui præter Abbatem Generalem, Hegumenos, & Abbates Provinciæ, vel Monasteriorum ab officio suspenduntur, vel deponuntur, non idcirco voce privabuntur, nisi in culpam graviolem, & gravissimam incidissent. V. Nemo ex Abbatibus suspendi, aut deponi debet, nisi ob culpam, de qua supra. VI. Si acciderit aliquod ex peccatis (averat id Deus) quæ sufficiunt ad Abbatem Generalem ab Officio suspendendum, vel privandum: simul atque per testimonia sufficientia, vel ipsius confessionem, aut facti notorietatem confiterit, quatuor Hegumeni una congregati rem, donec veritas elucescat, secretam tenentes, Congregationem Generalem Abbatum Provinciarum, & Monasteriorum, literis omnium subscriptione signatis convocabunt, ut dictum est supra Parte III. Cap. IV. num. II. Si vero res divulgata, & manifesta esset, non expectata Hegumenorum convocatione, Abbates locorum, & Provinciarum alii alios vocando conveniant. Et primum audiantur accusatores, deinde Reus: nisi res notoria esset, Reo foras dimisso, primus Hegumenorum cum antiquiore Abbate, & cum Secretario ad hanc causam electo, de toto negotio scrutinium faciet. Et primo quæritur, an constet de peccato, quod obijcitur. Secundo an hujusmodi sit, ut propter illud ab officio suspendi, aut deponi debeat. Et idem suffragia promulget, quæ ut sufficiant, duas tertias partes excedent. Et tunc statim de alio eligendo agatur. Et, si fieri potest, non prius

inde egrediantur, quam electionem perfecerint. In qua re duo animadvertenda sunt. Primum, ut si defectus ad suspensionem, aut depositionem sufficientes non deprehenderentur, aliis de rebus agatur, propter quas convocata Congregatio videatur, & quod ad Abbatem Generalem attinet, dissimuletur, imo vero nullo tempore divulgari debet. Et sic cum Abbates convocantur, pramonendi sunt de secreto. Secundum, si constitutum fuerit illum ab Officio suspendere, aut deponere, tunc etiam cum eodem Abbate Generali secreto agendum est, ut ipsemet se Officio abdicet, ut cum hoc promulgatum fuerit, peccatum, & Officii propter peccatum privatio occultetur. Si autem defectus non fuerit ejusmodi, ut privandus Officio suo non sit, sed tantum corrigendus videretur; quinque eligentur, quibus cura injungatur considerandi, quæ correctio ei conveniat. Et ipse omnino obedire Congregationi Generali teneatur. VII. Crimina, ob quæ Abbas Generalis suspendi, vel deponi ab Officio potest, sunt hæc. Si hæreticus fuerit, aut schismaticus, aut a Christi Fide ad sectam Infidelium defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si graviter Fratrem, vel extraneum percussit, aut homicidium commiserit. Si Fabricam magni momenti præceperit, aut bona Religionis alienaverit, aut novum Monasterium acceperit, vel fundaverit, aut vetus deseruerit, inconsulta Congregatione Hegumenorum. Si Novitium contra Constitutiones Ordinis receperit habentem impedimenta, a quibus ipse dispensandi non habet facultatem. Si Sigillum Confectionis fregerit. Si literas ad Congregationem Generalem, vel Hegumenorum directas interceperit, & occultaverit, aut aperuerit, legeritque. Si veneficium, fortilegium, & quid simile exercuerit. Si peccatum carnis admisit. Si munera a Fratre acceperit, ut ei Officium aliquod daret. Si muneribus, dolo, vi, aut arte qualibet Officium sibi ipsi, aut aliis dari, aut confirmari procuraverit. Si machinationes, & schismata ad destructionem, vel divisionem Ordinis fecerit. Si a sententia Congregationis Generalis, aut Hegumenorum ad Tribunal secularium appellaverit, vel confugerit. Si sine licentia Ordinarii ea Sacramenta administraverit, quæ expressam licentiam requirunt. Si vero infirmo corpore, & adversa valetudine fuerit, ita ut regimine vacare non possit; non debet deponi; sed ei a Congregatione Hegumenorum Vicarius substituitur, donec commissi regiminis triennium compleatur. VIII. Si quis Hegumenorum in unum ex supra enumeratis criminibus inciderit, debet ab Abbate Generali, & reliquis Hegumenis deponi.

CAPUT XIV.

De pena ejectionis ex Ordine.

I. Qui unum vel plures ex gravioribus, vel gravissimis criminibus a Cap. 5. ad Cap. 13. supra descriptis commiserit, sæpeque monitus non respuerit, & qui poenitentiam pro illis non acceptaverit, sex mensium spatio in jejuniis probetur, & ad tres menses ab omnium consortio segregetur. Idque præter privationem vocis activæ, & passivæ, aut etiam loci, Coronæ, & Cuculli, quam subire debet juxta qualitatem culpæ gravioris, aut gravissimæ. Si vero unum ex infra scriptis gravissimis criminibus commiserit, atque semel, iterum, ac tertio admonitus, & correctus, ad idem crimen redierit, post tertiam admonitionem, ne alios contagione pestifera perdat, ejici tandem poterit, servatis servandis, non aliter tamen, quam ab Abbate Generali de consilio, & assensu quatuor Hegumenorum; deque ejus ejectione certior fiat Reverendissimus Dominus Patriarcha ab eodem Abbate Generali. II. Ejectus extra Ordinem degens, sit perpetuo suspensus ab executione Ordinum. III. Quia vero sumus in

medio nationis prævaricæ, ne forte ejectus, ab Hæreticos, vel Infideles accedat, debet Abbas Generalis rem antea cum Patriarcha tractare, hominemque in manus ejus consignare, ut pro sua prudentia, & arbitrio de eo disponat. IV. Crimina, ob quæ Monachus ex Ordine ejici potest, postquam admonitus, & correctus non respuerit, idest, ter ea commiserit, terque de iis non respuerit, quamvis ter admonitus, & correctus, sunt hæc: Si a Sancta Catholica Ecclesia ad Hæreticos, Schismaticos, vel Infideles defecerit. Si ab Ordine nostro apostataverit. Si Fratrem, vel Extraneum graviter percussit, aut occiderit. Si fornicatus fuerit. Si rem magni momenti furatus fuerit e Monasterio, vel a secularibus. Si sciens & volens cellam, Monasterium, Templum, aut quod simile incenderit. Si sigillum Confectionis fregerit. Si veneficia, Incantationes, & cetera hujusmodi exercuerit. Si in judicio perjurus fuerit. Si ab obedientia Romani Pontificis, aut Patriarchæ proterve rebellaverit. Si sine licentia Ordinarii sciens & volens ea Sacramenta administraverit, quæ expressam licentiam requirunt. Si machinationes, & schismata fecerit ad destructionem, vel divisionem Ordinis. Si a sententia Abbatis Generalis, aut Congregationis Generalis, vel Hegumenorum ad Infideles provocaverit. Si ad Infideles confugerit, ut procurent sibi, vel aliis aliquod officium, vel dignitatem in Ordine, aut extra Ordinem. Penes Congregationem Hegumenorum erit judicare, penamque ejectionis infligere etiam ei Monacho, qui non in idem ex supradictis criminibus ter incidit, sed tria diversa, vel plura ex iis crimina commisit. V. Atque hoc loco rursus Superiores admonentur, ne sua socordia, aut vitiosa severitate Fratres suos ad hunc miserabilem saltum de Monasterio ad sæculum, de sæculo in Infernum adigant; sed cum vix ullum ingenium sit, adeo pertinax & ferox, quod aspirante Dei gratia, mansuetudine & lenitate Superiorum vinci, tractuque temporis ad bonam frugem revocari non possit; ut Superiores ad hoc extremum remedium devenire non cogantur, dicant ab Apostolo, omnia sua in charitate esse facienda. *Charitas autem patiens est, benigna est. Charitas non amulat, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non querit quæ sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, sed gaudet veritati. Quamobrem antequam ad ejectionis penam progrediantur, præmittenda erunt omnia alia remedia a Sanctis Patribus præscripta, adeo ut, si fieri potest, communi omnium, & privatæ singulorum Fratrum edificationi, & salutis prospiciatur.*

CAPUT ULTIMUM.

Monita generalia pro observatione Constitutionum.

I. Ut defectibus in Ordinem sensim irrepentibus occurratur, & religiosa perfectio conservetur, vel etiam augeatur, possunt aliquæ novæ Constitutiones pro toto Ordine præsentibus addi, quæ eandem vim, ac robur habeant: sive nonnullæ ex iis mutari, vel abrogari: dummodo Regula, quæ in prioris Partis Capitibus duodeviginti continetur, intacta maneat; idque non aliter fiat, nisi in Congregatione Generali. Insuper pro bono particularium Monasteriorum, possunt ab Abbate Generali, aut a Congregatione Hegumenorum, vel a Visitatoribus a Generali, vel Hegumenorum Congregatione deputatis, aliquæ particulares Constitutiones fieri, quæ tamen generalibus expresse non advenfentur, sed iis, quantum fieri potest, accommodentur. II. Explicatio Constitutionum, & Regula pertinet ad solum Abbatem Generalem cum consilio Hegumenorum: Ique erit genuinus earum sensus, in quem major pars Congregationis Hegumenorum consenserit. III. Om-

nes Abbates tenebuntur habere in quolibet Monasterio duo saltem exemplaria Regulae, & Constitutionum tam generalium, quam particularium, si quae sunt proprii Monasterii, illasque in publica mensa, aut Congregatione faciant legi Fratribus sub poena suspensionis ab officio, quolibet mense, die determinanda per Congregationem Generalem. Idque intelligitur de prima, secunda, & quinta Parte. Nam tertia, & quarta Pars Constitutionum, legi debent semel in anno, die item per Congregationem Generalem determinanda. IV. Et quia per vigilantiam, aut sollicitudinem Superiorum, ut plurimum profectus, aut defectus Monachorum in Ordine constant; idcirco omnes Superiores in Domino monentur, ut memores sint rationis, quam in novissimo die reddituri sunt pro grege sibi commisso: ac propterea omni studio invigilent, ut quae ex disciplina Sancti Patris nostri Antonii, & ex Regulis Sanctorum Patrum nostrorum Pachomii, & Basilii, aliorumque Sanctorum in hoc Codice collecta sunt, quaeque maxime circa Vota Ordinis, Chorum, Orationem mentalem, Jejunium, aliaque spiritualia exercitia praescribuntur, omnia, & singula adamussim observentur; intelligantque super his veluti fundamentis totius Monastici Instituti aedificium construendum, & ampliandum esse. V. Ut vero omnia ordinate peragantur, Monachus quisque Officii sui Regulas, seu Constitutiones in tabula, vel codice scriptas apud se habeat, easque diligenter perleget, & observare faciat. *Ad Laudem, & Gloriam Dei Omnipotentis Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, & ad honorem Sanctissimae Virginis Deiparae Mariae, & S. Patris Antonii, omniumque Sanctorum Amen.*

Supra relatas
Constitutiones plenissime probat
Clemens.

§. 4. Nos igitur ipsorum Simonis Abbatis, & Abrahami, Bimini, ac Pauli Definitorum, & Monachorum votis hac in re quantum cum Domino possumus favorabiliter annuere volentes, eosque a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & Interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis a Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutos fore censentes, istiusmodi supplicationibus inclinati, omnes, & singulas Regulas, ac Constitutiones praefertas, & in eis contenta quaecumque, auctoritate Apostolica, tenore praesentium perpetuo confirmamus, & approbamus, illisque inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus, ac omnes, & singulos Juris, & facti, ac solemnitatum quarumlibet in similibus etiam de necessitate observandarum, aliisque quolibet etiam formales, & substantiales defectus, si qui in praemissis principaliter, vel accessorie, aut alio quovis modo intervenerint, seu intervenisse dici, censi, vel praetendi possent penitus, & omnino supplemus, & sanamus.

Sicque semper, & ubique servari jubet, & definiri.

§. 5. Decernentes easdem praesentes literas, ac Regulas, & Constitutiones praefertas, semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suoque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere; ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. praedictae Card. etiam de latere Legatos, & Apostolicae Sedis Nuntios, aliisque quolibet quacumque praeminentia, & potestate fungentes, & fundarios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, &

Ordinationibus Apostolicis, ac quatenus opus sit, Congregationis, & Ordinis praefatorum, aliisque quibuscumque iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, etiam Congregationi, & Ordini praedictis, illorumque Superioribus Monachis, & personis sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibuscumque derogationum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, seu alias quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi acti de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 7. Volumus autem, ut earundem praesentium literarum transumptis, seu exemplis sic impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate munitis eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensa.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatorum die 17. Jan. 1740. Pont. nostri Anno X.

Transumptis
fidem addit.

Dat. die 17.
Januar. 1740.
An. X.

Breve Alexandri VII. quo usus transeundi ad aliam Religionem Provinciis SS. Joannis Baptistae, & Josephi Fratrum Ordinis Minorum S. Francisci de observantia Discalceatorum nuncupatorum concessus abrogatur, extenditur ad Provinciam S. Antonii in Brasilia ejusdem Ordinis.

CCLXXIII.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

§. 1. **E** Manarunt dudum a se. re. Alexandro PP. VII. Praedecessore nostro literae in simili forma Brevis expeditae, tenoris, qui sequitur videlicet: Alexander PP. VII. Ad futuram rei memoriam. Cum sicut dilecti filii Ministri Provinciales, & Fratres Provinciarum SS. Joannis Baptistae, & Josephi Ordinis Minorum S. Francisci de observantia Discalceatorum nuncupatorum Regni Hispaniarum Nobis nuper exponi fecerunt, ipsi alias provide consideraverint incommoda, quae eisdem Provinciis in dies proveniunt, ex eo, quod nonnulli earundem Provenient, Religiosi hujusmodi praetextu vitae melioris praetendant e dicto Ordine transire ad Fratres Carthusianos, petita dumtaxat, licet non obtenta ad id suorum Superiorum licentia, Nobis propterea iidem exponentes, ut eadem Provincia in eorum statu reformato, & in pacis, & quietis universalis amoenitate conservetur, humiliter supplicari fecerunt, ut in praemissis opportune, ut infra, providere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur eosdem exponentes specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibuscumque excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis,

Breve Alexandri VII. de quo in Rubrica.

cenfuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel caufa latis, fi quibus quomodolibet innodatae exiftunt, ad effectum praefentium dumtaxat consequendum, harum ferie abfolventes, & abfolutas fore cenfentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium negociis, & conſultationibus Episcoporum, & Regularium praepoſitorum conſilio, attentis narratis ad evitanda expofita inconvenientia, ac aliis juſtis de cauſis, ut in futurum nulli Ordinis hujusmodi Religioſo profeſſo etiam ſub praetextu arctioris vitae, ſeu quovis alio quaſito titulo liceat ad quamcumque aliam Religionem quantumlibet ſtrictiorem tranſire, niſi prius in pleno Diſſinitorio licentiam tranſeundi petierint, eamque per majorem partem ſuffragiorum favorabilium legitime obtinuerint, ac nullum, & inane quidquid ſecus geſtum fuerit, Apoſtolica auctoritate tenore praefentium decernimus; Cognitionem vero Cauſarum praeterſorum gravaminum propter denegationem praedictae licentiae eiſdem Cardinalibus etiam privative quoad alios quoscumque judices, quantumvis ſpecifica, & ſpecialiſſima mentione dignos avocamus, & reſervamus. Non obſtantibus Conſtitutionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, ac dicti Ordinis etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium praemiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis illorum tenores, praefentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum infertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad praemiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, ceteriſque contrariis quibuscumque. Datum Romae apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcat. die 18. Martii 1659. Pont. noſtri Anno IV.

Hujusmodi Breve ad Provinciam Sancti Antonii in Braſilia extendi petit Provincia- lis.

Concedit Clemens.

Firmitas harum Literarum.

Derogatio contrarium.

§. 2. Quoniam autem dilecti filii moderni Miniſter Provincialis, Cuſtodes, & Diſſinitores Provinciae S. Antonii in Braſilia ejusdem Ordinis Fratrum Minorum S. Franciſci de obſervantia Excalceatorum nuncupatorum Nobis nuper expoſui fecerunt, ipſi literas praedictas ad hujusmodi Provinciam per Nos extendi plurimum deſiderant.

§. 3. Nos piis eorumdem exponentium votis hac in re, quantum cum Domino poſſumus, benigne annuere volentes, ac eorum ſingulares perſonas a quibuſvis excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, aliſque Eccleſiaſticis ſententiis, cenſuris, & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione, vel caufa latis, fi quibus quomodolibet innodatae exiſtunt, ad effectum praefentium dumtaxat consequendum, harum ferie abſolventes, & abſolutas fore cenſentes, ſupplicationibus eorum nomine Nobis ſuper hoc humiliter porrectis inclinati, praefertat memorati Alexandri Praedeceſſoris literas, omniaque in illis diſpoſita quoad Provincias SS. Joannis Baptiſtae, & Joſephi dicti Ordinis Regnorum Hiſpaniarum ad Provinciam S. Antonii in Braſilia ejusdem Ordinis auctoritate Apoſtolica tenore praefentium extendimus pariter, & ampliamus.

§. 4. Decernentes eaſdem praefentes literas ſemper firmas, validas, & efficaces exiſtere, & fore ſuoſque plenarios, & integros effectus ſortiri, & obtinere, ac illis, ad quos ſpectat, & pro tempore ſpectabit, in omnibus, & per omnia pleniffime ſuffragari, & ab eis inviolabiliter obſervari; Sicque in praemiſſis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegates etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores judicari, & diſſiniri debere, ac irritum, & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienſer, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obſtantibus praemiſſis ac Conſtitu-

tionibus, & Ordinationibus Apoſtolicis, nec non Provinciae S. Antonii, ac Ordinis hujusmodi etiam juramento, confirmatione Apoſtolica, vel quavis firmitate alia roboratis ſtatutis, & conſuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium praemiſſorum quomodolibet conceſſis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & ſingulis illorum tenores praefentibus pro plene, & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum infertis habentes, illis alias in ſuo robore permanſuris, ad praemiſſorum effectum hac vice dumtaxat ſpecialiter, & expreſſe derogamus, ceteriſque contrariis quibuscumque.

§. 6. Volumus autem, ut earumdem praefentium literarum tranſumptis, ſeu exemplis etiam impreſſis manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonae in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutae munitis eadem proſus fides ubique locorum tam in judicio, quam extra illud adhibeatur, quae ipſis praefentibus adhiberetur, ſi forent exhibitae, vel oſtenſae.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem ſub Annulo Piſcat. die 22. Januar. 1740. Pont. noſtri Anno X.

Damnatio, & Prohibitio libri Gallico idiomate impreſſi ſub titulo: *Hiſtoire du livre des Reflexions morales ſur le Nouveau Teſtament, & de la Conſtitution Unigenitus*, A. Amſterdam.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Inter ceteras Paſtoralis Curae ſollicitudines, quibus premimur aſſidue, illa potiffimum nos urget, ut ad ſuccreſcentia pravaram doctrinarum, atque Haereſum zizania, quae nequitiae operarii in vinea Domini, quae eſt Eccleſia, licentius ſuperſeminare nituntur, & inſuncto Nobis divinitus Apoſtolici muneris debito, quantum cum Domino poſſumus, convellenda jugiter animum intendamus.

§. 1. Ea propter, cum non ſine intimo cordis noſtri dolore accepimus, in lucem prodiiſſe librum quemdam in quatuor Tomos diſtributum Gallico idiomate impreſſum, cui titulus: *Hiſtoire du livre des Reflexions Morales ſur le nouveau Teſtament, & de la Conſtitution -- Unigenitus -- A Amſterdam* -- plures autem Fratres noſtri S. R. E. Cardinales, audita libri hujusmodi cenſura ſibi relata, illum tanquam continentem propoſitiones falſas, captioſas, piarum aurium offenſivas, ſcandaloſas, temerarias, Eccleſiae, & ejus praxi injurioſas, neque in Eccleſiam ſolum, ſed etiam in Poſtates ſaeculi contumelioſas, ſeditioſas, impias, blaſphemias, ſuſpectas de haereſi, ac haereſim iplam ſapientes, necnon haereticiſ, & haereſibus, ac etiam ſchiſmati faventes, erroneas, haereſi proximae, pluries damnatas, ac demum etiam haereticas, variaſque haereſes, & praecipue Janſenianam, ac Queſnellianam manifeſte innovantes, & aſſerentes reſpective, prohibendum, ac condemnandum eſſe cenſuerint.

§. 2. Nos itaque ne Chriſtiſidelium animae aperiſtis mendaciis, ac damnabilibus deceptae opinionibus a veritatis, & Juſticiae ſemita amoveantur; de eorumdem Cardinalium conſilio, ac etiam motu proprio, & ex certa ſcientia, & matura deliberatione noſtris, deque Apoſtolicae poteſtatis plenitudine ſupradictum librum ſub ſupra expreſſo, aliove quocumque titulo, ubicumque, & quocumque alio idiomate ſeu quavis editione, aut verſione hucusque impreſſum, aut impoſterum, quod abiſt, imprimendum, tenore praefentium damnamus, & reprobamus, ac legi, ſeu

Tranſumptis danda ſide.

Dat. die 22. Januar. 1740. An. X.

CCLXXIV.

Exordium.

Libellus haereſes Janſenianae, & Queſnellianae innovans erroneſque ſcandalosae propoſitionibus.

Damnatur.

retineri

retineri prohibemus, ipsiusque libri impressionem, descriptionem, lectionem, retentionem, & usum, omnibus, & singulis Christianis, etiam specificis, & individuis mentione dignis, sub pena excommunicationis per contrafacientes, ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (præterquam a nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente) nisi in mortis articulo constitutus, absolutionis Beneficium valeat obtinere, omnino interdiciamus.

Exemplaria
locorum Or-
dinaris tra-
denda, ut
flammis con-
signentur.

§. 3. Volentes, & auctoritate Apostolica mandantes, ut quicumque librum huiusmodi penes se habuerint, vel in futurum quandocumque habebunt, illum statim, atque præsentem literæ eis innouerint, locorum Ordinariis, vel hæreticæ pravitatis Inquisitoribus tradere, & consignare teneantur; hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis aboleri curent. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Publicatio
damnationis.

§. 4. Ut autem præsentem literæ omnibus facilius innotescant, nec quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus, & auctoritate prædicta decernimus, illas ad Valvas Basilicæ Principis Apostolorum, ac Cancellariæ Apostolicæ, necnon Curie generalis in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex Cursoribus nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; Sic vero publicatas omnes, & singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicuique illorum personaliter notificatæ, & intimatæ fuissent; ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eandem prorsus fidem tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur eisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 26.
Januar. 1740.
An. X.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Januarii 1740. Pont. nostri Anno X.

CCLXXV.

Damnatio, & Prohibitio cuiusdam Libri Gallico idiomate impressi sub titulo - *Histoire du Concile de Trente écrite en Italien par Fra Paolo Sarpi de l'Ordre des Servites, & traduite de nouveau en François avec des notes critiques, historiques, & Théologiques par Pierre François le Courayer, Docteur en Théologie de l'Université d'Oxford, & Chanoine Régulier, & ancien Bibliothécaire de l'Abbaye de Sainte Geneviève de Paris.* A Amsterdam Chez I. Wetstein, & G. Smith. 1736.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

Creditum humilitati nostræ divinitus Pastoralis curæ atque vigilantie munus salubriter exequi, adjuvante Domino, satagentes, a perniciosos pravarum Doctrinarum pascuis Dominicum Gregem universum arcere, & Orthodoxæ Fidei puritatem servare, quantum Nobis ex alto conceditur, jugi studio nitimur; ne animæ pretioso Salvatoris & Domini Nostri Jesu Christi sanguine redemptæ pestifera tæbe inficiantur, & in perpetuam damnationis periculum adducantur.

Liber, de quo
in Rubrica,
erroneis, hæ-
reticis que
scatens pro-
positionibus.

§. 1. Cum itaque, sicut accepimus, in lucem prodierit quidam Liber Gallico idiomate editus, cui titulus - *Histoire du Concile de Trente écrite en Italien par Fra Paolo Sarpi de l'Ordre des Servites, & traduite de nouveau en François avec des notes critiques, historiques, & Théologiques par Pierre François le Courayer, Docteur en Théologie de l'Université d'Oxford, & Chanoine Régulier, & ancien Bibliothécaire de l'Abbaye de Sainte Geneviève de*

Paris. A Amsterdam Chez I. Wetstein, & G. Smith. 1736. - Venerabiles autem Fratres nostri S. R. E. Cardinales in tota Republica Christiana contra hæreticam pravitatem Generales Inquisitores a Sede Apostolica specialiter deputati, audita Libri huiusmodi Censura sibi relata, illum tanquam continentem propositiones falsas, temerarias, scandalosas, captiosas, seditiosas, alias damnatas, omnibus Episcopis, Sanctæ Sedi, totique Catholicæ Ecclesiæ injurias, erroneas, schismaticas, ac hæreticas respective, nec non ad stabiliendum systema Religionis impium, & hæreticum tendentes, prohibendum & damnandum esse censuerint.

§. 2. Hinc est, quod Nos de memoratorum Cardinalium consilio, ac etiam Motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine supradictum Librum sub supra expresso, aliove quocumque titulo, ubicumque, & quocumque alio idiomate, seu quavis editione, aut versione huc usque impressum, aut in posterum, quod absit, imprimendum, tenore præsentium damnamus, & reprobamus, ac legi, seu retineri prohibemus, ipsiusque Libri impressionem, descriptionem, lectionem, retentionem, & usum omnibus, & singulis Christianis, etiam specificis, & individuis mentione dignis, sub pena Excommunicationis per contrafacientes ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam (præterquam a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente) nisi in mortis articulo constitutus, absolutionis beneficium valeat obtinere, omnino interdiciamus.

§. 3. Volentes, & auctoritate Apostolica mandantes, ut quicumque Librum huiusmodi penes se habuerint, vel in futurum quandocumque habebunt, illum statim, atque præsentem literæ eis innouerint, Locorum Ordinariis, vel Hæreticæ pravitatis Inquisitoribus tradere, atque consignare teneantur; hi vero exemplaria sibi sic tradita illico flammis aboleri curent. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

§. 4. Ut autem præsentem literæ omnibus facilius innotescant, nec quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus & auctoritate prædicta decernimus illas ad Valvas Basilicæ Principis Apostolorum, ac Cancellariæ Apostolicæ, necnon Curie Generalis in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex Cursoribus nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; sic vero publicatas omnes & singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicuique illorum personaliter notificatæ & intimatæ fuissent; ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis & Sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis eandem prorsus fidem tam in iudicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur eisdem præsentibus, si exhibitæ forent, vel ostensæ.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris XXVI. Januarii MDCCXL, Pontificatus Nostri An. X.

D. Card. Passioneus.

Et fidelium
conortio eli-
minatur.

Locorum Or-
dinaris,
flammis que
tradendus.

Harum Lite-
rarum tran-
sumptis dan-
da fides.

Dat. die 26.
Januar. 1740.
An. X.

Dam-

CCLXXVI.

Damatio, & Prohibitio cujusdam folii Gallico idiomate impressi, cui titulus -- *Arrest de la Cour du Parlement, portant suppression d'un Imprimé intitulé - Lettres de plusieurs Evêques sur l'obligation de priver de l'oblation du Sacrifice de la Messe, & des suffrages de l'Eglise ceux, qui meurent appellants de la Constitution Unigenitus.* A Ypres, chez Pierre Jacques Rave Imprimeur de Monseigneur l'Evêque, rue Messine 1739. avec approbation. A Paris, chez Pierre Simon Imprimeur du Parlement, rue de l'Harpe à l'Hercule 1739.

CLEMENS PP. XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

Damnatur
Folium, de
quo in Ru-
brica.

CUm, sicut Nobis innotuit, in lucem prodierit quoddam folium Gallico idiomate impressum, cui titulus -- *Arrest de la Cour du Parlement portant suppression d'un Imprimé intitulé - Lettres de plusieurs Evêques sur l'obligation de priver de l'oblation du Sacrifice de la Messe, & des suffrages de l'Eglise ceux, qui meurent appellants de la Constitution Unigenitus.* A Ypres chez Pierre Jacques Rave Imprimeur de Monseigneur l'Evêque, rue Messine 1739. avec approbation. A Paris, chez Pierre Simon Imprimeur du Parlement, rue de l'Harpe à l'Hercule 1739. Hinc est, quod Nos pro commissa Nobis divinitus Gregis Domini cura, Animarum periculis atque detrimentis, quæ ex ejusdem folii lectione, & usu provenire possent, pastorali sollicitudine, quantum cum Domino possumus, occurrere volentes, Motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine folium supradictum tenore præsentium damnamus, & reprobamus, ac legi, & retineri prohibemus, ipsiusque folii descriptionem, retentionem, lectionem, & usum omnibus, & singulis Christi fidelibus etiam specificæ, & individua mentione, & expressione dignis sub pena Excommunicationis per contrascentes ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo per quemquam, nisi per Nos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, præter quam in mortis articulo constitutus, possit absolvi, omnino interdiciamus. Volentes & auctoritate prædicta mandantes, ut quicumque folium hujusmodi penes se habuerint, vel in futurum quandocumque habebunt, illum statim, atque præsentem Literæ eis innotuerint, locorum Ordinariis, vel hæreticæ pravitatis Inquisitoribus tradere, & consignare teneantur; hi vero folia sibi sic tradita illico flammis aboleri curent. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque.

Demandata
damnationis
publicatio.

§. 1. Ut autem præsentis Literæ omnibus facilius innotescant, nec quisquam illarum ignorantiam allegare possit, volumus, & auctoritate prædicta decernimus, illas ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, ac Cancellariæ Apostolicæ, nec non Curie generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ de Urbe per aliquem ex Curatoribus nostris, ut moris est, publicari, illarumque exempla ibidem affixa relinqui; Sic vero publicatas, omnes, & singulos, quos concernunt, perinde afficere, ac si unicuique illorum personaliter notificata, & intimata fuissent; Ipsarum autem Literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis eandem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur eisdem præsentibus, si exhibita forent, vel ostensa.

Dat. die 26.
Januar. 1740.
An. X.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majori sub Annulo Piscatoris die 26. Januarii 1740. Pontificatus Nostri Anno X.

D. Card. Passioneus.

Approbatio nonnullarum Resolutionum Congregationis particularis a SSmo deputatæ super Registris in officiis Notariorum Sac. Rotæ Auditorii emanatarum.

CLEMENS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Romanus Pontifex providus Justitiæ cultor a Deo constitutus in Terris ex vigili operosa suæ mentis indagine libenter intendit ad ea, per quæ in quibuscumque Tribunalibus præsertim in causarum Palatii nostri Auditorio Notariorum labor, illorumque merces in ejusdem Justitiæ lance æquo inter se subsistant pondere, & litigantium Jura in eorum officiis fideli ad Judiciorum laudem, & perennem litigantium indemnitate ferventer studio, extinctisque litibus, nova non oriatur super litium extinctarum hujusmodi expensis litis occasio, sed Justitiæ, & charitas in eodem Auditorio, in quo graviores universorum fidelium promoventur causæ veluti in eorumdem conclusio horto invicem inter se prospiciant, & mutuo osculentur amplexu.

§. 1. Cum itaque nos nuper ad submovendas nonnullas inter dilectos filios causarum Palatii nostri Apostolici Notarios ex una, & Causarum hujusmodi Patronos, & respectivè litigantes ex altera Partibus exortas quæstiones, necnon ad dirimendos nonnullos in eorumdem Auditorii hujusmodi Notariorum officiis in illorum, & litigantium præjudicium contra formam, & tenorem Constitutionum, & Decretorum alias pro æquali litigantium, & Notariorum hujusmodi indemnitate a nonnullis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris emanatarum, & editorum, quarum, & quorum respectivè tenores præsentibus pro expressis haberi volumus, irreptos abusus, Congregationem particularem duorum S. R. E. Cardinalium, duorumque Romanæ Curie Prælatorum videlicet: Vincentii tunc S. Honuphrii, nunc vero Sancti Petri ad Vincula Petra Penitentiarii Majoris, ac Visitatoris Apostolici super omnibus Tribunalium nostræ Urbis officiis specialibus ad id facultatibus concessis delegati, ac Marcelli S. Mariæ in Araceli respectivè titulorum Presbyterorum Passari respectivè nuncupatorum, ac Pro-Auditoris nostri dilectorum filiorum nostrorum, necnon Marcellini Corio tunc nostræ Urbis prædictæ Gubernatoris, & Vice-Camerarii, ac magistri Ludovici Merlini signaturæ nostræ Justitiæ votantis, & in Congregationis prædictæ Secretarium electi dilectorum filiorum, & quoad Marcellinum nunc S. R. E. Cardinalem Corio nuncupatum nostri deputavimus.

§. 2. Et Congregatio prædicta habita sub die vigesima septima Januarii Anno Domini millesimo septuagesimo trigesimo quinto, rematu re discussa, auditisque ad singulas resolutiones tam Notariis Auditorii prædicti, quam dilectis pariter filiis Dominico Jonantonii, & Guglielmo Ricca ex antiquioribus Patronis de Collegio Patronorum causarum Palatii nostri prædicti pro interesse litigantium, & Procuratorum prædictorum de mandato nostro adscitis.

§. 3. Primo videlicet Notarios Auditorii prædicti a confectione Regestrorum omnium ab anno Domini millesimo sexcentesimo septuagesimo primo usque ad diem vigesimam octavam Aprilis anni ejusdem Domini millesimi septingentesimi vigesimi octavi, qua Constitutio fere. Benedicti Papæ XIII. Prædecessoris nostri desuper emanavit absolvendos esse, cum hoc tamen, quod Notarii prædicti propriis eorum sumptibus omnia Jura

Ad tollendos
abusus, qui
in variis
Tribunalibus
irrepleant,
Congregationem
particularem
deputat Clemen-

Edite inde
nonnullæ
ges.

Notarii ære
proprio regestris
confignare debent
Jura producta
ab anno 1571.
ad 1728.

producta

producta in singulis causis, quarum registra omisa fuerunt recolligere, eademque in Protocolis diligenter asservan. respective redigere teneantur.

§. 4. Secundo Registra omisa per Notarios Palatii nostri hujusmodi in causis expeditis a dicta die vigesima octava Aprilis predicti anni millesimi septingentesimi vigesimi octavi, qua predicta Constitutio Benedicti Prædecessoris emanavit, omnino reintegrare, eaque facere in termino unius anni a die presentis statuti, quo elapso, & non confectis Registris omisis predictis, Notarium, seu Notarios, qui defecerint, in decem scutis aureis pro qualibet die Congregationi S. Hieronymi charitatis de Urbe gravari respective decreverit, & censuerit.

§. 5. Iterum vero præfata Congregatio sub die nona mensis Septembris Anni ejusdem Domini millesimi septingentesimi trigesimali septimi coadunata adjunctisque ad petitionem Notariorum præfatorum pro Camera nostræ Apostolica interesse Thesaurario ejusdem Camere Generali, illisque Commissario.

§. 6. Tercio Registra imposterum in actu expeditionis Causarum, vel ad partium requisitionem facienda esse, & in utroque casu, mercedem tantum deberi.

§. 7. Et demum adjuncto dilecto pariter filio Magistro Carolo Calcagnini ejusdem Auditorii Auditorum, & Cappellanorum nostrorum Decano, eodemque interveniente Congregatio præfata die quarta presentis mensis Januarii reassumptis perpensisque sub maturo omnium examine tum præfatis resolutionibus tum nonnullis aliis ad diversos effectus præcedenter acceptis tam in præfatis, quam etiam in aliis Congregationibus intermedio tempore habitis ad majorem Notariorum Auditorii præfati, ac litigantium indemnitate recesserit a decisio; Quo vero ad cetera alia superius non reassumpta, & non expressa, & in reliquis persistendo in decisio quoad resolutiones prædictas.

§. 8. Quarto quoad Registra formalia, seu Instrumenta actorum facta per ejusdem Auditorii Notarios in causis jam renunciatis, vel transactis, comprehensis etiam illis factis a die vigesima septima mensis Januarii anni millesimi septingentesimi trigesimali quinti usque ad diem nonam mensis Septembris anni millesimi septingentesimi trigesimali septimi nihil Notariis præfatis deberi, nullaque jura ad eorum favorem esse reservanda.

§. 9. Quinto tamen eisdem Notariis emolumentum solius mercedis citationum, & actorum in omnibus, & singulis causis etiam renunciatis, & transactis, seu renunciandis, & transigendis tam pro præterito, quam pro futuro, exceptis dumtaxat causis renunciatis, vel transactis ante diem nonam præfati mensis Septembris dicti anni millesimi septingentesimi trigesimali septimi, pro quibus faciendam esse condonationem colligantibus in compensationem Registratorum per eosdem Notarios usque ad diem, qua præfata Constitutio Benedicti Prædecessoris præfati emanavit omisorum dummodo tamen eadem cause renunciata, seu transacta ante diem nonam præfati mensis Septembris d. anni millesimi septingentesimi trigesimali septimi nullo modo reassumantur, & sic respective reservato jure Notariis predictis consequendi eorum mercedem, quatenus aliquam earundem causarum quoquo modo reassumi contingeret etiam quoad incidentia deberi.

§. 10. Sexto pro exactione mercedis dictorum actorum, & citationum factorum, & faciendorum ad formam, ut præfertur actionem Notariis præfatis tam contra Principales, quam contra Procuratores exercendam ad eorum arbitrium competere.

§. 11. Septimo causarum dubia in prædicto Auditorio proponenda sub pena nullitatis subscribi non posse, & subscripta non proficere, nisi in actu dictæ subscriptionis una simul exhibita fuerit Auditori Ponenti fides Notarii actuarii gratis omnino danda, in qua de prædictis Citationibus, & respective actorum processum, seu Extractorum, & jarum transportationibus, seu repetitionibus in suis respective casibus præcedenter factis plenaria attestatio in omnibus, & per omnia juxta ejusdem Auditorii decretum prævio viva nostræ vocis oraculo die decimatercia mensis Octobris anni proxime præteriti publicatum habeatur.

§. 12. Octavo, ac demum renunciationes causarum pendendum, & imposterum respective agendarum in eodem Auditorio ad libitum litigantium, etiam extra acta ejusdem Auditorii Notariorum, & penes quemcumque aliorum Tribunalium Notarium, dummodo hoc casu fides authentica renunciationis extra ejusdem S. Auditorii acta emissa in actis Notarii ejusdem Auditorii, qui in causa scripsit, intra quindecim dies exhibeatur fieri posse, & alias prout in prædicta Benedicti Prædecessoris hujusmodi Constitutione, & in illis §. Quamvis in ejusdem §. Fine, cujus exactam observantiam iterum in hac signanter parte injungendam esse censuerit.

§. 13. Nos igitur omnibus, & singulis prædictæ Congregationis a nobis, ut præfertur deputatæ provide censitis debita meditatione pensatis, & attendentes, quod ex illorum observantia justitiæ decor, & cultus, nec non litigantium indemnitas, & publica oritura sit utilitas, Motu proprio, & ex certa scientia, & Apostolica potestatis plenitudine omnia & singula censita prædicta, & eorum quodlibet Apostolica autoritate tenore earundem presentium perpetuo approbamus, & confirmamus, omnesque, & singulos defectus etiam substantiales, si qui in eis quomodolibet intervenerint, seu intervenisse dici possit, autoritate, motuque nostris prædictis supplementis, eaque ab ejusdem Auditorii Notariis, illisque Causarum Patronis, ac in eodem Auditorio litigantibus sub penis prædictis inviolabiliter observari, & ab eis nullo unquam tempore sub quovis prætextu, titulo aut colore, aut quavis causa minime rescindi posse.

§. 14. Nec non presentes, & in eis contenta quacumque etiam ex eo, quod quicumque alii in præmissis, seu eorum aliquo interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes ad præmissa minime vocari, & audiri, minusque causæ, propter quas eadem presentes emanarint adductæ, verificate, seu alias sufficienter, aut etiam nullatenus justificatæ fuerint nullo unquam tempore de subreptionis, obreptionis, nullitatis, aut invaliditatis vitio, seu intentionis, aut alio quovis defectu etiam quantumvis magno inexcogitato, & substantiali, five etiam ratione enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, aut quocumque alio prætextu, aut jure etiam in corpore Juris clauso, seu etiam occasione, vel causa etiam quantumvis justa, rationabili, & privilegiata etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, notari, impugnari, invalidari, retractari, in jus, vel controversiam revocari posse, neque ipsas presentes sub quibuscumque similibus, vel dissimilibus dispositionum revocationibus, limitationibus, aut aliis contrariis ordinationibus pro tempore quomodolibet faciendis comprehendendi, sed semper ab illis exceptas perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus obtinere, ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & quomodolibet spectabit in futurum, inviolabiliter observari, sique & non alias in præmissis omnibus, & singulis per quoscumque Judices etiam Palatii

Causarum Dubia non subscribenda, nisi prævia attestatione Notarii de Citationibus, juriurum transportationibus &c.

Renunciatio Cause penes quemcumque Notarium fieri potest.

Prælaudata Decreta Apostolica auctoritate confirmantur.

Præfentes Literæ nullo notanda vitio.

nostri

Jura vero post annum 1728. registranda sub pena hic enunciata.

Adunata iterum Congregatio.

Statuta merces pro Registris imposterum in expeditione Causarum, vel ad instantiam partium faciendis. In alia Congregatione prædicta omnia confirmata.

Pro registris Causarum renunciarum nihil a Notariis exigendum.

Quid in causis reassumptis, vel reassumendis exigendum sit.

Notariis pro mercede actio competit tam contra Procuratores, quam contra Principales Causarum.

Derogatio
contrario-
rum.

nostri Apostolici prædicti Auditores, ac prædicta S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, ac alios quavis auctoritate, & potestate fulgentes in quavis causa, & instantia, sublata eis, & eorum cuilibet aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate iudicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, decernimus.

§. 15. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac nostra de non tollendo jure quasito, aliisque Cancellariæ Apostolicæ regulis, nec non erectionibus officiorum prædictorum, & illorum concessionibus, acquisitionibus, gratiis, privilegiis, facultatibus, & indultis quibuscumque, ac alias quomodolibet motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus ac etiam Consistorialiter, & alias quomodolibet per Romanos Pontifices Prædecessores, & Successores nostros, ac etiam per Nos hactenus concessis etiam sub quibuscumque clausulis etiam insolitis, ac derogatoriis derogatoriis, irritantibus, & aliis decretis: quibus omnibus, & singulis ceterisque illorumque tenores ac si de

verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, & inserti forent, præsentibus pro expressis habentes, illis alias in suo robore permanens, hac vice dumtaxat harum serie derogamus, & derogatum esse volumus.

§. 16. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ approbationis, confirmationis, defectum suppletionis, decreti, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo. Sexto Kalendas Februarii, Pont. nostri Anno X.

A. Card. Pro-Datarius.

V I S A.

De Curia. N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Pene con-
tra temerato-
res hujusce
Constitutio-
nis.Dat. die 27.
Januar. 1740.
An. X.*Finis Tomi Decimi quinti.*